87

Elisabeth Lowell

În arşiţa verii

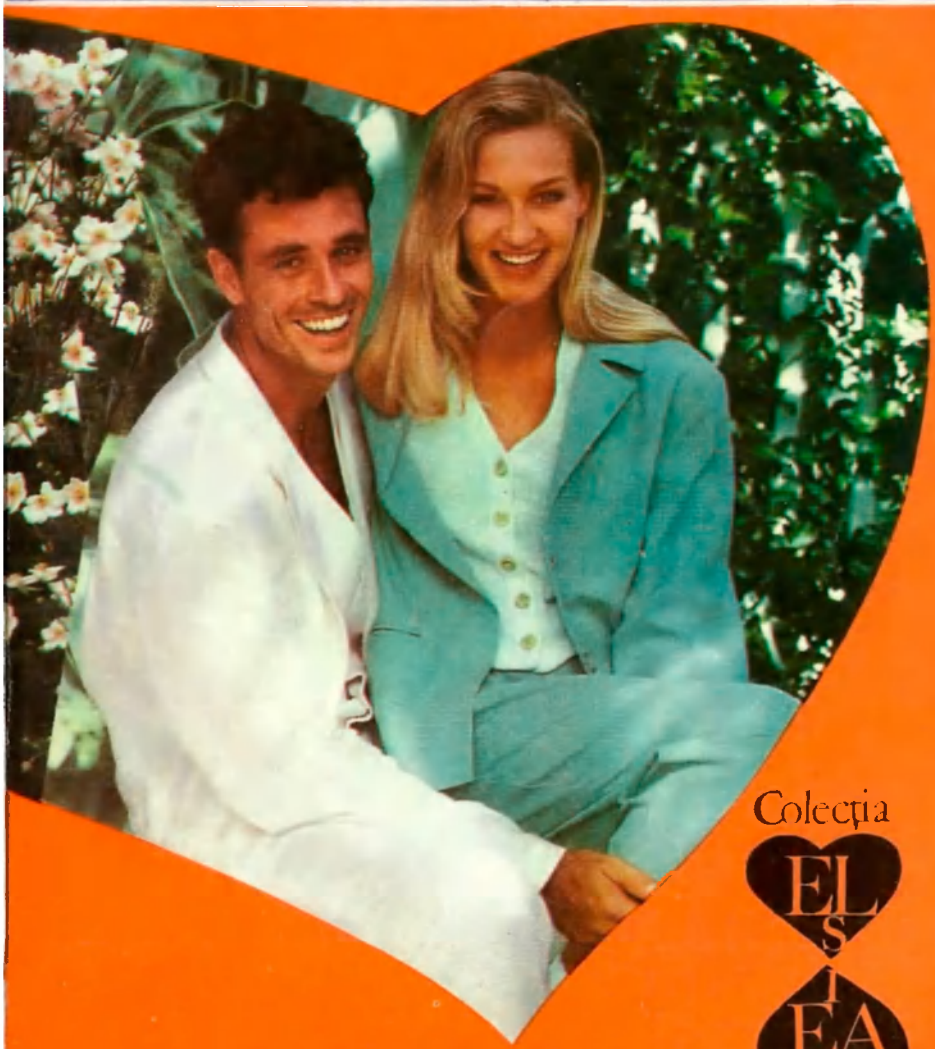

Colecţia EL S EA

Editura ALCRIS

ELISABETH LOWELL

ÎN ARŞIŢA VERII

Coperta : ANDY

Acest roman a fost publicat pentru prima dată
în limba engleză sub titlul : FEVER

1988, Elisabeth Lowell
DANS LA FIÈVRE DE L'ÉTÉ
Harlequin S.A.
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
editurii ALCRIS — M 94

ELISABETH LOWELL

ÎN ARŞIŢA VERII

Traducere din limba franceză de
ADRIANA TOMESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1995

Editor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9197-45-0

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Nici nu se stinsese bine murmurul motorului bătrânei furgonete, că Ryan McCall, cu o săritură suplă, ajunsese pe sol şi surâzând fericit îşi desfăcea larg gulerul cămăşii.

Avionul aterizase dimineaţă pe pista micului aerodrom, vecin cu ranchul său, din Utah. Apoi, de-a lungul drumului printre munţi, care traversa peisaje de o somptuoasă şi sălbatică frumuseţe, nu a încetat să aprecieze fericirea de a se reîntoarce acasă, în sânul acestei naturi pe care o iubea mai mult decât orice.

Ideea de a-şi cumpăra un avion, un lux, unul dintre puţinele pe care şi le permisese, se dovedise excelentă. Într-adevăr, ce mijloc mai bun ar fi putut să găsească pentru a se simţi totodată aproape dar şi departe de tatăl său adorat, dar lângă care nu putea să trăiască mai mult de câteva zile fără să simtă o violentă nevoie de a respira mai liber !

Mulţumit pe deplin, Ryan se întinse ca să se dezmorţească. Deşi durase mai mult decât de obicei, acest ultim sejur în casa părintească

s-a dovedit până la sfârşit a fi pozitiv. Cu toate că i-au trebuit mai mult de 2 săptămâni ca să-şi convingă tatăl că refuză cu hotărâre căsătoria cu orice bogată moştenitoare din Houston ! Când această evidenţă a fost în fine admisă, Edward McCall a consimţit fără dificultate să-şi lase fiul să plece, după ce i-a vândut taurul excepţional pe care acesta venise să-l negocieze pentru a-şi mări cireada.

Oferindu-şi faţa razelor de soare, Ryan s-a lăsat cuprins de dulcea mângâiere a începutului de vară. Îi fusese cald, prea cald în Texas. El prefera căldura mult mai temperată a acestei regiuni muntoase. Aici aerul proaspăt venit de pe înălţimi avea mireasmă de brad şi atenua violenţa soarelui estival. Ryan iubea această regiune în care se hotărâse să trăiască, pentru luminozitatea cerului său, pentru aspra frumuseţe a peisajelor pe care o îmblânzeau meandrele albăstrui ale unui râuleţ, scânteind în mijlocul bogatei vegetaţii.

Cu ochii închişi, Ryan se lăsa copleşit cu deliciu de profunda senzaţie de pace pe care o simţea totdeauna pe pământurile sale. Cele două săptămâni departe de ele i se păruseră foarte lungi. Tatăl său îşi sărbătorise împlinirea a 60 de ani. De nenumărate ori, el îi făcuse aluzii la absenţa unor nepoţi care să-i asigure descendenţa. Chiar şi sora sa se amestecase. Ea, care de obicei se arăta o aliată de nădejde pentru fratele său, l-a anunţat cu ino-

cenţă că o să vină cu o prietenă la balul anual pe care Ryan îl dădea, la fiecare sfârşit de vară, la ranchul său. Ryan s-a prefăcut că nu înţelege despre ce e vorba, dar n-a putut să ignore defilarea neîntreruptă de vizitatoare pe care tatăl lui o organizase de-a lungul şederii sale...

Un surâs ironic i-a apărut pe faţă. Putea să râdă acum, de interesul pe care toate acele domnişoare îl purtau bogatului moştenitor ce le era prezentat. Aici, la el acasă, departe de ele, îi mulţumea Cerului pentru libertatea sa regăsită. Fluierând vesel, dintr-o săritură a trecut peste cele trei trepte care duceau către locuinţă, cu graţia şi agilitatea unei feline.

De la moartea mamei sale, care îi lăsase o mică moştenire, a dus în ranchul său o viaţă aproape de natură, construind alături de cowboy solidele bariere de lemn, mânuind securea cu îndemânare şi parcurgând zeci de kilometri călare.

Exerciţiul şi viaţa în aer liber îi modelaseră silueta puternică şi suplă totodată, fizicul viril şi seducător care nu lăsa nici o femeie indiferentă. Dar el nu credea că aspectul ori farmecul lui erau cauza directă a interesului ce i se arăta.

Exemplul tatălui său şi al fratelui mai mic, atât de des victime ale femeilor rapace, l-au împiedicat să admită că în ceea ce îl privea, ele mai pot fi atrase şi de altceva decât de con-

tul lui din bancă. Şi astfel, neîncrederea instinctivă faţă de femei a devenit parte integrantă din fiinţa sa...

Abia intrat în locuinţă, Ryan şi-a dat seama, după parfumul ce plutea în încăperi, că cineva l-a precedat. Şi într-adevăr, în sufragerie, în faţa bufetului, o tânără femeie, în picioare, examina cu multă curiozitate, conţinutul unui sertar.

— Inventarul vă convine ? o întrebă el ironic.

Surprinsă de vocea calmă care-i adresase întrebarea, tânăra s-a întors brusc către Ryan. Dar ar fi trebuit, desigur, mult mai mult pentru ca vizitatoarea să se simtă intimidată. Îmbrăcată cu o rochie combinezon mulată pe corp, care-i accentua formele în mod foarte sugestiv, ea îşi lăsase libere pe umeri buclele părului foarte lung şi negru. Iar ochii mari, întunecaţi, examinau fără pudoare bărbatul ce i se afla în faţă.

Evident, McCall tatăl foloseşte iar toate mijloacele, gândi Ryan, mânios. Acea creatură provocatoare avea clar alura unei tinere divorţate în căutarea unui nou soţ.

— Bună ziua, spuse ea, întinzându-i mâna cu un surâs fermecător. Mă numesc Cherry Larson.

Ryan o măsură cu o privire glacială :

— Bună ziua. Puteţi spune tatălui meu că aţi încercat dar că v-am poftit, fără menaja-

mente, să părăsiți locul. Va fi suficient de dezolat ca să vă ofere o bijuterie drept consolare, rosti el cu asprime. Și întorcându-se cu spatele se îndreptă către scară.

— Tatăl dumitale ?

— Da. Edward McCall.

Tânăra nu izbuti să-și stăpânească o exclamație.

— Oh ! Te-a prevenit de sosirea mea ?

— Inutil ! Era ușor de ghicit. El este cel care admiră femeile fatale. Eu nu !

Cu aceste cuvinte, Ryan trânti în urma lui ușa camerei fără să se sinchisească de vizitatoare și reapăru câteva clipe mai târziu îmbrăcat cu un jeans și o cămașă de cowboy. Îndreptându-se spre ieșire își luă pălăria din cuier înainte să se întoarcă spre tânăra femeie.

— Voi face o plimbare călare. Până revin, vă rog să plecați.

— Dar... cum am să ajung în oraș ?

— Este aici un cowboy care va fi încântat să se ocupe de asta. Se numește Lassiter și îi place foarte mult să facă servicii tinerelor ca dumneavoastră.

Afară, legat de barieră, Devil, calul favorit al lui Ryan, părea că îl așteaptă. O mână grijulie, prevăzătoare, îl înșeuase și-l pregătise pentru venirea iminentă a stăpânului.

Era limpede că unul dintre cowboy prevăzuse reacția patronului său la vederea tinerei femei care se afla în casă. Cu toate că era că-

sătorit şi fericit în căsnicie, Jim înţelesese foarte bine dorinţa lui Ryan de a rămâne celibatar. Şi o dovedea şi acum !

Amuzat, Ryan urcă pe cal. Surâsul i se accentuă simţind nerăbdarea superbului animal. Freamătul acestuia şi nechezatul lui uşor exprimau bucuria de a-şi fi regăsit stăpânul după două săptămâni de repaus forţat.

De jur-împrejurul magaziei totul era pustiu. O clipă, Ryan se întrebă pentru ce nici unul dintre oamenii lui n-a venit să-i spună bună ziua. Apoi a înţeles. Prezenţa tinerei necunoscute în casă le oferise o prea frumoasă ocazie de a se amuza pentru ca vreunul dintre ei să-i dezvăluie surpriza ce-l aştepta. Fără îndoială, ascunşi în interior, râdeau cu poftă chiar în acel moment.

Izbucnind şi el în râs, Ryan şi-a îndemnat calul să pornească chiar în clipa când mai mulţi cowboy ieşeau din magazie. I-a salutat larg, fluturându-şi pălăria şi a pornit în galop.

O intensă senzaţie de fericire l-a invadat imediat. Era liber. Liber să savureze pe deplin beţia acestei plimbări călare pe pământurile sale, pe cărarea pe care o îndrăgea cel mai mult, fiindcă ea ducea către „Preria McCall". Acolo, în acest spaţiu rezervat pe înălţimi, în această mică enclavă, se refugia totdeauna când neplăcerile şi problemele pe care le ridica poziţia sa de moştenitor al clanului McCall i se păreau prea greu de suportat.

Iar anul acesta, spre marele său regret, întârzierea topirii zăpezilor l-a împiedicat să inaugureze drumul ducând spre locul lui de predilecție. Și a trebuit să plece la Houston fără să poată să reînnoiască obiceiul care îi era atât de drag.

Înainte ca Ryan să cumpere ranchul, toate zonele bogate în vegetație de la altitudine serviseră drept pășuni de vară pentru vite. Cea mai mare parte dintre ele își păstraseră această destinație. Numai micul teren botezat „Preria McCall" rămăsese neatins de 10 ani. Fiindcă de atunci, Ryan se lăsase convins de profesorul Thompson să dea un exemplu și celorlalți proprietari de ranchuri izolând o mică parte din locurile situate pe înălțimi pentru ca acea suprafață să poată să revină la starea sa inițială, de pământ sălbatic, în voia naturii, așa cum fusese înainte de cucerirea lui de către oamenii albi. Reîntoarcerea, revenirea la fauna și flora naturală putea fi astfel studiată în amănunt, studiu extrem de folositor pentru cele mai diferite domenii.

De fapt, profesorul Thompson nu a trebuit să se străduiască prea mult pentru a-l convinge pe prietenul său. Deși născut la oraș, Ryan, de mic, a preferat natura. Fericirea, impresia de libertate pe care o simțea când galopa sub mângâierea soarelui, când se lăsa răcorit de briză ori cuprins de liniștea înaltelor platouri, erau pentru el fără egal. Niciodată nu se să-

ului să prevestească frumusețea somptuoasă a stejarilor, jocul nuanțelor de verde al flancurilor muntoase. Spectacolul arborilor fremătători al înfățișării lor maiestuoase, îi aduceau o pace de care avea o profundă nevoie.

Și natura îi întorcea de o sută de ori efortul pe care el îl consacra protecției ei. Care femeie ar fi putut face așa ceva ?

*

Așezată pe malul râulețului, Lisa Johanson privea apa limpede curgându-i printre degetele fine. Visătoare, s-a întins languros, ofe-rindu-și corpul soarelui dulce al după-amiezii de vară... Corpul pe care un bărbat va ști să-l iubească într-o zi așa cum și ea îl va iubi, și care o va alege pe ea dintre toate femeile fiindcă ea va fi împlinirea viselor lui...

Cel drag inimii sale va semăna cu acești munți : puternic și maiestuos, simplu și natural. El o va recunoaște, îi va surâde, o va lua de mână... și apoi... o va îmbrățișa, o va strânge la pieptul lui...

În somn sau trează, visul Lisei se oprea întotdeauna aici. Și Lisa credea că e foarte bine astfel. Firește, ea nu ignora ceea ce urma să se întâmple apoi, dar, în privința bărbaților, experiența ei personală era total inexistentă. Viața pe care o dusese până atunci alături de părinții săi, departe de lumea civilizată, o izo-

lase de existenţa firească a tinerelor de vârsta ei şi acesta era, dealtfel, principalul inconvenient al meseriei lor de antropologi. Singurii bărbaţi de care fusese înconjurată aparţineau unor triburi primitive a căror cultură se situa la o distanţă de ani-lumină de cea a familiei sale.

Cu un suspin, Lisa se aplecă şi făcu o cupă din mâinile sale, pe care o lăsă să se umple cu apa proaspătă şi rece din care sorbi cu nesaţ. Cu toate că sosise aici, în preria McCall, de mai bine de două săptămâni, această apă cristalină pe care muntele i-o oferea cu generozitate reprezenta pentru ea şi acum, un miracol, un dar minunat. Tocmai se apleca pentru a bea din nou când zgomotul surd al unui galop i-a întrerupt gestul.

Siluetele încă neclare a doi călăreţi se profilau deja în depărtare, la intrarea îngustei văi. Uşoară şi suplă, Lisa se ridică, ştergându-şi mâinile pe jeans-ul său decolorat de vreme.

Pentru o clipă doar, se înfruntă. Vizitele frecvente ale cowboylor îi făceau totdeauna plăcere. Dar când a acceptat să supravegheze, timp de o vară, preria McCall, nu şi-a imaginat că firavul său buget va trebui să-i servească şi pentru a avea ce oferi unor vizitatori ce soseau cu atâta asiduitate. De când descoperiseră prezenţa ei, oamenii lui McCall veneau s-o vadă aproape în fiecare zi. Toţi afirmau cu convingere că nimeni nu ştia mai bine ca

ea să facă o pâine atât de gustoasă şi să pregătească mai delicios şunca prăjită...

Apropiindu-se de ea, îşi recunoscu acum vizitatorii. Unul era Lassiter, administratorul ranchului şi şeful cowboylor, celălalt, Jim.

I se prezentaseră doar cu prenumele, şi niciodată Lisa nu le-ar fi cerut să-şi spună şi numele de familie. Experienţa sa de viaţă printre triburile primitive o învăţase că, în anumite locuri, era foarte nepoliticos să pui o asemenea întrebare.

— Bună dimineaţa, domnişoară Lisa. Cum se mai simt noile tulpiniţe şi noile fire de iarbă ? Sper că nu ţi-au făcut figura să se strecoare de cealaltă parte a barierei ?

Lisa a dat din cap, surâzând. De când îi explicase lui Lassiter că misiunea ei consta în supravegherea creşterii vegetaţiei în interiorul limitelor fixate de McCall, el nu încetase să o tachineze cu privire la firele de iarbă care trebuiau neapărat legate fiecare în parte, ca să nu o şteargă din „ţarcul" în care se aflau „închise".

— N-am avut nici o buruiană lipsă, dar fii liniştit, urmez sfaturile dumitale. Sunt în mod special atentă atunci când iese luna ! E momentul când lucrurile cele mai neaşteptate se produc !

Lassiter a început să râdă văzând că Lisa îi întorcea cu drăgălăşenie gluma.

— Oh, ce dreptate ai, domnişoară Lisa. Patronul nu ar suporta absenţa nici unui firicel de verdeaţă, la reîntoarcerea sa de la Houston. Va fi destul de prost dispus, după ce a fost obligat să vadă defilarea atâtor pretendente la căsătorie, pretendente pe care tatăl său nu oboseşte să i le tot prezinte.

Lisa surâse cu tristeţe. Îl compătimea pe McCall pentru aceste dificultăţi. Şi ea era în dezacord cu părinţii săi cu privire la măritiş. Tatăl şi mama ei doreau ca ea să se căsătorească cu un bărbat care să fie asemeni lor ; un cercetător cu diploma în buzunar care să aibă gustul aventurii. Cu acest scop o trimiseseră în Statele Unite şi o încredinţaseră vechiului lor prieten, profesorul Thompson, în speranţa că acesta îi va găsi un soţ. Lisa le-a dat ascultare, dar ea nu căuta deloc să-şi afle un bărbat care s-o ia de nevastă. Pur şi simplu dorea să ştie dacă se putea adapta vieţii în America şi dacă va descoperi acolo remediul neliniştii şi sentimentului de insatisfacţie profundă pe care le încerca.

La rândul său, cel de al doilea cowboy a coborât de pe cal. Cu o privire timidă către Lisa, i-a spus sfios :

— Bună dimineaţa, domnişoară Lisa. Eşti mai strălucitoare ca niciodată. S-ar putea spune că dumneata înfrumusetezi şi mai mult această natură minunată.

Lisa surâse de înțelepciunea spontană a copilului.

— Bun găsit, Jim. Mulțumesc. Ce mai face bebelușul dumitale? A ieșit dinții de care i-ai spus?

— Nu încă. Dar soția mea îți mulțumește din suflet. Ursulețul de care i l-ai dat ca să-i maseze gingia l-a liniștit foarte mult.

Zâmbetul Lisei deveni mai larg, mai luminos. Anumite rețete puteau fi aplicate, oriunde, în orice loc, dovedindu-și eficiența. Extractul de cuișoare era un remediu foarte vechi dar americanii îl uitaseră de mult. Lisa era fericită că ceea ce învățase în triburile primitive se dovedea de folos, și că unul din „leacurile" i-a fost de ajutor adorabilului copilaș a cărui fotografie Jim o arăta atât de des și cu atâta mândrie.

— Cu atât mai bine, Jim. Ați sosit la timp pentru masă. Până veți adăpa caii mâncarea va fi încălzită.

Dar de data aceasta cei doi cowboy nu veniseră cu mâinile goale. Amândoi începură să desfacă din legături pachetele voluminoase care erau prinse de șeile cailor lor.

— Soția mea s-a gândit că te vei fi săturat să mănânci numai pâine, slăninuță și fasole. Ea a trimis niște prăjituri de casă și câte ceva ca să mai schimbi un pic meniul...

înainte ca Lisa să aibă timp să mulțumească, Lassiter i-a întins, la vânzătoare, un pachet mare.

— Bucătarul nostru mi-a zis că are mai multe provizii decât poate să folosească. Ne vei face mare plăcere să accepți ce am adus.

O clipă rămasă fără grai, Lisa a observat plăcerea sinceră care strălucea în ochii celor doi bărbați. Apoi ea le-a mulțumit cu o voce încărcată de emoție. Cât de reconfortant era să constate că generozitatea era o calitate umană care exista încă, peste tot în lume.

În timp ce vizitatorii își duceau caii către râuleț, Lisa a mai aruncat câteva vreascuri în foc și a pus pâinea la copt. Apoi, curioasă, a examinat cadourile celor doi cowboy. Cafea, făină, fructe proaspete, carne uscată, orez, ulei, sare, generozitatea lor nu uitase nimic din cele necesare. Uluită, Lisa descoperea o comoară cu totul nouă pentru ea, căci fusese totdeauna obișnuită cu o hrană măsurată cu foarte multă grijă, cu excepția celor extrem de rare zile de sărbătoare.

Vedea de pe acum mâncărurile pe care putea să le prepare. Niciodată nu și-a închipuit că s-ar putea bucura de atâta abundență. Sosise în America cu bani extrem de puțini. Veniturile modeste de care părinții săi dispuneau fuseseră totdeauna folosite pentru ajutorarea triburilor celor mai sărace. În ceea ce privește slujba ei de aici, aceasta nu-i asigura decât un

acoperiș și o despăgubire simbolică pentru cheltuielile sejurului, sumă cu care nu putea să-și permită nici un lux.

Cabana în care locuia era veche și lipsită de multe. Totuși faptul că nu avea electricitate, nici apă curentă nu-i punea Lisei nici o problemă. Deși ar fi apreciat un covor asemănător celor cu care beduinii înfrumusețau și înveseleau austerele lor corturi, ea se mulțumea să se bucure din plin de mângâierea soarelui, de puritatea aerului și de apropierea apei atât de proaspete și pure. Trei lucruri pe care le aprecia ca pe cel mai mare lux.

Și dacă simțea nevoia să se lase fermecată de lucruri mai rafinate, ea contempla cadoul de rămas bun pe care i-l oferiseră părinții. Două cupoane de țesături atât de moi, atât de fine, că puteau fi comparate cu cea mai delicată mătase. Nici nu știa care dintre ele era mai frumos. Acel gri luminos care-i punea în evidență tenul mat, sau violetul de ametist, asortat perfect la culoarea ochilor săi. Oferindu-i-le, mama i-a sugerat că îmbrăcată cu ele va atrage cu siguranță privirea unui eventual soț.

Iată de ce Lisa nu își exercitase încă asupra lor talentul ei la croitorie. Nu avea nevoie de un soț care să fie sensibil la aceste artificii, și care să nu vadă în ea nimic altceva decât o soție și o viitoare mamă.

Lisa aştepta mult mai mult. Aştepta marea, copleşitoarea dragoste. Ea care nu simţise încă acea intensă tulburare pe care o observase în ochii altor tinere fete atunci când priveau un tânăr seducător, visa în secret să se simtă cuprinsă de această febră ciudată, care să-i invadeze trupul şi sufletul la întâlnirea cu necunoscutul ce îi era destinat dintotdeauna, de-o eternitate.

Dar... niciodată nu a fost mai departe de acest vis ca aici, în America, unde cei de vârsta ei îi păreau prea tineri şi prea nepăsători, în ignoranţa lor faţă de mizeriile şi problemele lumii. Niciodată, în timpul acelor câteva zile petrecute lângă doctorul Thompson, şi în cursul cărora a cunoscut numeroşi studenţi, nu şi-a simţit inima bătând emoţionată în faţa vreunuia dintre ei, nici corpul arzându-i de acea febră pe care o aştepta cu atâta nerăbdare.

Şi se întreba dacă această fericire îi va fi acordată, dacă îi va fi dat să o trăiască într-o zi.

CAPITOLUL II

Lassiter o observa cu atenţie pe Lisa.

— Doamne, ce mireasmă plăcută ! Ştii că dumneata eşti prima studentă a profesorului Thompson, căreia nu a trebuit să-i demonstrăm cum se prepară o adevărată cafea...

— Marocanii sunt specialişti în această băutură. Ei m-au învăţat, explică Lisa cu o voce dulce.

Privirea curioasă a cowboyului a mai întârziat câteva clipe, admirând încă o dată felul în care Lisa amenajase locul. Nu departe de focul în aer liber, un morman de vreascuri subţiri era aşezat lângă ramuri mai groase care se învecinau cu un maldăr de lemne de mai mari dimensiuni. Diferitele unelte utilizate de cei dinaintea ei fuseseră adunate şi aranjate în ordine. Iar un enorm topor de tăietor de lemne i-a atras atenţia fiindcă era vizibil că fusese ascuţit de curând. Dar cum reuşise Lisa să facă acest lucru ? Cu ce ? Şi cum putea să folosească un topor a cărui coadă era aproape mai înaltă decât ea ?

Contrar celorlalți studenți care trecuseră pe acolo, Lisa gătea la un foc în aer liber și nu pe un reșou de camping. Oare posedase vreodată acest gen de ustensilă sau altceva decât veșmintele simple pe care le purta și sacul de dormit așezat lângă un boschet ? Era limpede că tânăra femeie era obișnuită să se mulțumească cu puțin. Și totuși, în ciuda lipsei de mijloace materiale, niciodată ea n-a ezitat să ofere toate proviziile pe care le avea, preparând lucruri gustoase pentru toți cei care o vizitau, oricare ar fi fost numărul lor sau pofta lor de mâncare. Ca și cum propria ei experiență ar fi făcut-o să înțeleagă ce înseamnă să-ți fie foame.

Judecând după ceea ce vedea Lassiter, în curând Lisa va avea nevoie de lemne tăiate pentru foc. Ocazia de a-i mulțumi pentru cum îi ospăta cu tot ce avea, totdeauna, era excelentă, deci pentru ce să mai întârzie ?

— Jim, ce-ai zice dacă am pregăti niște lemne pentru Lisa ? Am putea să căutăm îndată un arbore uscat, și să-l curățăm acum de crengi, iar data viitoare ne vom ocupa să-i tăiem trunchiul.

Lisa schiță un gest de protest.

— Nu e nevoie, vă mulțumesc. pot să mă descurc...

Dar Jim și apucase toporul enorm ce fusese așa de bine ascuțit.

— Tocmai observasem că mai multe trunchiuri barau drumul pe care se ajunge aici. Patronul ar fi furios dacă vreun cal se împiedică de ele şi-şi răneşte picioarele.

— Aşa că ne-ai face un serviciu dacă le-ai folosi la foc, a întărit Lassiter cele spuse de Jim, punând piciorul în scară.

Lisa n-a mai avut ce face şi a acceptat.

— Mulţumesc. Dar aveţi grijă să nu vă atingeţi de nimic din interiorul barierelor, le-a recomandat înainte ca cei doi să se îndepărteze.

Nu era ea aici tocmai pentru a proteja „preria McCall" de orice intervenţie umană, pentru ca locul să revină încet la starea sa naturală ?

Mai mulţi pini dezrădăcinaţi zăceau în apropierea enclavei. Tot vorbind cu voioşie, cei doi bărbaţi aleseră doi şi se apucară să le îndepărteze ramurile. Conversaţia lor răsuna limpede în liniştea care domnea pe munte.

Lisa deveni mai atentă când discuţia s-a orientat asupra misteriosului lor „patron". Pentru moment ştia doar două lucruri, cu privire la el ; pe de o parte, că tatăl lui dorea cu ardoare să-şi însoare fiul şi acesta să-i dăruiască un nepot, şi pe de altă parte, că oamenii lui îl respectau ca şi cum ar fi fost chiar bunul Dumnezeu în persoană.

— Şi atunci, el i-a spus roşcatei că, dacă vrea să se plimbe, n-are decât să facă autostopul pe şosea, povestea Lassiter râzând. Şi dum-

neaci a rămas mută câteva minute. Ea își imaginase că putea să-l farmece, să-l facă să petreacă câteva nopți cu ea în oraș și după aceea, gata, credea că el avea să-i pună verigheta pe deget !

— Ai văzut-o pe cealaltă ? Cea care îl aștepta aici, adineauri ? îl întrebă Jim.

Dar se întrerupse căci efortul i-a smuls o exclamație când toporul cel masiv a pătruns în trunchi. Lassiter a utilizat imediat adâncitura de lemn ca să petreacă o frânghie groasă pe care a strâns-o bine în jurul arborelui, înainte să lege cealaltă extremitate a ei de șaua calului său. Apoi la un îndemn al stăpânului, calul porni încetișor către cabana Lisei, care se afla aproape.

Însă Jim aștepta încă răspunsul la întrebarea pe care o pusese. A repetat-o cu un ton plin de curiozitate, sărind în șa, la rândul său.

— Da, am văzut-o, i-a răspuns în fine Lassiter, care și-a întărit afirmația cu un fluierat admirativ, înainte de a continua : imaginează-ți niște ochi ca de căprioară, un păr lung, buclat, care-i ajungea până la mijloc, o talie de viespe și o siluetă care s-o facă să pălească de invidie pe o regină a frumuseții. Nu văd cine ar putea să reziste unei femei așa de sexy...

— În afara patronului...

— Oh, eu nu vorbeam de căsătorie ! Poți totdeauna să încerci lucrurile bune fără ca pen-

tru asta să le adopţi definitiv. Priveşte-mă pe mine !

— Ei, în cazul tău cred că mai degrabă lucrurile bune sunt cele care s-ar feri să se lase adoptate !

La ultimele cuvinte Lisa nu s-a putut opri să nu izbucnească în râs. Jenaţi că au fost auziţi, cei doi i-au spus după ce s-au dat jos de pe cai :

— Scuză-ne, domnişoară Lisa. Nu ne-am dat seama că vorbim aşa de tare...

Lisa s-a grăbit să-i liniştească :

— Nu vă faceţi probleme. Am mai auzit eu şi altele. Ca de pildă, în legătură cu Ibrahim, cu cele patru neveste ale sale şi cu cele opt concubine pe care le avea !

— Patru neveste ! exclamă Jim.

— Şi opt concubine... completă uluit Lassiter.

— Da ! Douăsprezece în total.

— Douăsprezece ! Ce bărbat ! Se vede că pe acolo bărbaţii sunt rezistenţi, nu glumă !

Tonul lui Lassiter era admirativ.

— Sunt idioţi ! l-a corectat Jim, mult mai puţin admirativ.

— Pur şi simplu bogaţi, a precizat Lisa amuzată. Nimic nu e foarte diferit aici, să ştiţi. Pretutindeni, un bărbat bogat şi sănătos, chiar stupid, poate să seducă câte proaste frumoase vrea.

Lassiter a început să râdă cu poftă.

— Nu cred că greşeşti deloc, domnişoară Lisa ! Dar să nu îţi închipui că McCall e lipsit de inteligenţă. Ai face o gravă eroare.

— Da, ăsta-i adevărul, întări Jim, cu convingere. McCall e departe de a fi interesat de toate cele care îi sar de gât. Pun pariu că se va grăbi s-o poftească fără menajamente să plece pe frumoasa care îl aştepta astăzi la ranch... Este un om minunat, dar e exasperat în faţa fetelor de măritat pe care tatăl lui i le tot trimite.

— Nu ştiu ce va face de data asta, spuse Lassiter, dar nu aş fi surprins dacă ar lăsa-o să rămână aici până la balul de la sfârşitul verii. Şi asta măcar pentru a se proteja de toate cele care îl vor asalta dacă ar fi văzut singur.

— Balul va avea loc în şase săptămâni. Niciodată nu a rezistat atât alături de o parteneră ocazională.

— Da, dar niciodată n-am văzut o femeie ca aceasta la ranch. Face parte dintre cele care nu pot lăsa nici un bărbat indiferent.

La cuvintele lui Lassiter, Lisa a rămas câteva clipe gânditoare. Oare ce simţea o femeie care suscita la un bărbat o astfel de reacţie ca cea a lui Lassiter ? Apoi i-a revenit în memorie felul în care el o descria : Ochi ca de căprioară, păr lung, buclat, ajungându-i până la mijloc, talie de viespe, siluetă ca de regină a frumuseţii...

Nu, Lisa își dădea seama că ea nu corespundea în nici un fel acestei descrieri. Mai bine era să nu mai viseze și să se mulțumească cu amiciția pe care i-o arătau cei din jur.

*

Nările lui Devil fremătară la atingerea vântului rece, proaspăt, venind dispre culmi. Nerăbdător, a început să muște zăbala care-i frâna elanul. Erau două drumuri prin care se putea ajunge la pășune. Cel mai ușor era cel trasat de mai mult de un secol de căruțele cuceritorilor Vestului și pe care, mai recent, cirezile urcaseră atunci când micul platou servea încă drept pășune de vară. Acum, McCall putea să afirme cu certitudine, observând urmele copitelor, că oamenii săi îl folosiseră cu o frecvență neobișnuită în cursul ultimelor săptămâni. Urme proaspete, lăsate de calul lui Lassiter și de cel al lui Jim, indicau, dealtfel, trecerea lor chiar în acea zi.

Cel de al doilea drum era mai degrabă o potecă îngustă și abruptă, destul de periculoasă. Ryan McCall îl descoperise cu șase ani mai înainte. De atunci îl alegea de fiecare dată când se simțea prea dornic să regăsească pacea preriei și nu avea răbdare să facă un lung ocol folosind celălalt drum. Și, în plus, majoritatea cailor ar fi refuzat să se avânte pe această po-

tecă, dar Devil o urca cu încrederea şi siguranţa unui animal puternic, obişnuit dintotdeauna cu munţii.

După o serie de impresionante urcuşuri şi coborâşuri, poteca ajungea pe vârful unui taluz ce mărginea preria, înconjurată de pini şi plopi. O cabană mică fusese ridicată lângă pădure, chiar în spaţiul destinat să fie lăsat în voia naturii, şi care urma astfel să revină, încetul cu încetul, la starea lui iniţială.

Mai întâi foşnetul aripilor unei păsări a atras atenţia lui Ryan şi apoi nişte zgomote ciudate, cu o frecvenţă inegală... A ascultat atent câteva secunde apoi a ridicat din umeri, incapabil să recunoască natura acestor sunete... Nu puteau fi lovituri de topor. Erau totuşi prea neregulate pentru a proveni din munca precis ritmată a unui tăietor de lemne.

Ocolind cabana, calul înaintă fără zgomot pe covorul din ace de pin. Deodată Ryan îşi înăbuşi o exclamaţie de uimire. Aşa cum îi trecuse prin minte prima dată, cineva tăia totuşi lemne. Dar tăietorul de lemne, întors cu spatele către el, era un adolescent cu părul blond, doar cu puţin mai înalt decât toporul pe care-l mânuia. Şi cu toată străduinţa lui, tânărul era lipsit de statura şi forţa necesare pentru a mânui cum trebuie unealta prea grea şi prea mare pentru el.

Şi totuşi mormanul de surcele creştea. Dar în dreapta adolescentului, un maldăr enorm de

buturugi şi crengi groase aşteptau să fie transformate în lemne de foc şi surcele. Însă nici dacă şi-ar fi petrecut toată iarna asupra lor, niciodată tânărul nu ar fi putut să le dea de capăt.

Devil nu era decât la câţiva metri de băiat când acesta, simţindu-i prezenţa, s-a întors... Şi Ryan a rămas câteva clipe încremenit. Căci „băiatul" era o tânără subţire, al cărei corp zvelt şi suplu l-a tulburat. Cozi aurii, groase, erau răsucite în jurul capului şi chipul fetei avea trăsături de o mare delicateţe. Limpezimea ochilor ei de ametist era de o frumuseţe care îţi tăia răsuflarea.

Cu atât mai mult cu cât ea îl privea pe vizitator cu un amestec de curiozitate, de îndrăzneală şi de inocenţă, care evoca privirea misterioasă a unei feline.

Deodată emoţia, dorinţa care-l cuprinseseră pe Ryan au făcut loc unei mânii surde. Inocentă, această privire ? Fără îndoială nu mai mult decât cea a tuturor femeilor care se interesau atât de mult de averea sa ! Iar tânăra asta avea tupeul să vină să-l caute aici, în locul cel mai drag şi cel mai secret, în locul unde se retrăgea de lume !

Cu bună ştiinţă, Ryan îşi conduse calul foarte aproape de necunoscută.

Deloc tulburată de impresionanta statură a animalului, tânăra puse o mână amicală pe

gâtul lui Devil, fără să înceteze să-l privească pe vizitator. Îndoiala începu să se strecoare în mintea lui Ryan. Oare era posibil cu adevărat ca această delicată tânără, atât de frumoasă, atât de proaspătă și părând așa de inocentă, care-l observa cu ochii săi de ametist, de neasemuit, să fie una din aventurierele care apăreau fără încetare în drumul lui ?

Lisa abia a avut timpul să perceapă examenul fără nici o îndulgență la care o supuneau privirile lui Ryan, căci a simțit cum o emoție violentă o copleșește, înfiorând-o. Acest ciudat sentiment de a fi pierdut contactul cu realitatea și de a nu se fi simțit niciodată atât de vie, aceste impresii atât de noi pentru ea, amestec de bucurie și teamă, traduceau o evidență care se impunea tot mai mult, cu fiecare clipă ce trecea.

Contemplându-l pe acest bărbat necunoscut care o tulbura așa de puternic fără să fi pronunțat măcar un cuvânt, Lisa deveni sigură de un lucru : acestui om, din întreaga eternitate, îi era destinată !

Și de acum pentru ea nu mai putea fi vorba de ezitare, de îndoială și nici măcar de neliniște. Experiența existenței în triburile primitive, în aspectele ei fundamentale, de viață și de moarte, o făcuse să învețe să accepte realitatea fără să se înspăimânte de ceea ce era nou, neașteptat, straniu, ciudat.

Neluându-şi privirea de la vizitator, ea îi examinase cizmele prăfuite, corpul puternic, umerii largi, gura uimitor de senzuală şi ochii gri-bleu, asemănători culorii cerului. Prea fascinată ca să-şi ascundă interesul violent pe care bărbatul acesta îl trezea în ea, Lisa era totuşi prea inocentă ca să identifice senzualitatea şi dorinţa care o făceau să vibreze toată.

Lucrurile se petreceau cu totul altfel pentru Ryan. Tulburarea evidentă a tinerei fete, îmbujorarea subită a chipului ei, au aprins din nou în el dorinţa, care se risipise pentru o clipă.

Şi de data aceasta a trebuit să admită că tatăl lui a ştiut să vadă bine. Noua candidată pe care i-o propunea, aflată acum sub ochii lui. avea nu numai farmec şi distincţie dar şi o senzualitate pe cât de discretă pe atât de contagioasă, care o făcea să fie mult mai altfel şi mult mai atrăgătoare decât toate cele care o precedaseră...

— Eşti... eşti diferită... a declarat în fine. La un inel cu diamant e inutil să te gândeşti. Dar dacă o altă frumoasă bijuterie ţi-ar conveni, am putea petrece câteva foarte agreabile momente împreună.

Ciudatele cuvinte ale necunoscutului au ajuns la Lisa parcă de undeva de departe. După o inspiraţie adâncă, ea a făcut efortul să-şi re-

capete sângele rece în fața acestui străin a cărui voce gravă reușise să-i mărească tulburarea.

— Iartă-mă... dar nu înțeleg, spuse ea cu o voce dulce.

La rândul său, Ryan încercă să-și stăpânească clocotul interior. Necunoscuta era tânără, foarte tânără, dar privirea intensă cu care-l cerceta era la fel de explicită ca aceea a tuturor femeilor.

— N-are rost să ne ascundem, să ne prefacem. Eu sunt un bărbat care nu ezită să plătească pentru a avea ceea ce dorește. Dumneata ești o femeie care nu va refuza să fie recompensată. Și atâta timp cât acest lucru va fi clar între noi, totul va fi bine...

Privirea i se întunecă în timp ce adăugă încet :

— Totul va putea să fie mai mult decât bine, sunt sigur...

Lisa nu auzi ultimele cuvinte. Astfel, bărbatul a cărui simplă apariție simțea că i-a schimbat cursul vieții se oferea să-i răsplătească clipele de plăcere pe care ea i le-ar fi dat. Căci despre asta era vorba ! Lisa înțelegea acum că el nu a fost copleșit, răscolit sufletește și trupește de întâlnirea lor în aceeași măsură ca ea.

În loc de asta, a considerat-o imediat ca un obiect interesant pe care l-ar putea fără îndoială cumpăra.

Dar cine era oare pentru a îndrăzni să gândească astfel despre ea ? De data aceasta, Lisa îl examină cu o privire mult mai distantă, mai neîncrezătoare. Purta o cămașă cu gulerul și manșetele rărite, tocite, un nasture lipsea. Pantalonul de jeans era uzat, gata să se rupă, iar cizmele aveau mare nevoie să fie reparate serios.

Vasăzică acesta era bogatul „senior" care își propunea s-o cumpere cu o bijuterie ?

Dispărându-i orice prudență, Lisa nici nu încercă măcar să-și stăpânească mânia.

— Dar de cine încerci dumneata să-ți bați joc ? l-a întrebat cu o voce devenită deodată glacială. N-ai fi capabil să-ți cumperi nici măcar un ac de cravată și nicidecum să-ți permiți o bijuterie, cât de neînsemnată !

Surpriza care a traversat atunci privirea bărbatului a făcut-o să-și regrete cuvintele. I-a fost rușine de un atac atât de puțin demn de ea. Doar niciodată nu dăduse importanță banilor, averii. Și în plus, probabil că era răspunzătoare de atitudinea necunoscutului, căci, acum își dădea seama că insistența cu care l-a privit l-a indus în eroare, făcându-l s-o înțeleagă greșit.

Închizând pentru o clipă ochii pentru a-și ascunde jena, ea și-a adus aminte de un principiu care nu varia de la o cultură la alta ; în jurul unei mese se risipeau cel mai bine toate neînțelegerile.

— Poate că ți-e foame ? Ce-ai zice de o pâine coaptă la un foc de lemne și de niște slăninuță prăjită ? Și apoi câteva prăjituri de casă ? adăugă, amintindu-și de darurile căpătate.

Chipul lui Ryan s-a luminat de un surâs ironic.

— Da, ai dreptate, mi-e foame... însă de un alt fel de hrană terestră, a precizat el.

La aceste cuvinte furia a cuprins-o din nou pe Lisa. Și incendiul pe care privirea senzuală a cowboyului o aprindea în vinele ei nu o făcea deloc să râdă. Iar surâsul viril și tulburător al bărbatului făcea să-i înteţească mânia.

— Ești la fel de grosolan cu toată lumea ? îl întrebă sec.

— Doar cu tinerele femei care îmi invadează refugiul favorit.

— Află că sunt aici pentru a munci. Și dumneata ? Ce faci dumneata aici, pe „Preria McCall" în loc să te ocupi de treburile pe care le ai de făcut pentru patronul dumitale ?

Nici de această dată, Ryan n-a reușit să-și ascundă surpriza.

— Patronul meu ?

— Da ! McCall, omul care te plătește ca să-i supraveghezi cirezile.

La aceste cuvinte Ryan și-a stăpânit râsul cu greu. Deci această tânără nu știa cine este ? Se pregătea să-i dezvăluie identitatea când

hazul şi partea picantă a situaţiei l-au făcut să se răzgândească. Va profita de lucrul acesta ca să o prindă pe intrigantă în propria ei cursă !

— Mă predau, murmură el surâzând şi ridicând comic braţele în sus. Vă promit să mă port frumos dacă nu o să mă denunţaţi patronului.

Apoi, cu un aer inocent, o întrebă :

— Îl cunoaşteţi bine ?

— Nu l-am văzut niciodată, a recunoscut ea, oarecum derutată de brusca schimbare de atitudine a lui Ryan. Eu nu mă aflu aici decât pentru durata verii. Mă ocup cu supravegherea bunei desfăşurări a experienţei profesorului Thompson.

Cu un gest larg, ea desemnă tot ce cuprindea bariera rustică ce înconjura preria.

Ryan se îndoia că ea a fost trimisă anume pentru a urmări creşterea ierburilor, dar nu spuse nimic.

— Ei bine, aşteptaţi-vă la o vizită a patronului. Femeile tinere îl interesează foarte mult.

Lisa ridică din umeri cu o mişcare graţioasă.

— El nu m-a deranjat şi nu m-a supărat niciodată. Şi nici unul dintre oamenii lui nu mi-a creat vreo dificultate. Au fost toţi foarte politicoşi. Cu excepţia unuia singur, completă ea, fixându-l calmă pe vizitator.

Ascunzându-şi râsul care voia să izbucnească, Ryan şi-a ridicat pălăria cu politeţe.

— Sunt dezolat, dar promit că de acum înainte am să fiu cel mai respectuos dintre bărbaţi. Îl cunosc destul de bine pe McCall ca să ştiu că mânia lui e de temut. Oferta dumitale de pâine proaspătă şi slăninuţă prăjită mai e oare valabilă ?

Câteva secunde i-au trebuit Lisei ca să se poată smulge din contemplarea siluetei fascinante care se apropia. Tulburată, se înfioră atunci când cowboyul ajunse lângă ea, aşteptându-i răspunsul.

— Desigur, reuşi ea să spună cu greu. Dar nu m-am prezentat încă. Mă cheamă Lisa Johansen.

Ryan ezită. Era prea devreme să pună capăt jocului.

— Pe mine, Ryan, preciză el. Rye, dacă preferi.

— Rye... murmură Lisa. Prefer Ryan.

Numele o intriga tot atât cât o intriga acest bărbat. Era chiar numele lui, o poreclă, ori numele de familie ? Necunoscând obiceiurile americane, preferă să nu pună întrebări în plus ca să nu pară cumva indiscretă. Şi repetă încă o dată : ...Ryan... fericită să pronunţe numele bărbatului care simţea că este atât de important pentru viaţa ei.

— Ryan... masa va fi gata în câteva minute. Dacă vrei să te speli pe mâini, este un lighean cu apă curată care se încălzeşte la soare, în partea cealaltă a cabanei.

Privind-o, el se încruntă. Lisa era sinceră ? Nu știa într-adevăr cine este ? Nimic, în toată atitudinea ei, nu arăta contrariul.

În timp ce ea se îndepărta i-a observat îndelung supla legănare a şoldurilor. Nici el însuși nu știa dacă situaţia trebuie să-l amuze sau să-i stârnească mânia. Nu era oare cu totul neaşteptat, neobișnuit, ca această tânără femeie să nu cunoască nici măcar numele celui pe care venise să-l vâneze, la el acasă ?

— Fetițo, mai ai multe de învățat, murmură Ryan, pentru el însuși. Și ai găsit exact profesorul de care aveai nevoie...

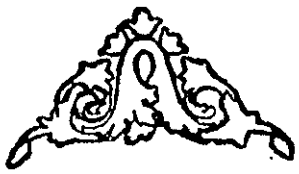

CAPITOLUL III

Lisa își vedea de treburi pe lângă foc. Ryan o observa. Comportamentul simplu și natural al acestei tinere femei nu putea să mintă. Ultima candidată trimisă de stimatul său tată Edward McCall, era diferită de celelalte nu numai prin prospețimea și frumusețea ei ci și prin personalitatea sa cu totul neașteptată. Orice ar fi vrut să-i reproșeze, Ryan nu putea să nege curajul pe care-l dovedea. Nu numai că își făcuse lemne de foc cu un topor greu de mânuit, mult prea greu pentru ea, dar și izbutise să debaraseze cabana de un maldăr de obiecte inutile acumulate în cursul verilor precedente ; vechi cutii de aluminiu, recipiente de plastic și sticle de tot felul, erau acum aranjate ordonat de-a lungul zidului care înconjura cabana.

— Data viitoare am să aduc un sac ca să te scap de toate lucrurile astea, propuse spontan Ryan.

Aplecată deasupra tigăii așezate pe pietrele care delimitau focul în aer liber, Lisa

era foarte atentă la prăjirea slăninuței. A ridicat o privire uimită întrebându-l :

— Care lucruri ?

Ryan le-a arătat :

— Toate aceste sticle și recipiente inutile.

— Oh... inutile...

Lisa a rămas câteva secunde perplexă. Viața în mijlocul triburilor o învățase să vadă în fiecare obiect, chiar folosit, uzat, o altă utilizare posibilă. Lucrate cu îndemânare, chiar cioburile sticlelor sparte puteau deveni nu numai adevărate podoabe dar și excelente cuțite. Chiar ea însăși a utilizat aceste tehnici atunci când trăia alături de triburile prea sărace sau prea izolate ca să-și poată permite să înlocuiască cu ușurință o unealtă rătăcită sau deteriorată în timp. Cât despre buteliile de plastic, puteau servi foarte bine pentru a transporta apă, sare sau făină. Nimic nu era inutil pentru cei pe care-i frecventase și care găseau oricând o destinație unui recipient aruncat sau pe care-l aflau din întâmplare.

— Mulțumesc, spuse ea. Dar eu contez că-mi vor fi de folos într-un fel sau altul. În schimb aș accepta cu plăcere să-mi împrumuți o plasă în care să-mi pun lucrurile când le spăl în râu. Curentul acestuia e așa de puternic, încât mă tem de fiecare dacă că-mi va lua din mână o rufă sau alta.

Oare înțelesese bine ? Ce putea face ea cu această colecție de recipiente vechi ? Chiar

spusese că îşi spală rufele în râu ? Studenţii dinaintea ei şi studentele, mergeau totdeauna în oraş, cel puţin o dată pe săptămână, ca să se aprovizioneze şi ca să-şi ducă ce aveau de spălat la spălătorie. Şi toţi, atunci când sosiseră, veniseră cu bagaje care necesitau cel puţin utilizarea a doi cai, încărcaţi până la refuz, ca să le transporte până la cabană.

Dar în afară de tigaia cea veche şi un sac de dormit, Lisa nu părea să mai fi adus nimic altceva. Hainele pe care le purta arătau semne evidente de uzură. Desigur, anumite bucăţi de stofă cusute cu grijă pe pantalonii de jeans puteau să te facă să te gândeşti la o cochetărie vestimentală la modă. Dar Ryan începuse să se îndoiască serios că ar fi vorba de aşa ceva. Poate că ea, ca şi el, era mulţumită atunci când purta îmbrăcăminte veche, confortabilă...

Sau poate că n-a avut într-adevăr de ales...

Lisa nu a remarcat privirea atentă a lui Ryan. Cuţitul vechi pe care-l găsise aici îi făcea necazuri. Cu toate că îl curăţase de rugină, nu izbutea să taie cu el feliile de jambon, ci le fărâmiţa.

Agasată, l-a dat de-o parte şi s-a îndreptat spre cabană, alegând dintre cioburile strânse într-o grămăjoară o bucată de sticlă, apoi revenind către foc, s-a servit de aceasta ca de un cuţit.

Ryan, care se apropiase, nu putu să-şi ascundă stupefacţia :

— Ciudat cuţit, a comentat el deodată.

— Ascuţişul acestui ciob se va uza repede. Dar, până atunci, va tăia la fel de bine ca orice cuţit de oţel, spuse Lisa liniştită.

— Ai pierdut cuţitul pe care-l aveai ?

— Nici n-am avut. Cel pe care l-am găsit în cabană era plin de rugină, probabil că se afla aici de foarte multă vreme.

— Mâine am să mă duc în oraş. Dacă vrei pot să-ţi aduc un cuţit nou.

Sensibilă la gentileţea lui Ryan, Lisa i-a surâs :

— Eşti foarte amabil, dar e destulă sticlă aici ca să ajungă câteva veri.

Fiindcă îşi pleçase ochii către tigaie, nu a văzut expresia de stupefacţie a lui Ryan.

— Ştiu de multă vreme cum să fabric dintr-un ciob un cuţit ascuţit. E un lucru foarte uşor când dobândeşti puţină experienţă.

Ryan profită de tăcerea care a urmat pentru a reflecta. Ceea ce spunea Lisa oferea un contrast uimitor cu fragilitatea ei.

— Eşti cumva una dintre acele studente care parcurg lumea întreagă încercând să trăiască precum în epoca de piatră ?

Surâsul cald al Lisei şi privirea ei în care strălucea o luminiţă amuzată, l-au emoţionat şi tulburat pe Ryan.

— Aproape, a recunoscut ea, continuând să surâdă. Părinții mei sunt antropologi. Ei studiază viața de zi cu zi a celor mai primitive triburi, în special a celor nomade. Mama e pasionată de asemeni și de plantele rare. Pe oriunde treceam, ea colecționa grăunțe și semințe locale și apoi le expedia la laboratoarele universităților. Cercetătorii care lucrează asupra noilor specii de plante cu înalt randament pentru țările lumii a treia, se servesc de ele pentru experimentele lor. Iată pentru ce sunt eu aici.

— Ești oare și dumneata o specie cu înalt randament ? glumi Ryan, recompensat imediat de râsul muzical al Lisei, care făcu ca deodată inima să-i bată mai năvalnic.

— Nu, nu sunt decât o botanistă amatoare, obișnuită să trăiască în natură.

— În rezumat, exact persoana potrivită pentru a-și petrece o vară aici.

Lisa aprobă cu gravitate înainte de a îmbrățișa cu o privire plină de dragoste verdele strălucitor al preriei și plopii tremurători care-și profilau siluetele pe albastrul limpede al zării.

— Din toate locurile în care am trăit, acesta este cel mai frumos, mărturisi ea, închizând ochii pentru a savura plăcerea senzuală de a respira aerul atât de pur al înălțimilor.

Inspirând încet, cu gura întredeschisă, ca să guste cât mai deplin savoarea brizei, adăugă :

— Locul cel mai pur, cel mai dulce, fermecător, perfect, murmură ea. Oare îţi dai seama ce şansă ai să trăieşti într-o regiune atât de rară ?

Lisa se bucura de soare, de cer şi de mângâierea vântului cu o plăcere atât de evidentă încât Ryan avu deodată certitudinea că s-a înşelat în privinţa ei. Ea poseda toate calităţile pe care le atribuia preriei : puritate, dulceaţă, perfecţiune. Şi de asemeni, era de o excepţională raritate... Nu putea să fie una dintre acele femei în căutarea unei vieţi super-confortabile, alături de un bărbat bogat. Entuziasmul domnişoarelor care-l urmăreau până la ranch se răcea deodată la vederea aspectului rustic al casei şi la absenţa totală a luxului... La care, firește, se adăugau cuvintele şocant de clare ale proprietarului. Nu afirma el că voia ca locuinţa sa să fie întreţinută de soţie şi nu de o armată de servitori ? Şi de asemeni, că cine pretindea că-i plac caii şi plimbările călare, trebuie să fie capabil nu doar să se ocupe de animal, dar şi de harnaşamentul acestuia !

Toate „seducătoarele", după aceste declaraţii, au plecat foarte repede, exact ceea ce Ryan îşi propusese. Dar Lisa nu ar fi făcut la fel. Pentru că ea nu semăna cu ele şi era evident

că nu se temea de efortul fizic... Putuse să-şi dea seama de aceasta privind-o cum spărgea lemnele cu îndârjire, cu toate dificultăţile pe care le avea de întâmpinat. Încă şi acum, urmele roşii pe care mânerul toporului le imprimase în palmele ei, persistau.

— După masă, am să-ţi tai nişte lemne, spuse el, jenat de faptul că ea utilizase surcelele pe care le obţinuse cu atâta efort, ca să pregătească mâncarea pentru el.

Lisa ezită câteva secunde. Nu voia ca Ryan să se simtă obligat să-şi plătească dejunul făcându-i un serviciu. Dar ea nu ignora nici mândria celor săraci care nu voiau să datoreze nimic nimănui.

— Mulţumesc, spuse ea în fine. Mărturisesc că mi-e puţin cam greu să mânuiesc toporul. Sunt cam lipsită de antrenament. Pretutindeni pe unde am trăit nu erau decât arbuşti, aşa că nu am avut de luptat cu lemne groase, cu buturugi.

Ryan muşcă din pâinea caldă. Totodată crocantă şi pufoasă, avea un parfum extraordinar.

— Este cea mai bună pâine pe care am mâncat-o în viaţa mea, rosti el cu simplitate. Ce-ai pus în ea ?

— Am descoperit o plantă parfumată lângă apă şi o iarbă cu miros de salvie şi alta, foarte asemănătoare cu pătrunjelul. Sunt comestibile, am văzut cum le mâncau căprioarele. Le-am

gustat şi savoarea lor proaspătă şi un pic acră mi-a plăcut. M-am gândit că ele vor da un gust deosebit aluatului... Şi rezultatul l-ai putut aprecia.

Un surâs spontan i-a luminat faţa lui Ryan. Dar după o clipă s-a întunecat.

— Poate n-ar fi trebuit să foloseşti plantele astea. Unele ar putea fi periculoase.

— În cazul acesta, animalele nu le-ar mânca. Dealtfel, poţi să fii fără grijă. Înainte să vin aici am studiat multe lucrări de specialitate. Aş şti să recunosc fără greş varietăţile locale de plante narcotice sau care produc halucinaţii.

— Cum ? Insinuezi că ar putea exista aşa ceva în preria mea ?

Felul în care se exprimase Ryan : „preria mea" a făcut-o pe Lisa să zâmbească. Îl înţelegea perfect. Chiar ea, care nu petrecuse decât două săptămâni în acest loc, se simţea aici ca şi cum preria i-ar fi aparţinut şi ea ar fi aparţinut preriei.

— Nu departe, cam la treizeci de metri, pot să-ţi arăt o iarbă care vindecă astma, dar luată în doze nepotrivite duce la nebunie. Se găseşte în lumea întreagă şi o pot recunoaşte dintr-o mie.

Ryan aruncă o privire neliniştită la bucata de pâine pe care o avea în mână.

— Fii fără grijă, îl asigură imediat Lisa.

Eu nu o utilizez niciodată. Singurele plante de care mă folosesc sunt cele aromatice, sau cele care înlătură migrena ori durerile de stomac.

— Habar n-aveam că există pe aici tot felul de „medicamente" naturale, comentă Ryan surprins.

Lisa îi explică :

— Aproape toate medicamentele moderne provin din descoperiri făcute în natură. Locuitorii ţărilor sărace sau ale ţinuturilor sălbatice nu cunosc decât medicina naturii. Ea nu costă nimic şi e foarte eficace pentru toate problemele de sănătate mărunte sau mai puţin mărunte. Firește, atunci când pot, chiar membrii triburilor celor mai primitive se deplasează pentru a-şi vaccina copiii contra maladiilor contagioase. Familii întregi parcurg uneori sute de kilometri pe jos, prin regiuni impracticabile, pentru a duce la spital un copil rănit sau grav bolnav.

Fascinat de cunoştinţele atât de originale ale Lisei, Ryan a ascultat-o multă vreme răspunzând întrebărilor lui.

Ceea ce ştia ea despre obiceiurile animalelor, despre astronomie, despre culturile indigene sau despre practicile medicale ale diferitelor triburi primitive era imens. Dealtfel, după întâlnirea cu Lisa, putea să dea alt sens cuvântului „primitiv". Tânăra femeie trăise întotdeauna în triburi care erau desemnate

prin acest calificativ. Şi totuşi, emana din ea un veritabil rafinament cu totul străin de noţiunea clasică de civilizaţie. Lisa accepta diversitatea omenească cu toleranţă, umor, bun simţ şi inteligenţă. Era fiinţa cea mai specială, dar şi cea mai inocentă pe care o întâlnise vreodată.

Cu cât o observa mai mult, convingerea lui devenea mai fermă : jeansul peticit al Lisei nu era un produs al modei. Recuperarea obiectelor celor mai diverse nu putea fi în nici un caz pusă pe seama unei excentricităţi. Lisa ştia sigur că se va folosi de ele în scopuri precise.

Şi dacă ea se aşeza atât de firesc şi graţios pe iarbă cu picioarele încrucişate, în poziţie de lotus, aceasta se datora nu faptului că a urmat vreun curs de dans sau de yoga, ci era pur şi simplu rezultatul unei copilării trăite în mijlocul naturii, departe de confortul modern.

— Surprinzător, murmură el fără să vrea.

Lisa, care continuase să-i descrie anumite obiceiuri ale diferitelor triburi, a înţeles că el se referă la ceea ce îi povestise, şi adăugă :

— Da, asta e şi părerea mea. Fără îndoială, gustul meu era format atunci când am ajuns la beduini şi de aceea nu m-am putut deloc obişnui cu laptele de iapă, fermentat, pe care ei îl beau cu plăcere.

— Lapte de iapă fermentat... se strâmbă el. Prefer coniacul...

— Iar eu prefer apa limpede şi aerul pur al munţilor.

Spunând aceste cuvinte, vocea Lisei vibra de sinceritate. Ryan îi înţelegea perfect dragostea pentru natură şi mai ales pentru acest loc dintre munţi, fermecător, în care totul era proaspăt şi mângâietor.

— Cred că e timpul pentru mine să răsplătesc masa aceasta atât de gustoasă, spuse el ridicându-se dintr-odată cu supleţe, printr-o săritură.

— Nu e nevoie, să ştii...

— Şi dacă ţi-aş mărturisi că îmi place să sparg lemne ?

— Şi dacă ţi-aş răspunde că nu te cred, a replicat Lisa privindu-şi mâinile pe care urmele roşii şi dureroase pe care le făcuse coada toporului prea greu, încă mai persistau.

Ryan a surâs cu blândeţe.

— Eu sunt un pic mai puternic decât dumneata, glumi el. Şi munca manuală mi se potriveşte foarte bine. Dealtfel, mă încântă să văd rezultatul unei munci concrete. Şi prefer cu mult mai mult asta decât să petrec ore întregi în faţa ecranului unui ordinator.

— Să înţeleg că te pricepi şi la ordinatoare ? l-a întrebat Lisa, aruncându-i o privire intrigată.

Oh, ce eroare ! Un cowboy nu e privit ca o persoană care lucrează cu computerele. Încurcat, Ryan s-a prefăcut că examinează foarte atent ascuțișul toporului. Era aproape sigur că Lisa ignoră identitatea lui. Și dorea ca acest lucru să continue, fără ca să analizeze care e motivul ce îl îndeamnă la asta. Cel mai bine ar fi fost să schimbe subiectul.

— Ah, tăișul toporului e foarte tocit, spuse el, arătându-se preocupat și se duse foarte grăbit către cal.

Reveni câteva clipe mai târziu cu o piatră de ascuțit și se apucă să ascută lama toporului.

Lisa era fascinată de mâinile puternice ale vizitatorului și nu izbutea să-și desprindă ochii de la ele. Când Ryan își dădu seama, nu putu să-și reprime un frison. Și îndată, o violentă dorință îl cuprinse să atingă corpul zvelt al tinerei femei care îl privea atât de intens dar și cu o candoare uimitoare. Ryan simțea cum inima i se zbate puternic în piept și cum flăcări îi alunecă prin vine... Aplecat asupra toporului, a început să lucreze cu și mai multă îndârjire ca să îndepărteze tulburarea ce îl copleșea.

— Da, acum e mai bine, spuse el, după un timp, încercând cu un deget tăișul. Dar în orice caz, nu m-aș putea servi de el ca lamă de ras !

Apoi, apropiindu-se de enormul trunchi pe care-l cărase Lassiter, îl atacă cu lovituri pline de forţă.

Lisa strânse în tăcere resturile de la masă. Când termină, se aşeză liniştită la soare, pe covorul gros al straturilor de ace de pin. Spectacolul pe care i-l oferea puterea şi supleţea lui Ryan era superb. În ritmul mişcărilor, muşchii lungi se încordau şi se relaxau, făcând să se întindă pânza cămăşii. Pe pământ, maldărul de lemne tăiate creştea cu o impresionantă regularitate, în timp ce lovitura lamei pe trunchiul copacului puncta cu un zgomot familiar liniştea muntelui.

Deodată, cămaşa cedă sub tensiunea muşchilor, şi se sfâşie lăsând să se vadă pielea bronzată.

Contrariată, Lisa se ridică dintr-o săritură şi alergă către Ryan.

— Oh, cămaşa... Îmi pare rău, aşa de rău ! strigă ea dezolată.

Dar Ryan îşi continuă treaba ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lisei îi zvâcni inima în piept la vederea umărului gol pe care fiecare gest îl dezgolea din ce în ce mai mult. Forţa musculaturii lui Ryan forma un contrast atât de tulburător cu pielea lui mată, încât un val de emoţii ciudate, necunoscute până atunci, o invadă pe tânăra femeie. Obrajii i se împurpurară de o febră stranie ce nu o mai simţise niciodată.

— Nu te neliniști pentru cămașa mea, îi spuse Ryan, aruncându-i o privire rapidă, fără să-și întrerupă lucrul.

— Dar ți-ai stricat cămașa din vina mea, se lamentă Lisa, mușcându-și buzele de supărare.

Aşchii de lemn săriră iar şi iar, Ryan continuându-şi lucrul, în timp ce-i răspunse :

— Era foarte uzată. E multă vreme de când ar fi trebuit să mă debarasez de ea. Acum chiar că i-a venit timpul !

— Vrei să spui că o s-o arunci ? exclamă Lisa, uluită.

Era evident că a arunca un veşmânt i se părea inimaginabil.

— Te rog, dă-mi-o mie. Am s-o repar, adăugă ea, imediat.

Ryan îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Să o repari ?

— Bineînțeles ! Nu e nevoie să cumperi alta. Eu sunt o foarte bună croitoreasă, să știi. Mă pricep cu adevărat la cusut, chiar foarte bine, crede-mă !

Cu o lovitură puternică, Ryan înfipse toporul în trunchi şi se întoarse către Lisa. Părea profund întristată, ca şi cum nu putea să-şi ierte micul necaz ce i se întâmplase vizitatorului ei.

— Te rog, spuse ea, punându-i cu blândețe o mână pe braț.

— Da, bine. Dar să ştii că nu te consider deloc răspunzătoare pentru acest incident.

Mâinile lui aspre atinseră uşor obrajii Lisei. La această mângâiere tânăra femeie se înfioră. La rândul său, Ryan simţi o undă de căldură traversându-i corpul. Degetele fine ale Lisei crispate de braţul lui, pupilele ei mărite, trădau dorinţa care o cuprinsese. Vasăzică, ea îl credea prea sărac pentru a putea să-şi înlocuiască o cămaşă veche cu una nouă, dar la simplul contact al mâinii lui, fremăta toată.

Acest gând l-a răscolit. Ştia acum că nu dorise niciodată atât de mult o femeie ca pe cea care era acum alături de el şi îl fixa cu privirea ei extraordinară.

Cu toate că se străduia să-şi stăpânească tremurul buzelor, violenta emoţie care-o agita era evidentă.

— Oh, Lisa, murmură el.

Cedând febrei care făcea tâmplele să-i zvâcnească, el prinse bărbia Lisei în palmă, cu blândeţe, se aplecă spre ea şi, atingându-i cu tandreţe gura, simţi tremurul buzelor ei adorabile. La început, tânăra femeie se crispă o clipă, apoi un nou frison îi parcurse întregul corp.

Ryan luptă din toate forţele ca să-şi poată păstra controlul. Abandonând gura dulce a Lisei, se obligă să se depărteze de ea, cu toată dorinţa violentă de a o dezbrăca atunci,

acolo, şi de a cunoaşte împreună, fericirea pe care corpul lui o presimţea şi o aştepta.

Dar atunci când a întâlnit privirea Lisei, ceea ce a descoperit în ochii ei l-a uimit. Arătau surpriză amestecată cu curiozitate. Şi dorinţă. Dar el nu era totuşi foarte sigur de această ultimă expresie. Tânăra femeie nu răspunsese sărutului său aşa cum se aşteptase.

Poate că simţise violenţa dorinţei lui şi se temea de el. Era atât de tânără...

Probabil că şi sentimentul singurătăţii sale în acest loc retras, izolat, alături de un necunoscut pe care tulburarea îl făcea să tremure, o înspăimântase.

Ideea că Lisa, în faţa acestei situaţii, se simţea înfricoşată îl contrarie profund pe Ryan.

— Să nu-ţi fie frică, Lisa, spuse el cu o voce voalată de emoţie. Nu am să-ţi fac nici un rău...

CAPITOLUL IV

Drumul de întoarcere la ranch i s-a părut lui Ryan mai scurt ca de obicei. Nu putea să-şi alunge din minte surâsul stingherit şi parcă timid al Lisei. Încă se mai simţea cuprins de dulcea căldură a prezenţei tinerei femei. Când era la cabană, se gândise o clipă să o înveţe cum să folosească în mod corect toporul, dar a renunţat imediat. Perspectiva de a o ţine atât de aproape de el pentru a-i conduce braţul era prea tulburătoare. Înţelesese în fine irezistibila atracţie pe care o exercita asupra lui, căci îl îmbătase parfumul părului ei, buzele tremurătoare, dulceaţa răsuflării sale... Cu greu a izbutit să reziste violentei dorinţe de a-i desface pletele lungi, aurii, ca să învăluie cu ele corpurile lor goale, legând astfel fiinţele lor cu un lanţ magic care să le izoleze de restul lumii.

Era oare posibil ca într-adevăr, în epoca noastră, o tânără de vârsta Lisei să fie novice în dragoste ? Oricât ar părea de necrezut, ea

s-a comportat ca şi cum nimeni nu ar fi sărutat-o până atunci, ca şi cum nu ştia cum să răspundă sărutului lui Ryan.

Ideea unei inocenţe atât de totale îl intriga şi îl răscolea. Până la întâlnirea cu Lisa nu cunoscuse decât femei experimentate, sofisticate, ştiind foarte bine ceea ce aşteptau de la el şi ceea ce el aştepta de la ele. Uneori accepta ce îi ofereau. Dar de cele mai multe ori le privea cu dispreţ, refuzând avansurile lor, dezamăgit să le citească în ochi interesul pe care-l purtau averii sale, lăcomia lor.

Poate că mai mult chiar decât de delicata frumuseţe a Lisei şi comportamentul ei original era atras cu putere de senzualitatea pe care toată fiinţa ei o exprima atât de direct dar şi cu atâta candoare. Şi nimic nu putea să-i facă mai multă plăcere decât faptul că citea în ochii ei dorinţa pe care i-o inspira.

Căci fusese evident că ea a fost cucerită şi l-a dorit de cum l-a văzut pe necunoscutul care o vizita.

Ryan ghicise fascinaţia plină de pasiune pe care o exercitase asupra Lisei în acelaşi timp cu lipsa de experienţă în dragoste a tinerei femei. Şi fusese atât de emoţionat încât s-a simţit incapabil să prelungească şederea alături de ea, în intimitatea acelui loc singuratic şi plin de frumuseţe.

Dar simţea nevoia să găsească acum un mijloc obiectiv de a evalua onestitatea şi inocenţa

ei. Dorința care îl copleșise era prea puternică pentru ca să mai poată avea încredere totală numai în judecata lui.

Oare Lisa cea adevărată semăna cu imaginea pe care o oferea și care lui îi plăcea atât de mult, aceea a unei tinere fără experiență, dar cuprinsă de o febră arzătoare de fiecare dată când arunca o privire asupra unui necunoscut numit Ryan ?

Scoțându-și cămașa, era gata s-o arunce când amintirea promisiunii făcute Lisei îl făcu să-și oprească gestul. S-a arătat atât de mulțumită când el a fost de acord să o lase să-i repare cămașa, încât în clipa aceea a vrut să-i mărturisească cine este, și bogăția lui. Dar la gândul că degetele ei fine vor lucra pentru el, că vor atinge stofa lăsând în țesătură un pic din vraja ei, l-au făcut să se răzgândească. Era mult mai bine pentru el ca Lisa să-l creadă sărac.

Nearuncând nici o privire registrelor care-l așteptau lângă computer, Ryan se îndreptă cu un pas hotărât către telefon. Profesorul Thompson îi răspunse imediat.

— Ted ? Ryan McCall la telefon. Ce mai faci ? Aș dori câteva informații asupra tinerei studente pe care ai trimis-o să supravegheze plantele în prerie.

— Lisa Johansen ? Nu este o studentă în înțelesul deplin al cuvântului, sau mai bine zis nu e studentă în mod oficial. E un caz cu

totul special în departamentul meu. Şi cred că ea va primi diploma de absolvire înainte de a fi studentă. Ceea ce n-ar fi o surpriză pentru nimeni, ţinând cont de părinţii pe care îi are şi de câte cunoştinţe a adunat alături de ei. Aceşti Johansen, soţ şi soţie, sunt nişte experţi renumiţi în lumea întreagă...

— Un caz particular ? îl întrerupse Ryan, doritor să-l oprească pe profesorul Thompson înainte ca să se îndepărteze de subiectul care îl interesa atât de mult.

— Întocmai, un caz particular. Ea nu a urmat nici un curs, dar sunt sigur că va reuşi fără nici o dificultate la examenele de absolvire a facultăţii. Cu o persoană ca Lisa care a beneficiat de o educaţie excepţională dar cât mai puţin convenţională posibil, cel mai bine este să procedăm astfel. Niciodată nu s-ar adapta unei şcolarizări normale şi nici nu cred că ar fi nevoie pentru ea de aşa ceva.

Ryan se instală şi mai comod în fotoliu, fără să spună nimic. Acum că profesorul se angajase în conversaţie în direcţia cea bună, nu îi rămânea altceva de făcut decât să-l asculte atent.

— Lisa vorbeşte mai multe dialecte indigene foarte bine, ştie la perfecţie să gătească la un foc în aer liber, sau să confecţioneze tot felul de obiecte remarcabile pornind de la te miri ce... Ai fi foarte surprins s-o vezi fabri-

când, de pildă, un cuţit foarte eficace dintr-un ciob de sticlă spartă.

Murmurul aprobator al lui Ryan se pierdu în şirul neîntrerupt al cuvintelor profesorului.

— Şi în plus de toate acestea, e adorabilă. N-am mai văzut ochi aşa de frumoşi de când mama ei a terminat facultatea. Fusese cea mai bună studentă pe care am avut-o vreodată, şi de atunci a trecut multă vreme ! Lisa îi seamănă mult. Are aceeaşi inteligenţă ascuţită şi rapidă, aceeaşi siluetă fină... şi, ca şi mama ei, prea puţini bani ca să utilizeze o cabină telefonică... Dealtfel, Lisa nici n-ar şti s-o folosească. Nu cunoaşte mai nimic din viaţa modernă. Maşina mea de spălat o făcea să tresară, cu maşina de gătit electrică nu se putea împăca. Ca să spun drept, lucrurile acestea sunt cam enervante şi pentru mine. Cu toate acestea, reacţiile ei m-au făcut să înţeleg cam ceea ce or fi simţind indigenii când studenţii mei îi urmează peste tot cu carneţelele lor de note în mână...

E adevărat însă că Lisa învaţă totul foarte repede. Este o fată excepţional de înzestrată, strălucitoare. Totuşi, părinţii ei au aşteptat cam prea mult până au trimis-o aici. Nu prea cred că va putea să se mai adapteze la o existenţă civilizată.

— De ce ?

— Lisa nu are nici o noţiune a timpului.

Trecut, prezent şi viitor nu semnifică nimic pentru ea. Aceste noţiuni aparţin civilizaţiei noastre. Pentru primitivi însă, timpul este un val care se scurge şi prezentul e ceva lărgit, nedeterminat. În felul acesta se desfăşoară şi viaţa Lisei, în lumea atemporală a triburilor indigene. Ea nu va fi niciodată capabilă să se încadreze într-un timp măsurat precis, oricât de suplă ar fi totuşi ocupaţia care i s-ar propune. Cât despre ordinatoare, maşini de scris şi tot felul de alte aparate moderne... cred că pentru Lisa adaptarea la ele ar fi imposibilă. Să vegheze asupra preriei era singura ocupaţie pe care puteam să i-o propun până la începutul cursurilor. Şi apoi, bursa sa universitară îi va permite să aştepte ca Geoffrey să revină din Australia, după Crăciun.

— Geoffrey ?

— Da, Geoffrey a fost unul dintre cei mai dotaţi studenţi ai mei. Se află actualmente în regiunea Alice în Australia, ca să efectueze nişte cercetări în ceea ce priveşte tradiţia orală la aborigeni, în special asupra...

Pe măsură ce profesorul Thompson vorbea, Ryan simţea cum o gelozie iraţională se strecoară în sufletul şi mintea lui.

— Lisa îl cunoaşte pe acest Geoffrey ? îl întrerupse nerăbdător pe profesor.

— A, nu, nu încă. Dar nu peste mult timp o să-l cunoască, doar trebuie să-l ia în căsătorie.

— Cum ? Cum aşa ?

— Părinţii Lisei au trimis-o la mine ca să-i găsesc un soţ potrivit. Imediat m-am gândit la Geoffrey Langdon. Remarcabilele calităţi ale Lisei vor servi la perfecţie nevoilor profesionale ale lui Geoffrey. Lisa îl va putea ajuta, şi se va putea, de asemeni, ocupa de locul de popas, de tabără, în timp ce el va efectua diferitele deplasări necesare cercetărilor. Şi fără îndoială că manifestând aceleaşi înclinaţii ca şi mama sa, îi va fi de un mare sprijin profesional.

— Şi ce gândeşte Geoffrey de toate acestea ?

— Nu a răspuns încă scrisorii mele, dar sunt sigur că va fi entuziasmat. Lisa e teribil de seducătoare şi părinţii ei sunt persoane foarte respectate în mediile academice. Şi asta e de asemeni un lucru ce contează pentru un tânăr cercetător. Cred că va putea să colaboreze cu ei la anumite studii, la anumite articole ştiinţifice. Ar fi un start formidabil în cariera lui.

— Şi ce beneficiu va avea Lisa din această „romantică" poveste de dragoste ?

— O, Doamne, Ryan, chiar că tu eşti perfectul produs al culturii noastre occidentale ! Dar dragostea nu are nimic de-a face cu toate acestea. Lisa va câştiga din acest aranjament

exact ceea ce femeile caută dintotdeauna într-o căsătorie : siguranţa unei protecţii, a unui acoperiş, a unei situaţii materiale. În cazul ei, aceste elemente sunt mult mai importante decât dragostea. Ea ar fi cu totul incapabilă să se descurce singură în lumea noastră modernă. Iată pentru ce părinţii ei mi s-au adresat mie atunci când a sosit timpul să se mărite.

— Adică Lisa a venit aici pentru a-şi găsi un soţ ? exclamă Ryan, cu amărăciune.

— Fireşte. Şi mi se pare foarte înţelept...

Tăcerea care a urmat a fost întreruptă de un lung comentariu al profesorului Thompson asupra vieţii femeilor în triburile primitive. Dar Ryan de-abia îl auzea. Cele mai rele temeri ale lui se vedeau confirmate ; ca şi celelalte femei, Lisa era în căutarea confortului material pe care putea să i-l ofere un soţ. Inocenţa ei era doar aparentă şi cu atât mai mare apărea duplicitatea ei. Îşi făcuse un calcul vechi de când lumea şi se baza pe dorinţa pe care farmecul ei putea s-o stârnească pentru a determina o cerere în căsătorie.

Şi el era gata să cadă în această cursă atât de abil întinsă...

Restul conversaţiei telefonice i-a scăpat cu totul. S-a dezbrăcat şi a făcut un duş plin de o mânie care i se adresa în egală măsură lui însuşi cât şi Lisei. Tinerei femei pentru că s-a

dovedit o atât de redutabilă trişoare. Lui, pentru că a dovedit atât de puţin fler, atât de puţin discernământ...

Şi totuşi, oricare ar fi fost reproşurile pe care i le adresa, amintirea buzelor ei fremătătoare nu îl părăsea. A adormit visând o dulce dezmierdare a pielii ei mătăsoase, care a făcut să se nască în el o dorinţă ce-l tortura şi după ce s-a trezit.

Nici după duşul de dimineaţă Ryan nu s-a simţit mai bine. A preferat un mic dejun rece, anume ca să evite mireasma de pâine caldă ce i-ar fi reamintit masa pregătită de Lisa, privirea ei învăluindu-l ca o mângâiere, imperceptibilul tremur al degetelor când i-a întins o bucată de pâine şi i-a atins mâna.

Trântind uşa bucătăriei, el se îndreptă cu paşi mari către hambar. La orizont, vârfurile munţilor se profilau din ce în ce mai clar pe cerul încă întunecat ce se lumina încetul cu încetul. Oamenii lui se grăbeau către grajduri. Caii nechezau încetişor, nerăbdători să-şi revadă stăpânii pentru o plimbare matinală. Dar astăzi, Ryan abia vedea toate aceste lucruri, care întotdeauna îi făceau plăcere şi pe care le îndrăgea atât de mult.

— Bună dimineaţa, patroane. „Bătrânul" Devil are un aer cam obosit azi.

Vocea care i se adresase lui Ryan era uşor de recunoscut. Se întoarse pentru a-i răspunde:

— Bună dimineaţa, Lassiter. L-am condus ieri, sus în prerie, pe scurtătură. Dar se pare că nu numai armăsarul meu e obosit !

Surâzând, cowboyul îşi ridică pălăria pentru a-şi trece uşor stânjenit o mână prin părul înspicat prematur cu fire argintii.

— Tocmai voiam să-ţi mulţumesc... Cherry mi-a spus că ai sfătuit-o să mi se adreseze mie anume pentru ca s-o ajut să plece de la ranch. Mi-ai făcut un cadou superb...

— Eram sigur că te vei bucura de el.

Ceilalţi cowboy ascultau dialogul cu mult interes. Abilitatea lui Lassiter de a obţine favorurile doamnelor era celebră. Poate părul său cu fire argintii, sau statura lui impresionantă, ori surâsul lui plin de farmec le cucerea, dar ceea ce era sigur era că nu rezistau seducţiei lui.

— Cum ţi s-a părut preria ? întrebă cu falsă inocenţă Lassiter.

— Mai plăcută decât sufrageria mea.

— Trebuie să-ţi spun că lui Cherry i-au displăcut multe, inclusiv sufrageria... Ai luat masa ?

— În sufragerie ?

O licărire maliţioasă trecu prin ochii cowboyului.

— Nu, în prerie.

Mai bine era să nu se mai învârtească în jurul subiectului. Oricum, Lassiter va face tot felul de aluzii şi ocolişuri şi nu se va lăsa până

nu va şti cum a reacţionat la descoperirea unei alte femei infiltrate în teritoriul său. Fiindcă nimic nu-l face pe un cowboy să renunţe la o ocazie de a se amuza.

— Cel puţin ştie să gătească, răspunse evaziv.

— Păcat doar că e un pic cam slabă.

Ryan se pregătea să protesteze când privirea strălucitoare a lui Lassiter îl făcu să se oprească. Şi dând din cap începu să râdă.

— Ar trebui să procedez cu tine aşa cum se procedează cu copiii care se ţin de şotii ; să te închid într-o cameră, ba chiar să te pun la colţ, fiindcă nu m-ai avertizat de prezenţa lui Cherry şi a Lisei.

Surâsul lui Lassiter deveni mai larg.

— Foarte bine ! Sunt de acord dacă ai să mă închizi în cameră în compania unei persoane drăgălaşe.

— Mi se pare că ai şi găsit o asemenea persoană.

— Adică ?

— E limpede ! Ai fost atât de des în prerie zilele astea, că urmele copitelor calului tău nu numai că au croit un drum, ci l-au şi adâncit.

— A, nu ! Domnişoara Lisa e prea inocentă pentru unul ca mine.

— Dealtfel, interveni Jim, ea nu i-a adresat decât un surâs amabil, acelaşi pe care îl adresează fiecăruia dintre noi. Şi i-a oferit

pâine caldă şi slăninuţă, amândouă cu un gust grozav, pe care nu l-am mai întâlnit nicăieri. Lângă focul ei în aer liber această fată este o adevărată zână, face tot felul de minuni.

Un val de mulţumire adâncă îl invadă pe Ryan aflând că Lisa a fost doar politicoasă cu oamenii lui. Dar mânia îşi făcu iar apariţia.

— Inocentă ? Poate, dar ea caută acelaşi lucru ca şi Cherry şi toate celelalte : o verighetă pe deget şi un viitor asigurat. Singura diferenţă în ceea ce o priveşte pe Lisa este că ea nu ştie cine sunt.

— Cum, nu te-ai prezentat ? întrebă Lassiter surprins.

— Ba da, desigur. Dar i-am spus doar că mă cheamă Ryan.

Amuzat, Lassiter începu prin a surâde apoi izbucni într-un râs nebun la ideea tuturor posibilităţilor de a face haz pe care le oferea situaţia. La rândul lui, parcă regretând, Ryan schiţă un zâmbet.

— Deci ea e convinsă că eşti unul din cowboy ? insistă Jim, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Da.

— Şi crezi, patroane, că şi Lisa caută un soţ ?

— Da.

— Nu îmi vine să cred. Nu are deloc aerul unei femei care aleargă după măritiş.

— N-ai decât să-l întrebi pe profesorul Thompson, data viitoare când va trece pe aici.

Vocea lui Ryan trăda agasarea de care fusese cuprins.

— Totuşi nici unul dintre noi nu a avut ocazia să observe aşa ceva, exclamă Jim, continuând să fie surprins. Şi dacă e aşa, deşi pot s-o înţeleg în ceea ce îl priveşte pe Lassiter, nu pricep de ce nu i-a aruncat măcar o privire mai atentă lui Blaine ? Nu-i aşa, Blaine, că ai fost tratat la fel ca ceilalţi ?

Sprijinit de îngrăditura ocolului în care se aflau caii, Blaine, un tânăr subţire, cu ochii verzi, a prins din zbor ocazia care îi fusese oferită pentru a continua gluma.

— Exact ca toţi ceilalţi, şi doar e limpede că sunt cu mult mai arătos şi mai seducător decât Lassiter ! exclamă el râzând.

Ryan aşteptă ca oamenii săi să înceteze să se amuze comparând calităţile de cuceritori ale celor doi. Era mult mai bine ca ei să redevină serioşi ca să-i asculte decizia pe care o luase în ajun, seara înainte să adoarmă.

— M-am cam săturat să fiu urmărit chiar pe pământurile mele, începu el.

Un murmur aprobator îl întrerupse. Într-adevăr, pentru cowboy, ranchul era un domeniu sacru. În plus, McCall beneficia de toată simpatia lor în lupta lui contra căsătoriei.

— Lisa nu ştie cine sunt şi ţin ca acest lucru să dureze. Atâta vreme cât mă va considera

un cowboy, mă va trata ca pe unul dintre voi. Şi asta e ceea ce vreau. Doresc să mă pot duce liniştit în prerie, fără să fiu considerat ca o pradă posibilă.

Şi de data aceasta aprobarea tuturor cowboylor se manifestă zgomotos. Toţi ştiau cât de mult iubea patronul lor preria şi calmul ei. Şi mai ştiau că, fără relaxarea pe care i-o oferea acest refugiu, preria McCall, ar fi fost destul de des de o proastă dispoziţie din aceea care face să tremure pereţii.

— Iar pentru a evita ca unul dintre voi să mă trădeze fără voie, numindu-mă „patron", ori „şef", de acum înainte doar eu singur voi urca în prerie. De acord ?

Surâsuri şmechereşti îi însoţiră declaraţia. Ideea unei tinere femei în căutarea unui soţ, primind, fără să-şi dea seama de asta, vizita celui mai interesant şi râvnit celibatar, era de un haz nemaipomenit.

— Şi mai vreau ca voi să încetaţi să mai luaţi drumul preriei.

Surâsurile dispărură de pe feţe imediat. Să faci glume e una, dar să laşi completamente singură o fată fragilă, în mijlocul naturii sălbatice, era cu totul altceva. Şi asta oricare ar fi fost talentele ei pentru a se adapta mediului şi curajul ei pentru a nu se da înapoi de la activităţile cele mai dificile. Lisa nu avea forţa, soliditatea unui bărbat. În Vest aceste diferenţe înviau vechile elanuri cavalereşti.

În mod spontan, privirile cowboylor se îndreptară spre Lassiter, aşteptând ca acesta să fie, ca de obicei, purtătorul lor de cuvânt.

— Eşti foarte sigur că e înţelept aşa, patroane ? interveni calm Lassiter. Preria e departe de orice aşezare. Ce se va întâmpla cu fata dacă îşi sucește o gleznă sau se rănește ? Sau dacă toporul îi alunecă şi-i face o tăietură ? Sau dacă, din cauza vreunui microb, se îmbolnăvește ?

Din fericire pentru el, Ryan stătea în penumbră şi astfel nu s-a putut observa brusca lui paloare. Ideea că Lisa ar putea să se găsească în dificultate în singurătatea preriei, să fie rănită, sau bolnavă, îi era insuportabilă. Ea părea adaptată atât de firesc la natura care o înconjura, încât uitase într-adevăr pericolele reale ale vieţii în mediul sălbatic.

— Ai dreptate, spuse el fără să ezite. Ar fi trebuit să mă gândesc la toate astea ! Bine, continuaţi s-o vizitaţi pe Lisa dar mai rar decât în ultimele zile, căci vreau să regăsesc netulburat de nimeni, calmul refugiului meu, din când în când.

Apoi îi fixă pe rând pe fiecare dintre oamenii săi cu o privire de gheaţă.

— Dar dacă vreunul dintre voi o supără pe această tânără, respectivul va putea să-şi caute imediat un alt patron. E clar ?

Zâmbetul cowboylor traduse îndată şi satisfacţia lor şi faptul că înţelegeau perfect regulile jocului.

Lassiter răspunse pentru toţi :

— S-a priceput, patroane. Şi mulţumim pentru dreptul la vizită. Lisa face cea mai bună pâine pe care am mâncat-o vreodată. Şi cine ştie, poate că i-ar place să-şi arate talentele ei în ale bucătăriei şi la ranch, la sfârşitul verii ?

— Mă îndoiesc. În momentul acela va fi departe de aici.

Ryan rămase nemişcat o clipă. Silueta lui se decupa pe cerul care se luminase. Era nemulţumit. Ideea plecării Lisei ar fi trebuit să-l facă să se simtă uşurat. Dar, ciudat, gândul acesta părea că-l întristează.

CAPITOLUL V

Cu aparatul de fotografiat în mână, Lisa intră în incinta protejată. Apoi, îngenunchind în faţa porţiunii cu numărul 5, a pus la punct imaginea astfel încât să obţină o claritate perfectă. Iarba argintie a acestei zone era fină, de aparenţă fragilă. Şi totuşi crescuse cu mai mulţi centimetri în cursul ultimelor săptămâni Şi dacă va continua aşa, iarba argintie va figura curând în cap de listă în ceea ce priveşte plantele selecţionate de profesorul Thompson pentru a reînsămânţa numeroase păşuni în lumea întreagă.

Ţinându-şi respiraţia Lisa apăsă pe declanşator. Imediat cartonul alb al viitoarei fotografii ieşi din aparat şi ea îl feri cu grijă de razele soarelui pentru a permite developarea corectă.

Cu toate că utiliza acest aparat de săptămâni de zile, misterul tehnicii moderne o fascina încă. O scurtă privire îi permise să constate că „vrăjitoria" funcţiona bine.

Niciodată indigenii cărora le-a împărtășit viața n-ar fi crezut că nu e vorba de o „vrăjitorie". Și aici ea nu era prea departe de a crede același lucru. Chiar după ce citise cu atenție cartea împrumutată de profesorul Thompson, și care explica procedeele chimice ce permiteau obținerea acestor imagini instantanee, Lisa mai avea încă impresia că deținea un obiect cu puteri supranaturale, de fiecare dată când vedea apărând pe loc imaginea exactă a lumii care o înconjura.

Luând pe rând fiecare porțiune numerotată, Lisa a fotografiat diferitele specii de plante. Din fericire pentru ea, oamenii lui McCall o aprovizionau cu material fotografic, evitându-i astfel vizitele în oraș. Se simțea atât de bine în prerie, aici unde nici un orologiu nu era necesar pentru a măsura timpul!

Se întrerupse o clipă pentru a privi în direcția de unde Ryan venea de obicei. De la prima lui vizită nu mai revenise decât de două ori, în fiecare săptămână, rămânând puțin și schimbând cu ea doar câteva cuvinte. Într-o zi, a mers pe urmele lăsate de calul lui până la drumul abrupt șerpuind de cealaltă parte a muntelui. Nici unul dintre cowboy, în afara lui, nu venea pe acolo.

Era evident că numai Ryan cunoștea acest drum. Sau poate că era singurul care îndrăznea să-l abordeze...

Oare astăzi va veni ? se întrebă Lisa.

Dar îndată ce şi-a formulat în gând întrebarea, o emoţie intensă o cuprinse. De la întâlnirea cu Ryan el îi invadase toate visele, şi noaptea şi ziua. Firește, ea aprecia vizitele celorlalţi cowboy. Dar vizitele lui Ryan o tulburau nespus. N-ar fi putut să descrie mai bine efectul pe care îl exercita asupra ei decât comparându-l cu o furtună coborând de pe vârfurile munţilor şi lăsând la trecerea ei fiecare fir de iarbă fremătând şi strălucind, mai viu decât oricând.

Amintirea primului lor sărut îi revenea în minte fără încetare. Se înfiora şi acum gândindu-se la dulcea apăsare a buzelor lui Ryan, şi simţea şi acum aceeaşi vibrantă senzaţie de căldură. Fusese prea surprinsă de emoţia întregului ei corp ca să reacţioneze la primul sărut din viaţa ei. Şi când a înţeles în fine ce i se întâmplă, Ryan se depărtase de ea. Şi se dusese să spargă lemnele acelea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat !

Oare fusese şi el la fel de tulburat ca şi ea ? Asta se mai întreba şi acum.

Ce importanţă putea să aibă acest sărut ? Probabil nici una, în această ţară unde ea a văzut studenţii profesorului Thompson îmbrăţişându-şi şi sărutându-şi prietenele pe coridoare, fără nici o jenă, înainte să intre la cursuri.

Dar gândindu-se la toate acestea mai strică o fotografie ! Of ! Trebuia să înceteze să fie atât de preocupată de el ! Exasperată, ridică ochii şi... îl văzu pe Ryan îndreptându-se către ea, prin prerie. Deşi era încă departe, l-a recunoscut imediat ; numai el poseda un mers aşa de suplu şi viril, o carură atât de impresionantă şi o siluetă aşa de armonioasă. Ryan se apropiase şi ea se simţi cuprinsă de emoţie sub privirea lui care-o observa cu un amestec de curiozitate şi interes intens, aşa cum nici un bărbat n-o mai privise... Dar în ochii lui cercetători era totuşi şi o nuanţă de neîncredere...

Accastă neîncredere apăruse în ochii lui de la a doua vizită. Lisa a simţit imediat şi s-a întrebat care ar putea fi cauza. Dar nu găsise nici o explicaţie...

Absorbită de gândurile ei, Lisa n-a remarcat imediat că vizitatorul păşise în domeniul rezervat al preriei. Nici un alt cowboy nu îndrăznise să pătrundă în această zonă. Dar el pentru ce îşi permitea asta ?

— Bună ziua, Ryan...

Vocea ei slăbi sub privirea arzătoare care o învăluia.

— Bună ziua.

Lisa era fascinată. Totul în Ryan îi plăcea. Îndrăgea şuviţa brună căzută pe frunte, genele lui lungi şi negre, ochii cenuşii care ar fi putut să pară reci dacă mici scânteieri albastre nu

i-ar fi luminat irisul. Iar gura lui, mai ales, gura lui senzuală, o făcea să simtă că se pierde, amintindu-şi contactul atât de ferm şi atât de dulce cu buzele ei.

Şi nu avea decât o dorinţă : să guste din nou savoarea îmbătătoare a sărutului lui, pe care abia avusese timp să o descopere.

— Găseşti că nasul meu e suficient de drept ?

Tânăra femeie simţi cum obrajii i se îmbujorează. În nici o parte a lumii nu rămânea fără însemnătate o privire atât de insistentă asupra unui bărbat. Şi poate că din cauza asta nu e de mirare că Ryan îi arată o anumită neîncredere. Ea se comporta faţă de el într-un fel atât de... neobişnuit !

Încercând să glumească, izbuti să-i răspundă :

— Parcă nu e chiar atât de drept...

— Îi datorez asta primului meu cal ! M-a trântit la pământ fără milă în cea de a treia zi. Aventura m-a costat nasul rupt, două coaste fisurate şi un amor propriu foarte îndurerat.

— Şi ce-ai făcut ?

— M-am ambiţionat şi am învăţat să călăresc ! Pentru un citadin se pare că n-am izbutit chiar atât de rău.

Lisa a fost surprinsă de ceea ce aflase.

— Ai fost născut la oraş şi ai crescut acolo ?

Ryan își mușcă limba. Se dovedea într-adevăr cam prea vorbăreț ! Apoi se liniști. În fond, destul de mulți cowboy erau în aceeași situație.

— Am trăit în oraș până la cincisprezece ani, când mama a murit. Apoi tata s-a recăsătorit, și de atunci am trăit cu toții într-un ranch.

Lisa se pregătea să întrebe unde era acum tatăl lui, dar a ezitat. Oare e politicos, în Statele Unite, să pui astfel de întrebări ? Dar până să se hotărască, Ryan schimbase subiectul conversației.

— ...ce părere ai ? îl auzi ea deodată întrebând-o.

Și de data aceasta gândul o purtase departe. Îl ascultase pe Ryan câteva clipe, apoi ochii lui cu scânteieri albastre au făcut-o să se piardă în ei, uitând de toate.

— Te rog să mă ierți, dar nu te-am auzit, se scuză ea jenată.

— Asta din cauza păsării de deasupra noastră, al cărei cântec îmi face o concurență neloială, nu-i așa ?

Râsul proaspăt al Lisei îl învălui ca o mângâiere amestecându-se cu blândețea razelor de soare și cu dezmierdarea vântului. Dorea mai mult ca oricând să sărute aceste buze întredeschise care păreau că așteaptă buzele lui. Își imagina savoarea și moliciunea lor amețitoare, dulceața respirației ei...

Emoționată de privirea scânteietoare ațintită asupra sa Lisa, avu deodată senzația că picioarele nu o mai pot ține. Oare la ce se gândea Ryan ? Ce aștepta ? Își amintea de momentul magic în care gurile lor s-au întâlnit ?

— Ryan... ar fi indiscret să te întreb la ce te gândești ?

El nu ezită decât o clipă.

— Nu, n-ar fi indiscret. Dar răspunsul riscă să te surprindă... Și dacă ți-aș pune aceeași întrebare ?

— Eu, eu eram... mă gândeam, rosti Lisa, bâlbâindu-se și plecând capul ca să evite privirea iscoditoare a lui Ryan. Nu, nu putea, îi era prea greu să-i spună adevărul !

— Eu, de fapt... mă întrebam... bâigui ea.

— Ce, Lisa ? Hai spune !

Și atunci, inspirând adânc, ea mărturisi dintr-o suflare :

— ...mă întrebam cum poate gura ta care pare atât de aspră să fie atât de dulce, de catifelată...

La aceste cuvinte, Ryan simți cum pulsul i se accelerează. Inocenta naivitate a Lisei era irezistibilă. Incapabil să se mai stăpânească, se aplecă și buzele lui atinseră încet, îndelung gura tinerei femei.

Lisa nu îndrăznea să se miște, de frică să nu destrame farmecul. Temându-se de violența propriei lui dorințe, Ryan luptă cu disperare ca să nu o lipească de el. Era evident că și Lisa

dorise acest sărut cu toată ființa ei. Totuși, și de această dată, părea să nu știe cum să răspundă. Un om arzând de pasiune era aici, lângă ea și ea îl privea, frumoasă, adorabilă, fascinată dar și sperioasă, fără să schițeze nici cel mai mic gest către el.

Era timpul să se stăpânească. Și în primul rând să pună o distanță între Lisa și el.

— Cum se comportă preria ? o întrebă deodată, făcând eforturi ca să-și controleze vocea.

Derutată, neștiind ce să înțeleagă din această bruscă schimbare de atitudine, Lisa simți că o podidesc lacrimile.

De ce s-a îndepărtat de ea așa de brusc ? Comisese ea vreo greșeală ?

Iată-l acum observând preria ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. Ca și cum ar fi fost singur în mijlocul naturii...

—...așa că preria... îl auzi spunând și realiză că nu auzise nimic din vorbele pe care Ryan i le adresase.

— ...preria ? repetă ea.

— Da ! Spațiul acela fără arbori, cu iarbă, mărginit uneori, ca aici, în depărtare, de câțiva copaci, de munți...

Licăririle malițioase ce străluceau în privirea lui făcură să se strecoare o îndoială în spiritul Lisei. Și dacă Ryan nu făcea altceva decât să se amuze, pur și simplu, observându-i reacțiile ? Poate că a face haz de lipsa de ex-

perienţă a unei tinere era ceva care le făcea plăcere cowboylor ? Această ipoteză ar fi explicat atitudinea detaşată al lui Ryan, care inspecta acum preria cu un aer liniştit, în timp ce ea făcea un mare efort ca să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii.

Şi era de temut că acesta era adevărul.

Ryan îi întinsese o cursă şi ea căzuse în această cursă, lucru care probabil că îl distra foarte mult. Ar fi dorit să poată râde şi ea de această situaţie. Dar din nenorocire îi era imposibil ; mâhnirea, dezamăgirea, erau prea puternice. Nu ştia cum să-şi stăpânească amărăciunea care o năpădise, când întrebarea pe care Ryan i-o adresase mai înainte îi veni în ajutor. Se apucă precipitat să-i dea toate detaliile despre prerie.

— Anumite ierburi cresc mai mulţi centimetri pe săptămână. Numărul cinci este în mod particular de semnalat, fiind cel mai rapid. Ieri am comparat aceste rezultate cu cele de anul trecut. Acum sunt mai numeroase firele pe tijă şi ficcare e mult mai rezistent. Fără îndoială din cauza dezgheţului târziu. Această specie e probabil mai adaptată la climatul friguros şi umed, decât celelalte. Dacă această ipoteză se verifică, profesorul Thompson va fi încântat. El e de părere că se consacră prea mult efort pentru varietăţile din zonele de deşert, în detrimentul celor din regiunile subsiberiene

sau de stepă. Şi s-ar putea ca numărul cinci de aici să fie exact ceea ce caută.

În mod normal, ideea că prenia sa ar putea să fie utilă popoarelor subalimentate l-ar fi pasionat pe Ryan. Dar în acest moment numai foamea de dragoste a propriului său corp îl preocupa.

— McCall trebuie să fie un om foarte generos, continuă Lisa. Această prerie ar putea fi foarte utilă vitelor sale, dar el preferă să o consacre unei cercetări ştiinţifice dezinteresate.

Pe măsură ce vorbea, entuziasmul ei pentru natură o făcea să uite decepţia de a nu fi fost, probabil, pentru Ryan, decât o ocazie de a se amuza.

— Poate că el iubeşte într-adevăr calmul şi liniştea acestui loc, sublinie el.

Un surâs, redevenit senin, lumină chipul Lisei.

— Într-adevăr e un peisaj magnific. Mi s-a spus că lui McCall îi place foarte mult să vină aici. Dar nu a apărut niciodată până acum.

— Eşti dezamăgită, nu-i aşa ?

Expresia ironică a lui Ryan o surprinse pe tânăra femeie.

— Nu. Regret doar că bietul om este prea ocupat pentru a putea să profite de ceea ce îi place, de locul pe care îl iubeşte.

— E adevărat că are multă treabă. Iată pentru ce m-a rugat să vin eu în locul lui, vara

asta. Timpul nu-i permite să se ocupe de prerie, el însuși.

Vorbind, Ryan o observa pe Lisa foarte atent. Dar degeaba. Ea nu arăta nici un semn de decepție. Dimpotrivă, manifesta un nou interes.

— Dacă și-a exprimat vreo dorință pe care eu pot să te ajut s-o realizezi, o voi face cu plăcere. Profesorul Thompson mi-a cerut doar să notez viteza de creștere a ierburilor și să completez datele obținute cu fotografii, cu detalii asupra stării vremii și cu notarea temperaturii zilnice a aerului.

Acum privirea limpede a Lisei nu exprima decât interesul pasionat pe care-l purta muncii sale.

— Ești foarte amabilă. Dar McCall vrea doar să păstreze acest loc în starea lui naturală. Și ceea ce îndrăgește în special e să meargă pe malul râuleților și să privească arborii reflectându-se în apa lui curată.

— Da, e așa de frumos ! Nimic nu e mai liniștitor decât curgerea unei ape limpezi și proaspete și murmurul ei. Nici chiar primele sclipiri ale zorilor...

Sinceritatea, fervoarea Lisei, erau profund emoționante.

— Lisa, tu vorbești ca texanii...

— Da ?!

— Da ! Îi cunosc bine. Adoră apa. Poate unde au atât de puțină !

Ascultându-l, Lisa reîncepu să înainteze printre porţiunile numerotate, continuându-şi activitatea. După o mică ezitare, Ryan o urmă. Când ea s-a aplecat cu graţie ca să facă o nouă fotografie, privind-o, şi-a reţinut respiraţia. Jeansul sublinia perfecta armonie a corpului tinerei femei, picioarele ei lungi atât de frumos modelate. Ea s-a ridicat cu uşurinţă, cu o supleţe care n-a făcut decât să mărească tulburarea bărbatului care o sorbea din ochi. Trupul mlădios al Lisei, atât de feminin, era făcut pentru dragoste, şi promitea o potrivire desăvârşită cu corpul lui viril. Ştia că Lisa se va dovedi o extraordinară amantă ; frumoasă şi generoasă, liberă şi spontană, îmbătătoare precum preria sub soarele arzător de vară, proaspătă şi răcoroasă ca undele limpezi ale râuleţului de munte. Era sigur că împreună vor atinge o minunată împlinire a simţurilor lor înfierbântate.

Furat de gânduri, Ryan îşi dădu seama că trebuie să găsească ceva ca să se îndepărteze de acest făgaş periculos, altminteri risca să nu se mai poată controla.

— Ce ai să faci, la sfârşitul lunii august ? întrebă, exprimând prima idee care-i venise în mine.

Lisa rămase o clipă tăcută. Apoi începu să râdă, cu un râs tineresc, de neînţeles pentru Ryan, care spuse derutat :

— Nu vrei să mă faci și pe mine să înțeleg motivul veseliei tale ? De ce, sau, de cine râzi ?

— Oh, râd chiar de mine... Întrebarea ta mi se pare atât de curioasă. Eu am trăit, până acum, printre indigeni. Ei nu cunosc decât prezentul. Pentru ei viitorul e ceva care nu există. Și mie îmi e greu să gândesc diferit. Mai ales aici, în prerie, unde nu e alt ritm decât acela al anotimpurilor, adăugă ea privind visătoare iarba tremurând ușor sub mângâierea brizei.

— Și unde timpul nu e punctat decât de alternanța zilelor și nopților.

Întorcându-se, Lisa îl învălui pe Ryan într-o privire vibrând de intensitate.

— Cât de bine ai înțeles...

— Fiindcă resimt aceleași impresii ca tine aici, în prerie. De aceea vin cât pot de des.

Ultimele cuvinte ale lui Ryan confirmau, din păcate, temerile tinerei femei. Nu prezența ei ci frumusețea muntelui îl atrăgea în acel loc. Și Lisa își înăbuși suspinul de dezamăgire.

— Lucrezi de multă vreme pentru McCall ? îl întrebă ea totuși, interesată de subiect.

— În timpul real... sau ca al indigenilor ?

Cu toată mâhnirea, Lisa nu s-a putut împiedica să nu surâdă.

— În timp real. Trebuie să mă obișnuiesc cu această civilizație !

— Sunt aici de când a venit McCall. Adică de mai mult de zece ani.

— Locul acesta e cam departe de Texas. Îţi vezi câteodată familia ? vru să ştie Lisa, cedând curiozităţii.

— Chiar prea des ! Nu, nu-i adevărat ! Îmi iubesc foarte mult tatăl. Dar avem oarecari... divergenţe...

— Înseamnă că ai multe puncte comune cu patronul tău...

— Cum aşa ? se arătă surprins Ryan, devenind foarte atent la ceea ce urma să-i spună.

— Amândoi iubiţi preria şi amândoi aveţi anumite probleme cu tatăl respectiv. Lassiter spune că tatăl lui McCall vrea cât mai repede nişte nepoţi care să-i urmeze, dar că fiul său nu se grăbeşte deloc, nu e preocupat de moştenitori.

— Da, şi eu am auzit acelaşi lucru. Pronunţând fraza, vocea lui Ryan devenise foarte aspră, fără voia lui.

— Mă întreb de ce ? Cea mai mare parte dintre bărbaţi sunt foarte doritori să aibă un fiu.

— Poate că McCall nu a găsit o femeie care să-l iubească pentru el însuşi.

— Crezi ? E un om aşa de dezagreabil ?

Uimit, Ryan avu nevoie de câteva secunde pentru a reacţiona.

— Dar de ce pui această întrebare ?

— Se întâmplă ca o tânără să nu accepte un bărbat prea sărac sau prea leneş pentru a întreţine un cămin. Dar singurele dăţi în care

am auzit că o femeie refuză să se mărite cu un bărbat bogat, erau acelea în care el era prea nesuferit ca să i se poată încredința soarta unei familii.

— Nu e cazul patronului. McCall vrea pur și simplu o femeie care să-l iubească și care l-ar iubi la fel oricum ar fi, sărac sau bogat.

Asprimea vocii lui Ryan a emoționat-o pe Lisa. În mod evident, el vorbea și pentru sine. Era sărac și mândru. Ea descoperise că în Statele Unite ai nevoie de bani ca să faci curte unei fete. Și cu atât mai mult dacă vrei să o ceri în căsătorie. Era clar că Ryan nu avea mai nimic și că amorul său propriu suferea din această cauză foarte mult.

Își dădu seama că trebuie să fie foarte atentă să nu îl rănească. Reflectă puțin înainte să sugereze :

— Poate că McCall nu a privit în direcția în care trebuia. Tata nu a avut și n-o să aibă bani niciodată. Însă mamei mele nu i-a păsat deloc de asta. Au atâtea lucruri în comun, încât banii sunt lipsiți de orice importanță pentru ei.

— Și îmi imaginez că și tu ai fi foarte fericită să-ți petreci toată viața, ca și ei, într-un cort, ori într-o colibă precum indigenii ?

Tonul sarcastic al lui Ryan a făcut-o pe Lisa să tresară. Era clar că raportul dintre bani și femei era un subiect care îl atingea în mod dureros.

— Aș putea fi, într-adevăr, îi răspunse ea.

— Atunci pentru ce ai venit aici ?

— Pentru că voiam să-mi cunosc țara de origine.

— Da, și acum că ai făcut acest lucru, fără îndoială că vei pleca și-ți vei urma soțul dintr-o peregrinare în alta, dintr-o tabără în alta...

Perplexă, Lisa se încruntă ușor, neînțelegând ce vrea să spună. Poate că fusese distrată, și pierduse din nou șirul vorbelor lui de până atunci.

— Soțul meu ?

Ryan își mușcă buzele. Mânia îl făcuse încă o dată să vorbească prea mult. Cum ar fi putut un simplu cowboy să fie la curent cu proiectele matrimoniale ale Lisei ?

— Dacă patronul nu vine în prerie anul acesta, ai să te întorci la universitate, nu-i așa ?

Lisa era din ce în ce mai nedumerită. Ce legătură era între întoarcerea ei la universitate și prezența sau absența lui McCall ? Totuși, Ryan avea aerul atât de contrariat încât ca preferă să răspundă fără comentarii.

— Cred că da.

— În acest caz nu e nevoie să fii ghicitor ca să-ți dai seama că vei întâlni un antropolog pe care îl vei lua de bărbat... Ești gata cu fotografiile ?

— Mai am de făcut câteva.

Ryan ezită o clipă.

— Când vei termina vino în faţa cabanei, te aştept acolo. Am să te învăţ cum să foloseşti corect toporul. Poate că acest lucru îţi va fi de mare folos mai târziu, ţie şi soţului tău, cu diplomă de studii, şi nu vă va lăsa să muriţi de foame în mijlocul unei păduri.

Mută de uimire, Lisa îl privi pe Ryan îndepărtându-se furios, cu paşi mari, apăsaţi. O frază a lui Lassiter cu privire la Ryan îi veni în minte ; oare cine l-a rănit astfel ?

Supărarea şi neliniştea lui o afectau foarte mult. Îi părea rău pentru Ryan şi ar fi vrut să înţeleagă ce-l frământă, şi să-l ajute...

CAPITOLUL VI

Zgomotul surd al loviturilor de topor ritma liniștea preriei cu o regularitate perfectă, întreruptă doar când Ryan alegea un nou butuc. De obicei munca fizică îl ajuta să uite lucrurile care-i provocaseră mânia. Acum însă nu reușea să facă să tacă reproșurile pe care și le adresa. Pentru ce nu era în stare să-și țină gura în prezența Lisei ? De ce să-l intereseze proiectele de viitor ale tinerei femei ? În fond, ea putea să se mărite cu oricine, chiar cu un războinic zulus, nu era treaba lui !

Înfipse toporul cu atâta putere în lemn, de enervare, că a trebuit să se ajute de ambele mâini ca să reușească să-l desprindă. Furios, examină tăișul și observă că trebuia să fie din nou ascuțit. Faptul că se tot gândea la Lisa avea un efect dezastruos asupra calmului său !

După ce ascuți toporul, își scoase cămașa, o așeză pe maldărul de lemne tăiate și se apucă din nou de treabă.

Puțin câte puțin, ritmul ancestral al muncii fizice îl liniști. Mânuirea acestei unelte de lu-

cru cerea nu numai forţă ci şi precizie. Şi era în mişcările unui tăietor de lemne o frumuseţe, o armonie naturală de care era conştient şi care-i plăcea.

Şi precum sunetul profund al bătăilor de tobă, zgomotul regulat al toporului părea că suspendă timpul.

Nemişcată, sub frunzişul bogat al unui arbore, Lisa îl privea şi urmărea aşchiile blonde care ţâşneau de sub lama de oţel. Îndemânarea, uşurinţa cu care Ryan lucra, erau superbe. Picături fine de transpiraţie apăruseră pe pielea lui mată şi străluceau în soare. La fiecare îndoire a braţului, muşchii lungi, puternici încordându-se îi sculptau trupul ca apoi să se destindă, în timp ce şuieratul toporului sfâşia aerul.

Ryan îşi răsucea puţin corpul, ridica toporul, apoi îl lăsa să cadă cu un gest plin de forţă care o fascina. Nu-şi dădea seama de cât timp îl observa, când el se opri în fine şi aplecându-se către râuleţ, luă în căuşul palmelor apă proaspătă şi bău cu sete, apoi se răcori cu ea, stropindu-se din plin. După aceea Ryan, îngenunchind, îşi lăsă degetele să se joace în apă, trasând enigmatice desene printre undele limpezi.

Dar când Lisa înălţă ochii către faţa lui, văzu că el o privea. Timp de o clipă a fost ca şi cum mâinile lui Ryan trasau contururile corpului ei. Era tulburător...

El se ridică cu suplețe și veni s-o întâmpine. Se opri atât de aproape de ea încât ar fi putut să-i soarbă cu gura picăturile de apă proaspătă care străluceau pe chipul, pe umerii, pe pieptul lui...

— La ce te gândești ? Spune-mi, Lisa, îi ceru el cu o voce, și gravă și dulce, în același timp.

Cu greu, tânăra femeie își desprinse privirile de la picăturile argintii care sclipeau pe corpul puternic al bărbatului. Când a întâlnit ochii lui luminoși, o violentă emoție a copleșit-o. Și privirea și respirația lui Ryan trădau dorința pe care ea i-o inspira.

— La ce mă gândesc ?

Chipul Lisei luă o expresie de nedefinit. Nu putea să îi spună lui Ryan ce avea în minte în acel moment. De aceea zise în grabă :

— Poate ar fi mai practic dacă aș scoate și eu bluza pentru a mânui mai comod toporul acesta, anunță ea, fără să reflecteze.

Privirea elocventă a lui Ryan o făcu să înțeleagă imediat stupiditatea tentativei ei de provoca hazul, stângăcia glumei ei.

— Excelentă idee ! Cum de nu m-am gândit ? și mâna bronzată a lui Ryan se îndreptă către bluza ei, continuând astfel totuși gluma. Lisa încercă să-l împiedice. Dar, la atingerea mâinii lui ferme, o undă de căldură i se răspândi în tot corpul.

— Eu... glumeam, murmură pierdută, strângând cu putere degetele lui fierbinți.

— Minunat ! Îmi plac foarte mult glumele.

Scânteierea de amuzament pe care a surprins-o în ochii lui Ryan a făcut-o să se mai destindă puțin. Totuși era și dezamăgită văzând aparenta decontractare pe care Ryan a manifestat-o brusc.

— Bine, bine, mă opresc, declară ea cu un aer decis.

— De la ce ?

— Din încercarea de a rivaliza cu tine în glume. Totdeauna eu sunt cea care pierd.

— Ce spui, Lisa, dar n-ai pierdut nimic până acum !

Deodată își dădu seama că i se agățase de mâini ca și cum era gata să se înece. Și dealtfel, era exact impresia pe care o resimțea. Cu cât contempla mai mult ochii lui cu străluciri albastre cu atât se pierdea mai profund în adâncurile lor.

— Nu răspunzi nimic, Lisa ?

— Nu știu ce să răspund... La ce ? Cred că nu mai știu despre ce e vorba. Ajută-mă, te rog...

— Dar e exact ce ți-am propus.

— Ce mi-ai propus...

— Să te ajut ! Nu vrei să înveți ?

— Să învăț... Ce ?

— Să tai lemne, așa cum trebuie ! Sau poate ai tu vreo altă idee mai... interesantă ?

— N-am nici o idee ! Prezența ta mă împiedică să gândesc !

Amuzat, Ryan își dădu capul pe spate izbucnind în râs și veselia lui încălzi inima Lisei. La rândul ei începu să râdă fără să se simtă vexată deloc. Ryan nu avea nici o răutate în ceea ce spunea. O tachina doar, într-o joacă nu lipsită de senzualitate și ea nu putea să se supere și nici să reziste umorului lui.

— Dar ferește-te, adăugă ea șăgalnică. Pot să mă ameliorez !

— În ce domeniu ?

— Dacă mă străduiesc, pot și eu să încep să te tachinez !

Prefăcându-se uimit, Ryan îi aruncă o privire care o făcu să roșească.

— Ah, îți place să glumești cu mine ?

— Da, foarte mult.

— Asta se numește a flirta. Cea mai mare parte a oamenilor o fac cu plăcere.

Acum Lisa a fost aceea care s-a arătat uimită.

— Și așa flirtează tinerii cowboy ?

— Ca toți bărbații și femeile, desigur. Dar în locurile în care ai trăit nu la fel se petrec lucrurile ?

Lisa reflectă câteva secunde. Pentru ea a flirta, deci după cum înțelesese, a cocheta, însemna să te folosești de toate artificiile seducției ; machiaj, îmbrăcăminte atrăgătoare,

atitudini provocatoare... Dar era mai bine să nu înceapă o astfel de conversaţie cu Ryan.

— Cred că da... Dar să oprim aici discuţia asupra acestui subiect. Sunt sigură că vei găsi un mijloc să mă faci să spun prea multe şi voi sfârşi prin a regreta.

— Să regreţi, Lisa ? Într-adevăr ? Nu cred asta. Şi nici tu, dealtfel...

Stânjenită, Lisa îl cercetă cu privirea. Oare îi citea gândurile ? Ştia cât de mult o tulbură ? Deodată îşi aminti că insinuările lui nu erau desigur decât o tachinerie suplimentară adresată unei tinere gata să cadă în toate capcanele unui umor cu care nu fusese obişnuită.

— Aş prefera să mă înveţi să mânuiesc toporul, precum ai promis. Să ajung să tai lemne cu aceeaşi uşurinţă ca şi tine.

Ar fi putut să jure că auzind aceste cuvinte, Ryan a avut pentru un moment un aer dezamăgit. Dar el îşi reveni atât de repede încât Lisa îşi spuse că probabil i s-a părut.

— Hm, ca mine nu cred că va fi posibil. Ca să te foloseşti de un topor cu aceeaşi uşurinţă ar trebui să fii făcută ca mine, constată el.

Şi măsurând cu privirea corpul delicat al Lisei. talia ei fină, rotunjimile sânilor ei, adăugă cu un aer foarte serios :

— Ceea ce mi se pare că nu e cazul !

La rândul ei, Lisa, cu o expresie gravă, afirmă :

— Da ! Din fericire pentru mine ! Cum mi-ar sta cu umeri atât de laţi şi cu faţa năpădită de o barbă neagră ?

Ryan pufni în râs ca un copil şi-i întinse mâna pe care ea o luă fără nici o ezitare.

— Ei, ia să vedem dacă te putem ajuta să devii un bun ucenic de pădurar ! Eşti gata pregătită ?

Cu el, gândi Lisa, sunt pregătită la orice.

— Da.

— Atunci să depăşim primul obstacol... Unu, doi, trei... Şi ţinând-o pe Lisa de mână, îşi luară elan şi cu un salt suplu, trecură peste un braţ al râuleţului. Apoi râzând, alergară către trunchiul doborât unde îi aşteptau câţiva butuci.

Ryan era destins, plin de voie bună.

De multă vreme nu se mai simţise într-un acord atât de perfect cu el însuşi şi cu universul. Veselia, seninătatea Lisei, nu le mai întâlnise decât la mama lui, cândva, demult. Amândouă aveau acelaşi dar de a vedea şi a reţine aspectul pozitiv al lucrurilor şi întâmplărilor şi de a împărtăşi cu ceilalţi bucuria lor de a trăi. Un surâs, un cuvânt al lor şi lumea îţi apărea deodată în culori de sărbătoare.

Oare această rară aptitudine pentru fericire a căutat-o tatăl său în toate acele femei a căror singură plăcere era să-i cheltuiască banii?

Poate că şi fratele lui mai mic a încercat să găsească acelaşi lucru, el care, la douăzeci şi cinci de ani, divorţase de două ori. Numai sora sa a ştiut foarte repede să recunoască bărbaţii care îi apreciau personalitatea şi să-i deosebească de aceia care aspirau doar la averea familiei McCall.

Cu Lisa, însă, nu avea de ce să se îngrijoreze în această privinţă. Era sigur că zâmbetele ei nu erau în nici un caz ghidate de interes pentru că îi ignora total adevărata identitate, nu avea habar cât este de bogat. Şi cu toate acestea îl privea fascinată !

De aceea pentru Ryan, surâsul cald cu care-l învăluia era mai frumos şi mai de preţ decât oricare altul. Fericirea de a se simţi iubit pentru el însuşi era atât de nouă, atât de nesperată, că abia îndrăznea să creadă în realitatea ei.

Dar... ce făcea aici, nemişcat, de câteva secunde, privind-o pe Lisa şi zâmbindu-i ?

— Lisa, surâsul tău e extrem de contagios, îi spuse mângâindu-i uşor degetele, înainte de a începe explicaţiile promise.

Aşadar... foloseşti deci, precum ştii, amândouă mâinile ca să poţi lucra bine. Şi vei apuca pe la mijloc coada toporului, fiindcă pentru tine e cam prea lungă. Când îl ridici, ţine-l solid cu mâna stângă în timp ce mâna dreaptă o laşi să alunece uşor. În felul acesta...

Deşi Ryan îi demonstra practic, cu răbdare, cele spuse, Lisei îi era destul de greu să-i urmărească mâinile. Corpul lui bronzat cu muşchii încordaţi de efort era aşa de puternic, aşa de frumos !

— Nu vrei să încerci şi tu acum ? o întrebă Ryan.

Când îi întinse toporul, trupurile lor s-au atins. Tulburată, Lisa l-a prins cu o mână nesigură. Nici nu ştia dacă îşi va aminti exact ceea ce i-a explicat Ryan. Inspirând profund, ridică toporul cu hotărâre.

Dar după prima încercare, lemnul prezenta doar o urmă vagă, o biată crestătură. Şi a doua încercare a avut acelaşi slab rezultat.

— Lisa, nu trebuie să fii atât de încordată, de rigidă. Oare am uitat să-ţi spun că nu numai braţele, ci şi umerii şi întreg spatele trebuie să urmeze mişcarea ? interveni cu gentileţe Ryan. Ca lovitura să aibă forţă, fiecare muşchi trebuie să lucreze !

— Am destule lucruri de care să ţin seamă, cum să mă mai gândesc în plus şi la muşchii spatelui ?

Ryan îşi ascunse zâmbetul.

— Totuşi încearcă ! Aşa e mai bine ! Dar mişcările trebuie să fie cât mai egale. Să-ţi arăt...

Aşezându-se în spatele Lisei, a înconjurat-o cu braţele şi şi-a plasat mâinile alături de mâinile ei, pe mânerul toporului. Lisa abia mai

îndrăznea să respire. Căldura lui, mirosul proaspăt al corpului lui, o făceau să ameţească. Răsuflarea lui Ryan în părul ei îi trezea un val de senzaţii tumultuoase pe care le descoperea acum pentru prima oară.

Faptul că era lângă Ryan o făcea să se înfioare, să se simtă din ce în ce mai ameţită. Fără îndoială că foarte curând o să simtă că pământul fuge de sub picioarele ei. Îşi crispă cu disperare degetele pe toporul cel greu, singurul punct sigur, de care se putea agăţa.

— Lisa...

Când întoarse capul, faţa lui Ryan era aşa de aproape încât nu îndrăzni să-i înfrunte privirea. El îi luă încetişor toporul din mână şi, cu un gest suplu, îl înfipse în trunchiul copacului doborât.

Aplecându-se către ea, către gura ei, îi spuse cu o voce uşor răguşită de emoţie :

— Vino mai aproape, mai aproape de mine, Lisa...

Şi strângând-o la piept, buzele lui fierbinţi îi atinseră buzele, atingere care se preschimbă într-un sărut plin de pasiune. Lisa simţi că se pierde în braţele lui, simţi cum tot trupul îi e cuprins de o febră ameţitoare.

Dar euforia nu a durat decât câteva secunde, căci deodată, Ryan s-a depărtat de ea cu o mişcare bruscă. Fruntea îi era acum încruntată.

— Ce se întâmplă cu tine, Lisa ? Nu înţeleg ! Mă priveşti ca şi cum aş fi Dumnezeu în persoană, dar când te sărut, rămâi parcă împietrită în braţele mele, fără nici o reacţie, de parcă nu ai dori acel sărut. E cumva felul tău de a glumi ?

— Eu credeam că e felul tău de a glumi, murmură ea confuză, simţind cum obrajii i s-au îmbujorat fără voie.

— Ce vrei să spui ?

Lisa respiră adânc încercând să-şi regăsească stăpânirea de sine şi curajul de a-i spune ce gândea.

— Am crezut că mă săruţi ca să te amuzi de reacţia mea, de naivitatea mea... Ştiu că vrei să-mi arăţi cât sunt de ignorantă în domeniul dragostei, că acest joc te distrează, dar... încerc să-l accept. Ryan... e adevărat că eu n-am fost sărutată până acum de nici un bărbat, e adevărat că atunci când tu mă săruţi, mă pierd, pierd sensul realului, parcă nu mai pot să respir, nici să gândesc... Da, nu mă pricep deloc la sărutări şi îmbrăţişări... şi cu atât mai rău dacă faci haz de reacţiile mele ! Deci, când vei termina de râs poate ai să continui să mă înveţi cum să mă descurc cu spartul lemnelor. Dar, te rog, să nu mai stai atât de aproape de mine, fiindcă atunci nu

mai pot să gândesc, simt că mă pierd şi mâinile mele nu mai au puterea să ţină toporul ăsta...

Lisa aşteptă câteva secunde. Apoi, cu timiditate, ridică privirea către Ryan gata să-i suporte râsul, ironia.

Dar Ryan nu râdea. O privea cu un aer stupefiat ca şi cum nu-i venea să creadă ceea ce auzise.

— Câţi ani ai, Lisa ? o întrebă în fine.

— În ce zi suntem azi ?

— Douăzeci şi cinci iulie.

— Ieri am împlinit douăzeci de ani.

O lungă tăcere s-a aşternut între ei, o tăcere parcă încărcată de electricitate. Nemişcată, reţinându-şi respiraţia, Lisa înfruntă intensa privire a lui Ryan.

— La mulţi ani, murmură el. Noi avem aici un obicei la aniversări, adăugă cu un surâs. Un sărut pentru fiecare an împlinit ! Şi să ştii, fată dragă, că atunci când te sărut, nu-i vorba de nici o glumă şi nici prin gând nu mi-a trecut să râd de tine.

Lisa îl privea, cu buzele întredeschise, cu o senzualitate inocentă care-l tulbură profund. Luându-i mâna, îi sărută palma cu delicateţe.

— Unu, spuse el, înainte să sărute, pe rând, fiecare deget... Şase... zece...

Înfiorată, Lisa închise ochii. Tresări simţind apoi buzele lui Ryan pe încheietura mâi-

nii şi urcând de-a lungul braţului, lent, într-o fierbinte dezmierdare.

— Lisa, spune-mi dacă vrei să mă opresc. Glasul lui se auzea parcă de departe, ca dintr-un vis.

Şoapta prin care-i răspunse cerându-i să continue era abia auzită, dar vibra în ea un acord venit din adâncul fiinţei tinerei femei.

Ideea că el ar putea fi acela care s-o facă să descopere dragostea, înflăcăra şi mai mult dorinţa lui Ryan. Chiar şi o simplă mângâiere pe braţul Lisei era răscolitoare. Niciodată un preludiu aşa de inocent nu sugerase o mai minunată promisiune.

Dar ridicând ochii, întâlni privirea ei, atât de candidă şi de încrezătoare încât simţi nevoia să o protejeze de el însuşi. Trebuia s-o avertizeze pe Lisa că nu e decât un bărbat. Un bărbat torturat de o violentă dorinţă de a o face să fie a lui, de a o face să descopere o lume din care ea ignora totul...

Poate însă că Lisa, care era atât de pură, ar avea de suferit dacă el va brusca etapele apropierii lor...

Dar nici aceste gânduri n-au putut învinge atracţia pe care farmecul ei îl exercita. Fără voie, gura lui însetată continua să soarbă răsuflarea de pe buzele Lisei.

Şi deodată ea îl cuprinse cu mâinile pe după gât şi se cambră către el. În clipa aceea nemaicontrolându-se, Ryan o strânse puternic

în braţe şi o sărută pătimaş, aproape sălbatic, dar simţi că Lisa se crispează brusc. Şi această reacţie i-a adus aminte de totala ei lipsă de experienţă.

Atunci, luptând din toate puterile pentru a-şi regăsi calmul, el slăbi strânsoarea braţelor, şi-şi puse fruntea pe fruntea ei.

— Ryan ? murmură Lisa, neînţelegând schimbarea lui de atitudine.

Pierzându-se în ochii ei care-l cercetau cu nelinişte, îi spuse cu tandreţe :

— Lisa, mi-e dor să te sărut încă şi încă... Dar n-aş vrea să simt că te temi de mine...

Privirea Lisei era atât de elocventă încât se grăbi să pună stăpânire pe buzele ei îmbătătoare, pe care le simţi fremătând sub gura lui. Şi Lisa îl îmbrăţişă şi se lipi de el într-un elan total, fără nici o reţinere.

Trăind cel mai frumos vis, ea se abandona senzaţiei sublime, atât de noi, de a fi alături de bărbatul pe care îl iubea, de a i se încredinţa cu tot sufletul, lăsându-se copleşită de fericire.

Deşi încerca să-şi stăpânească imboldurile, să păstreze o anumită rezervă, Ryan simţi că e iarăşi în pericolul de a-şi pierde controlul.

Dorinţa îi făcea pe amândoi să vibreze la unison.

— Oh, Ryan, o auzi şoptind, aş vrea să mă săruţi încă o dată... să mă săruţi mereu...

— Şi eu vreau acelaşi lucru, vreau atât de mult... Dar nu trebuie... nu trebuie, Lisa...

Cu toată tensiunea pe care-o resimţea nu a putut să-şi reţină surâsul în faţa aerului stupefiat al Lisei. Inocenţa ei era adorabilă. Şi simţea că nu are dreptul să profite de sentimentele pe care ea le exprima atât de limpede, fără ca să ştie măcar cine este el, fără să-şi fi dezvăluit adevărata identitate. Or, tocmai acest lucru nu-l voia. Lisa era prea pură, el, prea bogat! O legătură amoroasă care să le aducă amândurora numai bucurie, între ei doi nu era posibilă! Din nefericire, lumile lor nu se puteau acorda...

Dar o dorea nespus! Mult mai violent decât dorise vreodată o femeie. Căci nici una nu avea farmecul şi surâsul candid şi încrezător al Lisei...

CAPITOLUL VII

Lisa cânta încetişor. Noua cămaşă a lui Ryan va fi o frumuseţe. De un gri-bleu luminos, stofa fină din care o croia îi amintea în fiecare clipă ochii strălucitori ai cowboyului atunci când o privea. Din momentul în care el apărea în prerie până în secunda în care calul său îl purta tot mai departe pe drumul de întoarcere, Ryan nu înceta să o observe cu o privire înflăcărată.

Dar relaţia lor se oprea aici. El se comporta acum ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut între ei. Nu o mai săruta, nu o mai îmbrăţişa, se ferea chiar s-o atingă şi renunţase total la lecţiile de perfecţionare în spartul lemnelor. Continua să glumească, o tachina cu gentileţe, o privea intens, dar singura dată când ea i-a amintit obiceiul de a săruta la aniversare, el a zâmbit şi a spus că aniversarea lui era departe.

Evita cu grijă chiar să se apropie de ea. Totuşi, continua să vină în fiecare zi, uneori măcar pentru câteva minute. Şi Lisa simţea

că în pofida atitudinii lui distante, nu numai dragostea de prerie îl atrăgea în acel loc.

Lisa încerca să se liniştească ; desigur, mândria îl împiedica pe cowboyul care se ştia atât de sărac, să facă curte unei femei. Cu toate acestea, marea petrecere cu dans a lui McCall era gratuită. Atunci de ce nu o invita ? Pentru că nu putea să apară cu o cămaşă veche, cârpită, şi nu avea bani să-şi cumpere una nouă, trăsese ea concluzia. Dar nu va putea refuza cămaşa pe care i-o confecţiona şi pe care i-o va oferi foarte firesc ca s-o înlocuiască pe cea ruptă din cauză că o ajutase pe ea.

Foarte sigură de acest raţionament, Lisa reîncepu să cânte, admirând materialul croit. Acum nu-i mai rămânea decât să o coasă, or, ea ştia să facă acest lucru foarte bine de când era doar o copiliţă. Vechea cămaşă a lui Ryan îi servise ca model pentru măsurile celei noi. Doar nasturii îi puseseră unele probleme. La început se gândise să-l roage pe Lassiter să îi cumpere din oraş, dar apoi renunţase să-i ceară acest serviciu destul de delicat şi care ar fi stârnit curiozitate şi multe întrebări. Pe urmă, a încercat să-i facă singură din lemn. Dar oricât s-ar fi străduit, nasturii ieşeau prea grosolani pentru o stofă aşa de fină.

Într-un târziu a găsit soluţia privind în jurul ei ; în fiecare an, cerbii îşi reînnoiau coar-

nele şi cele vechi le abandonau în natură. Să sculpteze în os era pentru ea o activitate la care se pricepea foarte bine, de multă vreme. De fapt, nu necesita pentru reuşită decât mult timp, multă răbdare şi... îndemânare ! Dar ea poseda şi timp, şi răbdare, şi îndemânarea câştigată după ani de exerciţiu, şi în afară de asta mai era însufleţită şi de dorinţa de a-i face o bucurie lui Ryan.

În prerie, Lisa trăia în ritmul eternităţii... Ce conta câte ore treceau... Şi încetul cu încetul, nasturii au început să prindă formă. Ea îi lustruise îndelung, încântată la ideea plăcerii pe care o va avea cowboyul văzându-i atât de frumoşi, atât de deosebiţi şi la contactul cu suprafaţa lor perfect netedă, mătăsoasă. Iar stofa fină, atingându-i pielea, va fi o permanentă şi delicată mângâiere.

Începu să coasă cu atenţie, şi orele au trecut fără să îşi dea seama. Soarele era arzător ca mai totdeauna la amiază. Se opri din lucru ca să prânzească. Deodată îşi aduse aminte că pusese la soare ca să se-ncălzească, apă într-un butoiaş.

Umplând o găleată cu apa călduţă, o aduse în cabană şi gustă îndelung plăcerea apei turnate încetişor, alunecând de-a lungul corpului. Apoi, după ce şi-a pus o bluză bleu şi un şort, de fapt un jeans vechi, scurtat, adaptat astfel căldurii din luna august, a ieşit din cabană. Îndreptându-se către apa râuleţului, se forţă

să nu privească către drumul abrupt pe care îl alegea totdeauna Ryan. Dacă ar fi venit azi, probabil că ar fi sosit mai târziu, după masă. Adesea nu rămânea decât câteva minute, doar cât să o întrebe dacă n-are nevoie de nimic, dacă se simte bine, dacă nu are vreo supărare. Şi atunci mai schimbau două, trei cuvinte despre prerie, despre ierburile pe care le observa, sau despre vreme.

Numai ochii lor exprimau cu intensitate tot ceea ce nu îşi spuneau...

Apa râuleţului, în care Lisa se oglindea acum, îi arăta imaginea unei tinere femei bronzate, seducătoare, infinit mai înfloritoare decât la sosirea ei în prerie. Buzele ei erau mai pline, mai senzuale, făcute să atragă buzele lui Ryan... Şi totuşi, niciodată el nu a mai sărutat-o ! Lisa a suspinat. El trezise în corpul ei o febră tot mai arzătoare cu fiecare zi ce trecea.

Îşi aduse o găleată cu apă călduţă şi se instală pe malul apei să-şi spele părul. Pletele ei lungi, pline de spumă, au fost clătite îndelung, apoi le-a pieptănat cu grijă, cu un gest care se prelungea de-a lungul buclelor aurii, până dincolo de talie.

Imaginându-şi privirea lui Ryan descoperind-o astfel, Lisa se înfioră. Tulburată, constată din nou că orice ar fi făcut, el era mereu prezent în gândurile sale.

Lăsându-se ademenită de căldura zilei de vară, Lisa îşi instală o pătură pe iarbă şi se

așeză cu fața în jos, lăsându-și părul liber pe spate, în voia razelor de soare. N-au trecut decât câteva minute și liniștea muntelui a făcut-o să adoarmă profund.

*

Când a ajuns în prerie, Ryan a simțit cum îi tresare inima în piept. Pletele aurii ale Lisei îi acopereau corpul și ierburile care o înconjurau făceau ca tabloul să fie și mai fermecător. Dar oare era goală ?... Mângâiate ușor de briză, buclele blonde fremătau dezvăluindu-și pe de-a-ntregul splendoarea pe care cocul cuminte sau cozile adunate în jurul capului o lăsau, până acum, doar să se bănuiască.

Mult timp, Ryan a rămas fascinat, încremenit, abia îndrăznind să respire, simțindu-se parcă vinovat, ca și cum ar fi forțat, cu privirile lui, intimitatea unei nimfe, a unei zeițe.

O pală mai puternică de vânt a făcut să se întrezărească țesătura albastră a șortului, bluza de culoarea cerului senin.

Ryan respiră adânc. Știa că trebuie să plece cât mai repede, să se întoarcă la ranch imediat. Dacă mai rămânea o clipă în plus, n-ar fi putut rezista să nu se apropie de Lisa, n-ar fi putut să reziste dorinței de a o strânge în brațe.

Şi dacă ar fi fost în braţele lui, nu s-ar mai fi putut controla. O dorea prea mult pentru a mai avea încredere în el însuşi !

Trebuia să-i spună cine este !

Nu ! Nu putea să facă asta ! Nu voia ca visul să se sfârşească atât de repede. Niciodată nu mai fusese atât de fericit lângă o femeie. Dacă deveneau amanţi, trebuia să-i destăinuiască Lisei identitatea sa. Şi atunci totul s-ar fi terminat, relaţiile lor, netulburate acum de nici un calcul, de nici un interes material, s-ar fi schimbat total !

Deci nu trebuia să se apropie de ea, trebuia să se întoarcă la ranch, imediat !

Dar, deşi îşi ordona toate acestea, iată că şi îngenunchease lângă tânăra femeie. Palma lui atingea pletele ei de mătase, anihilând toate înţeleptele hotărâri de mai înainte. Ca vrăjit luă pieptenul de pe pătură, de lângă mâna Lisei, şi îl făcu să alunece lent prin cascada aurie. Buclele lungi, suple aveau parcă o viaţă proprie. Atrase de degetele lui ca de un magnet, le învăluiau uşor ca şi cum l-ar fi mângâiat. Renunţând la orice rezistenţă, îşi lăsă mâna să cuprindă splendoarea lor caldă. Şi ridicând câteva şuviţe, le duse la buze, le lipi de faţă, le respiră cu fervoare.

Lisa se întinse languros. Era încă pradă viselor frumoase în care Ryan o mângâia, vise pe care i le dăruia somnul aproape seară de seară, sau era trează ? Acest corp masculin

îngenuncheat alături de ea, mâinile, fața aceasta ascunsă în buclele ei, mângâiată de pletele ei, erau reale ?

Când întâlni privirea lui Ryan, Lisa a simțit că se pierde. Pasiunea sălbatică ce ardea în ea era aproape înfricoșătoare. Dar și contagioasă. Un val de emoție o copleși. Și acum, ca și în ziua primei lor întâlniri, era evidentă atracția fără egal pe care Ryan o exercita asupra ei. Știa că nu va putea să lupte niciodată cu elanul pasional care o purta către el. Contra lui ea nu avea nici o apărare. Și poate că nici nu ar fi dorit să aibă...

— N-aș fi vrut să te trezesc, spuse el cu o voce răgușită.

— Nu-i nimic... nu e grav.

— Ba da. Nu trebuie... să... îmi acorzi atâta încredere. Ești prea inocentă... N-ar trebui să mă lași să mă apropii de tine...

— N-am să încerc niciodată să te împiedic. Ar fi imposibil. Știu că îți sunt destinată ție. O știu din prima secundă, de atunci când te-am văzut atât de frumos pe calul tău negru...

Ryan își închise ochii pentru câteva secunde. Privirea Lisei exprima o încredere care îi era insuportabilă.

— Nu, nu spune asta, protestă el cu bruschețe. Nu mă cunoști, nu știi prea multe despre mine.

— Ştiu că n-ai să mă rănești vreodată. Ai fost totdeauna foarte atent față de mine, mai gentil şi mai protector decât sunt mulţi bărbaţi cu soţiile lor. Cu tine, ştiu că sunt în siguranţă. Şi mai ştiu că eşti inteligent şi plin de umor, dar şi mândru şi capabil de puternice mânii.

Se întrerupse o clipă.

— Ţi-am mai spus că ai o ţinută minunată pe cal... şi... chiar nasul tău accidentat cândva... îmi place, continuă ea, cu un ton maliţios.

Ryan izbucni în râs. Lisa era în mod sigur, unică : fină, senzuală, sinceră, de o veselie care izvora din fiecare gest, din fiecare cuvânt.

— Eşti... eşti uimitoare, Lisa, declară el, acum cu toată seriozitatea.

Tânăra femeie surâse cu tristeţe. Pretutindeni, dintotdeauna, ea s-a simţit diferită. Mereu spectatoare, dar niciodată actriţă a spectacolului atât de bogat al umanităţii. Sperase că va fi altfel, aici, în ţara ei. Dar se înşelase.

Totuşi, au fost câteva momente, atunci când l-a cunoscut pe Ryan, şi apoi atunci când a sărutat-o, a simţit cum febra vieţii se strecoară în ea, dăruindu-i un alt orizont...

Cu timiditate, ea începu să mângâie, cu un deget ezitant, conturul buzelor lui Ryan. Surprins, el s-a depărtat imediat de ea, fugind fără voie de acest contact incendiar.

Privirea tinerei femei se întunecă de mâhnire.

— Îmi pare rău... Nu trebuia probabil... Dar când te-am văzut alături de mine, atunci când m-am trezit...

Vocea i se frânse şi încercând să schiţeze un surâs, continuă :

— Sunt prea lipsită de experienţă ca să înţeleg un bărbat... Dar am crezut că pot să exprim ceea ce simt, că nu e nimic rău în asta...

Din nou, vocea i se pierdu într-un murmur. Nedându-şi seama de lupta pe care Ryan o dădea cu sine însuşi, de dorinţa fierbinte care îl copleşea, ea nu reţinuse decât un singur fapt : îi refuzase mângâierea. Iar acum, iată, el închisese ochii şi chipul lui crispat arăta efortul pe care-l face ca să n-o pună la punct cu asprime.

Dar, în clipa aceea, Ryan deschise ochii şi privirea lui era atât de intensă, de înflăcărată, încât Lisa se simţi cuprinsă de o dulce emoţie.

— Trebuie să vorbim, Lisa, dar nu acum, imediat. Înainte, aş vrea, măcar o dată în viaţa mea, să ştiu că eu, Ryan, eu sunt cel dorit de o femeie ca tine...

— Nu... nu înţeleg...

— Ştiu... draga mea...

Şi Lisa simţi din nou minunata apăsare a buzelor lui pe gura ei.

— Ryan, murmură ea.

— Da, Lisa... îi spuse în şoaptă... Vorbeşte-mi. Îmi place aşa de mult să te aud pronunţându-mi numele. Îmi place aşa de mult să ştiu că eu sunt cel pe care-l îndrăgeşti, că eu sunt cel care te face să tremuri de dorinţă. Arată-mi că mă iubeşti.

Lăsându-şi mâinile să se cufunde în părul negru şi bogat al lui Ryan, Lisa îi apropie faţa de faţa ei. Era rândul său să sărute această gură fierbinte care o făcuse să descopere o fericire necunoscută. Şi imediat, imperceptibilul freamăt al corpului lui răspunse trupului ei, cuprins parcă de febră.

— În felul acesta ? îl întrebă Lisa, cu glasul dulce.

Pulsul lui Ryan se acceleră. Va cunoaşte oare, într-o zi, bucuria de a o face pe această fată extraordinară să descopere plenitudinea senzualităţii care exista în ea ? Totuşi, era încă atât de inocentă încât se temea că cea mai mică iniţiativă ar putea s-o şocheze şi să compromită clipele de fericire.

— Da... murmură el, ezitând să prelungească sărutul ei înflăcărat.

Dar Lisa voia să-l mai sărute încă... Cu mâinile crispate în părul lui moale şi mătăsos, cu gura lipită de buzele lui, ea uitase de orice rezervă şi nu avea decât o singură dorinţă ; ca această clipă să nu se mai termine niciodată ! Şi protestă cu un geamăt şi accentuă apăsa-

rea buzelor ei când Ryan încercă se se depărteze.

Tulburat, ameţit, Ryan se lăsă să cadă pe pătură alături de ea. Şi se îmbrăţişară, sărutându-se îndelung, până şi-au pierdut răsuflarea. Apoi, tânăra femeie luă mâna care-i mângâia obrazul şi îşi puse gura pe palma deschisă. Ryan n-a putut să-şi stăpânească suspinul de plăcere stârnit de această dezmierdare.

Aplecată asupra lui, Lisa îi oferea un spectacol răscolitor. Privirea lui se înceţoşă... Cu tandreţe, abia atingând-o cu vârful degetelor, el trasă un drum de-a lungul chipului ei, pe gâtul ei, către decolteul întredeschis al bluzei. Nici un obstacol nu i-a interzis accesul către sânii rotunzi, pe care îi cuprinse pe rând, cu nespusă delicateţe. Lisa a tresărit. Cu un mic strigăt voluptuos ea puse o mână pe mâna care îi provoca senzaţii minunate, de o intensitate de nesuportat.

— Lisa, vrei să mă opresc ? întrebă Ryan, gata să accepte refuzul tinerei femei.

Incapabilă să vorbească, ea gemu încetişor şi îşi cambră spontan bustul sub mâna care-o mângâia, făcând să devină şi mai puternic focul ce-i mistuia pe amândoi.

Atunci, tremurând de dorinţă, el desfăcu primul nasture al bluzei, apoi al doilea...

Totuşi, în clipa în care a vrut să îndepărteze stofa subţire, Lisa, cu un gest instinctiv, strânse brusc bluza în faţa pieptului, acoperindu-se...

— Lisa, nu-ţi fie teamă, şopti Ryan, cu infinită blândeţe în glas. Nu am să fac decât ceea ce doreşti...

Cum ar fi putut să-i reziste când toată fiinţa ei îi dorea mângâierile ? Învinsă, Lisa se lăsă în voia lui, fericită să simtă că soarele adăuga căldura lui la cea pe care degetele bărbatului iubit i-o transmiteau prin dezmierdarea lor.

Văzând bustul splendid care i se dezvăluise, Ryan simţi că ameţeşte. Privirea lui exprima o intensă dorinţă.

— Ryan ? murmură Lisa, surprinsă de brusca lui paloare.

Auzind-o rostindu-i numele cu atâta pasiune, cu vocea încărcată de senzualitate, delicioasa tortură care-l făcea pe Ryan aproape să se sufoce, deveni şi mai puternică.

— Sunt nebun de dorinţă, îi spuse el, şi de-abia te-am atins ! Ah, Lisa, eşti atât de pură... Şi eu te doresc cu atâta forţă, cu disperare. Vreau să arunc hainele de pe tine, să văd minunea trupului tău, să te aud strigându-mi numele...

Ryan se întrerupse, încercând să-şi regăsească controlul, dar era imposibil.

— Vreau să te strâng în braţele mele, goală, să-ţi mângâi pielea mătăsoasă. Vreau să descopăr intimitatea ta cea mai secretă. Mă înţelegi, Lisa ? Nu vorbesc de simple sărutări. Vreau să fii a mea, să te fac să ţipi de fericire, de extaz. Să trăiesc cu tine acele clipe unice în care nu vom mai fi decât o singură fiinţă vibrând de sublima plăcere a dragostei. Dar atunci, Lisa, nu vei mai fi aceeaşi...

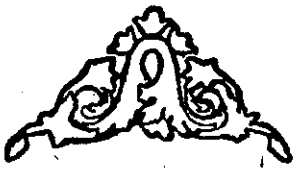

CAPITOLUL VIII

I-au trebuit Lisei câteva minute lungi pentru a putea depăşi frământarea pe care cuvintele lui Ryan au iscat-o în sufletul şi mintea ei. O adâncă remuşcare o asalta, remuşcare pe care nu ştia cum s-o exprime. Cum de a putut să se arate atât de egoistă ? Căci lipsa ei de experienţă nu putea să o scuze cu nimic. Dincolo de plăcerea pe care i-o ofereau dezmierdările lui Ryan, nu s-a gândit la ceea ce simţea el în acele momente.

— Îmi pare rău... sunt dezolată... spuse ea în fine, detestându-se la ideea că l-a făcut să sufere. Nu m-am gândit decât la mine... Nu mi-am dat seama că te chinuiesc... nu vreau asta...

Chipul Lisei exprima o asemenea tensiune, încât Ryan se ridică brusc şi se aşeză închizând ochii pentru a putea lupta mai bine contra lui însuşi.

Tresări când o răsuflare caldă îi atinse mâna. Apoi buze catifelate i se aşezară în palmă, întârziind câteva clipe într-un sărut, îna-

inte să murmure cuvinte de scuză, cu atâta sinceritate şi cu o intonaţie atât de vibrantă, încât a fost impresionat.

— Oh, Lisa, te rog, nu te acuza, îi spuse strângând-o lângă el. Eu sunt singurul răspunzător de această situaţie. Ştiam mai bine ca tine ce fac... Dar ignoram că o femeie poate să-mi inspire o atât de violentă dorinţă !

Cu tandreţe, cu vârful buzelor, atinse urmele lacrimilor de pe obrazul ei.

— Nu plânge, Lisa, draga mea. Nu mă voi mai lăsa surprins. Nu voi face decât ceea ce tu vei fi gata să accepţi, din tot sufletul, fără nici o teamă.

Blândeţea lui Ryan, sărutările delicate, pe frunte, pe obraji, atingerea uşoară a gurii lui pe buzele ei, au liniştit-o pe Lisa. Începu să se destindă şi se sprijini de pieptul lui. Lunga cascadă a părului ei îl acoperea pe Ryan şi era atât de mătăsoasă şi delicată, că el îşi strecură faţa în buclele blonde, îmbătându-se îndelung de mireasma lor proaspătă.

Simţea în acest contact o plăcere senzuală inimaginabilă, pe care, fără voia lui, i-a comunicat-o şi Lisei. Şi vibrând, ameţită de puterea pe care o avea asupra lui, tânăra femeie simţi cum e copleşită din nou de emoţia pe care voia totuşi să o poată stăpâni.

— Lisa, murmură Ryan, cu o voce abia auzită, neputând să-şi desprindă privirea de pe

sânii ei aproape dezgoliţi... Lisa, lasă-mă să te mai mângâi... ai încredere în mine...

— Oh, am încredere în tine, Ryan... Dar n-aş vrea ca tu să suferi, în timp ce mângâierile tale pe mine mă fac atât de fericită.

Ryan îşi lăsă mâna fierbinte să alunece lent, urcând pe piciorul fin al tinerei femei...

— Să nu-ţi fie teamă de mine, Lisa, vom trăi împreună extazul dragostei... Dar numai dacă şi tu vrei acest lucru...

Şi Ryan îşi reţinu respiraţia în aşteptarea răspunsului.

— Despre ce vorbeşti, Ryan ?

Vocea Lisei trăda nervozitatea. O nelinişte, o teamă vădită se opuneau elanurilor simţurilor sale...

Ryan îi surâse.

— Despre mângâierile buzelor mele pe trupul tău gol...

Şi aplecându-se către ea îşi lăsă răsuflarea să alunece pe bustul ei, în timp ce îi prindea sânii în cupa mâinilor sale.

Cu un geamăt voluptuos, Lisa se cambră, venind în întâmpinarea dezmierdării lui. I se păru că Ryan prelungeşte la infinit aşteptarea ei înflăcărată.

Deodată simţi cum un braţ vânjos îi prinse talia aplecându-i uşor trupul pe spate. Şi crezu că va leşina când gura lui Ryan începu să-i sărute sânii. Pierdută, se arcui şi mai mult. Cu degetele crispate pe umerii lui puternici, ea

murmură numele lui Ryan, îl şopti, încă şi încă, lăsându-se în voia gurii care-i înfiora trupul.

Aproape că nu îşi dădu seama că el îi dezbrăcase bluza.

Apoi, strângând mâinile Lisei în mâinile lui, Ryan contemplă o clipă, vrăjit, bustul perfect care se oferea privirilor lui.

— Oh, mai sărută-mă, sărută-mă, îl imploră Lisa, avidă de mângâierile de care fusese deodată lipsită.

Sărutul posesiv care-i întrerupse rugămintea făcu să devină şi mai vie flacăra ce o devora. Răspunse sărutului lui Ryan, devorându-i gura la rândul său. Şi nu protestă atunci când el, lăsându-şi corpul să alunece pe corpul ei, îi depărtă încet picioarele relevându-i cu o apăsare forţa dorinţei care-l stăpânea.

— Ryan, gemu ea, înspăimântată de tumultul senzaţiilor care o copleşeau deodată.

Conştient de a fi bruscat lucrurile, Ryan încercă să uite pentru o clipă violenţa dorinţei sale şi se răsuci pe o parte, antrenând-o şi pe Lisa cu el. Orice urma să se petreacă între ei, tânăra femeie merita mai mult decât un bărbat prea grăbit să-şi astâmpere setea pe care o avea de ea.

Şi a început să-i mângâie buclele aurii, minute în şir a legănat-o în braţe, murmurându-i cu o voce vibrantă de emoţie :

— Zi de zi eşti mai frumoasă, Lisa. Spune-mi, draga mea, îndrăzni el s-o întrebe, vă-

zând că era mai relaxată şi că ochii ei îl priveau cu încredere, mângâierile mele îţi fac plăcere ?

Deşi mai era puţin tulburată, Lisa izbucni în râs.

— Dar poate oare să existe ceva mai minunat ? şopti ea, arcuindu-se către el într-un gest provocator, fără voie, parcă oferindu-şi sânii goi dezmierdărilor lui.

Fermecat, Ryan, începu s-o mângâie din nou cu delicateţe şi, simţindu-şi cămaşa ca o piedică între trupurile lor, îi desfăcu câţiva nasturi. Lisa îi continuă gestul şi îi privi apoi torsul gol, întinzând ca hipnotizată mâna către pielea lui bronzată.

— Aş vrea să te dezmierd şi eu, mărturisi ea, cu o voce abia auzită, să-ţi ofer aceeaşi bucurie pe care tu m-ai făcut şi mă faci s-o descopăr... Dar nu ştiu, cred că sunt prea stângace...

— Orice gest al tău mă va face fericit, Lisa. Te rog, ascultă-ţi instinctul...

Cu degete sfioase, degete care tremurau uşor, a urmat lent conturul chipului lui Ryan, a coborât pe gâtul, pe umerii, pe pieptul lui. El închise ochii, abandonându-se cu totul acestor tulburătoare atingeri. Iar Lisa îndrăzni acum să continue cu sărutări acest traseu languros, şi Bryan îşi dădu seama că o deranjează

cămaşa, chiar aşa descheiată cum era. Fără să ezite, o dădu jos de pe umeri şi o aruncă pe iarbă.

Dar când o privi pe Lisa, îşi regretă gestul. Căci ea îl privea fix, cu ochii mari, cu o expresie pe care nu ştia cum s-o descifreze, cum s-o înţeleagă.

— Să îmbrac cămaşa ? o întrebă el imediat.

De data asta ea se arătă surprinsă, neînţelegând.

— De ce ? Ţi-e frig ?

Ryan izbucni în râs, dar era un râs ciudat de răguşit.

— Nu, nu prea ! Dar când m-ai văzut cu pieptul gol, m-ai privit cu un aer parcă mirat, cu ochii mari...

— Da... Mi-am amintit de ziua în care spărgeai lemne lângă râuleţ. Erai încălzit şi, atunci când ai terminat treaba, te-ai dus pe malul acestuia, te-ai aplecat să bei şi apoi te-ai stropit din plin cu apa lui cristalină... Pe pielea ta străluceau după aceea mii de picături în lumina soarelui... Aş fi vrut ca buzele mele să le culeagă, una câte una...

Privirile lor, încărcate de dorinţă, s-au întâlnit, ca să se ferească îndată una de cealaltă

Vocea lui Ryan tremura uşor când începu să vorbească :

— Îţi aminteşti deci de picăturile acelea ?

— Oh, da !

— De fiecare dintre ele ?

Cu pleoapele lăsate, Lisa zâmbi visătoare :

— Da, de fiecare...

— Atunci sunt ale tale... Culege-le... precum doreai...

Când Lisa ridică privirea, ochii lui Ryan o fixau cu o asemenea senzualitate, încât simţi că i se opreşte răsuflarea...

Profund emoţionată, ea îngenunche şi gura ei alunecă de-a lungul gâtului, apoi coborî încet pe pieptul lui.

Inima lui Ryan zvâcnea tulburată. Şi n-a putut să-şi înăbuşe un suspin voluptuos când buzele tinerei femei au continuat să coboare întârziind deasupra centurii care-i strângea mijlocul... Iar mâinile Lisei urmăreau şi mângâiau conturul muşchilor puternici ai torsului lui, a căror virilitate o tulbura nespus.

Ryan întrerupse delicioasa tortură a dezmierdărilor care îl răscoleau. O atrase pe Lisa către el, apoi se lăsă pe spate, pe pătură, corpul ei fiind acum aplecat deasupra lui.

— Lisa, Lisa, vino mai aproape de mine...

Fără un cuvânt, tânăra femeie se supuse oferindu-şi astfel sânii mâinilor lui lacome. Un lung frison îi străbătu corpul, o furtună izbucni deodată în simţurile ei. Arcuindu-se către el, se abandonă fremătătoare buzelor magice a căror putere o cunoştea acum. Apoi, cu un geamăt îşi lăsă corpul înflăcărat de dorinţă pe trupul lui Ryan.

Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile, apoi talia fină pentru a coborî de-a lungul şortului, în căutarea intimităţii ei. Lisa a crezut că va leşina la contactul acestor degete îndrăzneţe care întârziau în locul fierbinte dintre coapsele ei.

— Oh, Lisa, eşti femeia cea mai dezirabilă pe care am cunoscut-o vreodată, îl auzi ea şoptind, ca într-un vis. Tu eşti aceea pe care am aşteptat-o întotdeauna, fără să ştiu.

Mişcările mâinilor lui Ryan pe care le simţea prin materialul subţire al şortului făceau aproape de nesuportat focul care-i cuprinsese simţurile. Gemând încetişor, ea îşi răsucea capul, şi cascada mătăsoasă a buclelor blonde îşi risipea undele-i aurii pe pieptul lui Ryan. Căci o dorinţă nebună o copleşea, intensificându-se cu fiecare clipă. Pierdută, se lipi şi mai strâns de el, dăruindu-se toată mângâierilor sublime care-i ofereau o plăcere inimaginabilă.

Aproape că nu îşi dădu seama că Ryan desfăcuse centura şortului ei de jeans şi fermoarul acestuia.

Lent, ca să nu tulbure fericirea Lisei, făcu să alunece şortul de-a lungul picioarelor ei. Şi, astfel, Lisa, apăru în toată splendoarea goliciunii ei, lângă trupul lui, gata să-i aparţină.

Cu inima bătând puternic, Ryan făcea toate eforturile ca să-şi stăpânească încă dorinţa arzătoare. Acum trebuia s-o facă pe Lisa să uite

orice urmă de jenă, să-şi învingă timiditatea de a se simţi goală, sub privirile nesăţioase care o devorau.

Foarte repede mângâierile lui au ştiut să alunge sfiala tinerei femei, făcând-o să fie din nou total stăpânită de pasiune. Lisa a suspinat şi îmbrăţişându-l voluptuos, şi-a lăsat mâinile să alunece într-o lentă explorare a corpului lui, dar ele se opriră când au întâlnit cureaua care-i înconjura mijlocul.

— O, dar nu e drept, murmură ea, descoperind deodată inegalitatea lor. Pentru ce acest obstacol în drumul meu ? şopti, hotărâtă să meargă până la capăt.

O tăcere încărcată de electricitate domni între ei câteva secunde, până când Ryan se hotărî să spună :

— Eşti sigură, Lisa ? Doreşti într-adevăr să fii a mea ? rosti cu o voce voalată.

Ridicând capul, Lisa înfruntă cu hotărâre privirea lui scânteietoare şi emoţionată.

— Da, Ryan.

— Lisa... nimic nu te obligă...

— Ştiu... Dar vreau... Vreau să te fac fericit, rosti ea dintr-o suflare.

Atrăgând faţa Lisei lângă a sa, Ryan o sărută cu o tandreţe infinită. Apoi, îndepărtând-o cu delicateţe, se ridică şi începu să se dezbrace, fără să o piardă din ochi.

Lisa era nespus de atrăgătoare. Buclele părului ei de zeiță cădeau unduind în jurul chipului și bustului, până în talie, învăluindu-i nuditatea într-o somptuoasă mantie aurie. Ochii îi străluceau de o lumină extraordinară. Nici o femeie, niciodată, nu fusese mai frumoasă.

Și-a reținut respirația, în clipa când a terminat cu dezbrăcatul, neliniștit de reacția Lisei în fața provocatoarei lui goliciuni. Tânăra femeie va fi emoționată, tulburată ? Ori jenată, speriată, așa cum el se temea ?

Lisa tresări și el întinse imediat mâna către haine.

Dar ea-i opri gestul cu o exclamație spontană :

— Nu, rămâi așa ! îl rugă, înconjurându-i picioarele cu brațele ei delicate.

— Lisa...

Și Ryan o privi cu atâta dragoste, că ultimele temeri ale Lisei dispărură într-o clipă.

Știa, era sigură, că instinctul nu a înșelat-o. Niciodată, oricât de puternic ar fi acest bărbat și oricât de violentă era dorința lui, niciodată el nu o va face să sufere.

Acum, îngenuncheat alături de ea, el își strecură degetele în părul ei blond, și apoi le lăsă să alunece pe corpul, pe picioarele, pe coapsele ei.

Închizând ochii, Lisa se simți învăluită de un val de senzații vertiginoase.

Ameţind, ea se agăţă de umerii lui, abandonându-se fericită bărbatului iubit, oferindu-se mâinilor lui tandre care îi dezvăluiau minunea de a fi femeie.

Lisa simţi deodată că el o aşază uşor pe pătură şi corpul lui îi acoperi trupul, în timp ce mâinile lui continuau s-o dezmierde.

Întinzând mâna la rândul ei, o lăsă să alunece de-a lungul trupului, până când degetele ei descoperiră forţa pasiunii lui.

— Lisa, şopti el cu răsuflarea întretăiată... Nu...

Ryan simţi că nu mai rezistă. Cu ardoare, gura lui puse stăpânire pe buzele întredeschise ale tinerei femei. Apoi, împletindu-şi răsuflarea cu răsuflarea ei, o făcu să devină a lui.

Un fulger traversă pleoapele închise ale Lisei, o descărcare electrică, şi dureroasă, şi dulce, îi traversă corpul. Ryan se mişca în intimitatea ei, în ritmul lent pe care şi-l impusese. Şi necunoscute valuri de plăcere începură să o copleşească pe Lisa. Suspinând de fericire, rostea numele lui Ryan, repetându-l iar şi iar...

— Lisa... Lisa mea... murmura el, cu nespusă dragoste.

Lisa deschise ochii şi Ryan se pierdu în privirea-i voalată de pasiune. Ea ar fi vrut să-i spună cât de minunat este în braţele lui, ar fi vrut să-i spună despre furtuna sublimă care-i răscolea simţurile, însă nu izbutea decât să-i şoptească numele...

— Ryan... Ryan...

Dar, deodată, un strigăt de extaz izvorî de pe buzele Lisei. Aproape înspăimântată de imensa plăcere, copleşită de undele ei, auzi totuşi ca un ecou geamătul lui Ryan, simţi cum trupul lui se destinde.

Împreună plutiră apoi lungi minute pe tărâmul vrăjit al iubirii depline.

Niciodată Ryan nu simţise o comuniune atât de intensă a fiinţei sale, a corpului său, cu o femeie.

Niciodată, nimeni nu i se dăruise atât de total şi o asemenea plăcere nicicând nu i se mai oferise.

Lisa era parcă o magiciană care-l făcea să descopere noi orizonturi cărora le ignorase până acum existenţa.

Şi această fericre nouă, copleşitoare, pe care i-o datora, cum ar putea să o uite ?

CAPITOLUL IX

Cu un suspin, Lisa se apucă să desfacă minusculele puncte de cusătură prea strâns lucrate pentru finețea stofei gri. Să se învețe minte, să nu se mai gândească atât la Ryan în loc să fie atentă la munca ei ! Căci ceea ce voia să obțină trebuia să fie perfect, să nu aibă nici cel mai mic defect.

Când se folosise de vechea cămașă a lui Ryan — cea care se rupsese — pentru a-i lua măsurile, a fost uimită observând finisarea extrem de îngrijită a acesteia. După ce a studiat-o cu atenție, a hotărât ca ea să facă și mai bine decât atât noua cămașă.

Și n-avea nici o importanță cât timp îi va lua. Durata nu exista în luminiscența minunată a acestei veri care era pentru ea doar un lung și dulce interludiu, punctat numai de aparițiile lui Ryan pe mândrul lui cal negru.

Numai obligația de a face fotografii în fiecare săptămână o determina să socotească zilele. Dar deodată își aminti că poate era chiar momentul să se ocupe de fotografii. Privirea

pe care o aruncă spre calendarul ei personal îi confirmă aceasta. Şase linii apăreau pe foaia de hârtie afişată lângă fereastră pe care razele de soare poposeau acum. Era deci trecut de amiază. Trebuia să se grăbească dacă nu voia ca Ryan s-o găsească lucrând. Ţinea prea mult să-i facă o surpriză ca să rişte să fie descoperită.

Surâse gândindu-se ce bucuros va fi cowboyul când va vedea cămaşa. Va fi atât de fericit că acum poate să o invite la balul pe care îl va da McCall !

De mai multe ori, în cursul ultimelor săptămâni, observase că Ryan a vrut să-i spună ceva. Dar se întrerupsese stânjenit, după primele cuvinte, ca şi cum nu ştia cum să-şi exprime gândurile. Ea a tras concluzia că dorea s-o invite sau să-i explice că el nu putea să meargă la această petrecere deoarece nu avea haine potrivite. O dată, Lisa a încercat să-l facă să înţeleagă că nu-i păsa deloc de felul în care ar fi fost îmbrăcat, şi că ea l-ar însoţi orice veşminte ar purta, dar Ryan n-a lăsat-o să termine şi a făcut-o să tacă cu un sărut atât de înfocat, încât ea a uitat tot ce nu era clipa prezentă.

Evocarea momentelor extraordinare pe care le împărtăşea cu Ryan, a făcut-o să se înfioare. Şi-a dat seama chiar că mâinile începuseră să-i tremure de emoţie. În aceste condiţii

era mai bine să-şi întrerupă cusutul imediat, dacă nu voia să trebuiască să ia totul de la început.

Deodată, un nechezat o făcu să tresară. Venind pe drumul obişnuit, drumul cel larg, doi cai se apropiau la pas. Unul dintre cai era negru, dar Lisa a ştiut imediat că cel care-l călărea nu era Ryan. El venea totdeauna singur. Şi cât timp stătea în prerie, oricare ar fi fost durata vizitei lui, nimeni altcineva nu se arăta niciodată.

Această constatare o intriga totuşi, deşi putea să-i găsească explicaţia. Ryan era unicul cowboy solitar. Lassiter venea de obicei cu Jim ; Blaine şi Shorty îi aduceau împreună materialul de care avea nevoie. Toţi rămâneau să ia masa cu ea. Dar plecau imediat după aceea, ca şi cum ar fi simţit, că undeva, în vale, Ryan aştepta nerăbdător întoarcerea lor.

— Lisa ! Eşti aici ? strigă Lassiter, coborând de pe cal.

— Da, da... Sunt aici... Sosesc imediat !

Aşeză în grabă bucăţile de material pe cea mai înaltă etajeră.

— Să înviorez focul ăsta ? o întrebă Lassiter care se oprise politicos, pe pajiştea din afara cabanei.

— Da, mulţumesc ! Eu n-am luat încă masa. Dar voi ?

— Oh, noi vom fi foarte bucuroşi să gustăm din pâinea dumitale minunată...

Când Lisa apăru pe prag, privirile atât de surprinse ale celor doi o făcură să rămână nemişcată.

— S-a întâmplat ceva ? E ceva cu mine ? spuse uluită şi neliniştită.

Luându-şi pălăria de pe cap, Lassiter o salută cu un gest larg, aplecându-se în faţa ei.

— Scuză-ne, te rog ! Nu voiam să te fixăm aşa de insistent. Dar e prima oară când te vedem cu părul desfăcut. Şi spectacolul e într-adevăr superb ! Minunat !... Probabil că aşa arăta Eva în ziua în care a fost creată !

Uimită de o admiraţie manifestată aşa de deschis, Lisa simţi cum i se împurpurează obrajii. Adunându-şi buclele blonde cu un gest maşinal, ea le răsuci în jurul mâinii strângându-le într-un coc pe care-l fixă imediat cu câteva ace de păr, în timp ce murmura :

— Mulţumesc...

— Dar nu ne ascunde această comoară, te rugăm, protestă Lassiter, dezamăgit.

— Focul mă obligă să fiu prudentă.

— Are dreptate, interveni Jim. Şi nu vrem să i se întâmple nimic Lisei... Fără să mai vorbim că dacă i s-ar întâmpla un cât de mic accident, patronul nu ne-ar ierta niciodată.

— Patronul ?

Lassiter îi aruncă lui Jim o privire elocventă, înainte să se întoarcă spre Lisa.

— Patronul este totdeauna foarte preocupat de soarta angajaţilor săi. Ne-a cerut să ve-

gnem cu atenţie asupra dumitale, căci solitudinea în care trăieşti aici sus, în prerie, îl neliniştește puţin.

Lisa nu se aştepta la atâta solicitudine din partea unui necunoscut.

— Nu cred că e necesar să vă faceţi probleme din pricina mea. Dar oricum e foarte amabil că se gândeşte la mine.

— Chiar dacă vrei sau nu, noi vom continua să fim atenţi şi să avem grijă de dumneata, fiindcă preria e un loc destul de sălbatic, spuse Jim. Toate recomandările patronului le luăm foarte în serios ! Dar nici unul dintre noi atât de în serios ca Ryan ! Şi de aceea el vine aproape în fiecare zi aici, ca să vegheze asupra dumitale !

Lisa se înroşi şi plecă ochii. Nu observă privirea mânioasă pe care Lassiter i-a aruncat-o lui Jim. Dar ar fi trebuit mai mult decât o privire furioasă ca să-l oprească din vorbărie, aşa că el continuă :

— Se pare că s-a cam îndrăgostit de dumneata... Ar fi un lucru extraordinar din partea unui asemenea singuratic... Aş pune pariu că...

— Jim, vino încoace ! Nu-ţi dai seama că trebuie s-o ajutăm pe Lisa ? încercă Lassiter să-l facă să înceteze cu aluziile.

— ...aş pune pariu că te vom vedea la bal ! nu se lăsă Jim şi termină fraza începută.

Era clar că Jim încerca s-o tachineze. Ideea că un solitar ca Ryan invită o tânără femeie la bal, avea de ce să-l amuze. Hotărâtă să nu lase să i se vadă tulburarea, Lisa se strădui să răspundă, cu un surâs pe buze :

— Nu contaţi prea mult că Ryan o să mă invite ! După cum ai spus, e un singuratic ! Şi în afară de asta, nu toată lumea are cu ce să-şi cumpere haine convenabile pentru un bal.

— Ei, dar McCall are destui bani ca să... Oh, fii atent ! Ce faci Lassiter, mă calci pe picior ?

— O să ţi-l şi rup dacă nu taci odată din gură, sau dacă nu pleci de aici, îi şopti mânios Lassiter.

— Ce, nu mai poate omul să glumească...

— Continuă, dacă vrei să atragi asupra ta fulgerele patronului...

Lassiter aruncă o privire rapidă către Lisa. Dar ea, aplecată asupr a focului, era atentă la pregătirea mâncării.

Coborând vocea şi mai mult, Lassiter adăugă :

— Ascultă, Jim, cred că cel mai bine ar fi să nu mai urci aici, atâta vreme cât McCall vine în prerie. Fiindcă văd că nu poţi să-ţi ţii gura şi dacă mai insişti mult, s-ar putea să te trezeşti în şomaj, adu-ţi aminte că patronul ne-a avertizat foarte serios ! Şi ce-ar zice nevasta ta, acum, când aşteaptă al doilea copil, dacă ai rămâne fără slujbă pentru că ai gura prea mare ?

— Bine, bine, mormăi Jim, frustrat. Dar gluma lui McCall a durat prea mult ! Nu mai e nimic amuzant în ea... Şi pe urmă, nu ţi se pare că Lisa ar trebui de acum să ştie adevărul ? Nu crezi că e timpul ?

— Asta e problema lui McCall, nu a ta ! Ai priceput ?

— Am priceput eu, dar...

Şi tot bodogănind, Jim îl urmă pe Lassiter, îndreptându-se spre Lisa care le făcea semn că masa e gata şi îi aşteaptă.

*

Tot felul de hârtii, de dosare, de registre, se adunaseră morman pe biroul lui Ryan. Oftând descurajat, luă un stilou, dar acesta, având probabil cerneala uscată, refuză să scrie. Furios, McCall îl aruncă cât colo.

Nu, nu se mai putea aşa. De data asta era hotărât ! Nici o tergiversare ! O să apeleze la serviciile unui contabil.

Până acum îl împiedicase orgoliul să facă acest lucru. A vrut să dovedească şi a dovedit că e în stare să transforme, absolut singur, un ranch aproape ruinat într-o afacere înfloritoare, numai prin strădaniile lui. Asta pentru ca nimeni să nu poată spune că a reuşit doar folosindu-şi banii mulţi pe care îi avea la dispoziţie, că a reuşit numai datorită faptului că era un om bogat. Da, izbutise să arate ce e

în stare prin forţele proprii, dar, din nefericire, rezolvarea tuturor problemelor ranchului, punerea lui în valoare, au cerut şi mai cerea încă un timp enorm.

Şi abia acum îşi dădea seama că problemele materiale nu îi mai lăsau aproape deloc vreme pentru viaţa sa personală.

Până în prezent nu observase acest lucru şi nu-l deranjase fiindcă era preocupat numai de activitatea lui şi nici o femeie nu-i reţinuse atenţia mai mult decât câteva zile.

Iar în ceea ce priveşte familia, predicile fără sfârşit ale tatălui său, cu privire la asigurarea descendenţei, îl făcuseră să nu simtă deloc nevoia să viziteze prea des casa părintească.

Dar vara aceasta totul era altfel... Vara aceasta îl făcuse să simtă că are nevoie de timp şi pentru el...

Şi totuşi, de ce nu solicita imediat primul contabil pe care l-ar descoperi în cartea de telefon ? Debarasat de grija asta, ar putea să pună imediat şaua pe Devil, care-l aştepta desigur, nerăbdător să porncască în plimbarea lor zilnică spre prerie...

Dar azi nu putea să-şi permită totuşi această plimbare ! Fiindcă dacă nu începea să in-

troducă imediat datele în calculator, nu va mai putea să se mai descurce niciodată... Sfârșitul verii se apropia și odată cu aceasta, nenumărate probleme trebuiau să fie rezolvate, o muncă intensă era necesară în legătură cu pregătirea vitelor și a ranchului pentru iarnă.

Încruntându-se, Ryan încercă să nu se mai gândească la sezonul care se încheia...

Niciodată grijile nu izbuteau să-l copleșească astfel când era cu Lisa în prerie !

Acolo, timpul nu mai exista. Era ca și cum tânăra femeie se afla acolo dintotdeauna și trebuia să fie acolo totdeauna, simbol al unei veri luminoase, arzătoare, eterne... precum era Lisa. Căci ea părea să fie creată dintr-o esență deosebită, din afara timpului, ceea ce îl fascina și îl atrăgea irezistibil.

Poate că totul izvora din aptitudinea ei pentru fericire, din capacitatea ei de a trăi cu intensitate clipa prezentă, și mai ales, fiecare secundă alături de el. Și acest lucru o făcea să fie neasemuită, unică, de neînlocuit. Lângă ea nimic altceva nu mai exista decât prezentul vrăjit al acestei veri scânteietoare.

Totul însă se va sfârși curând ! Știa asta ! Dar când era împreună cu Lisa, nu putea să creadă că se va întâmpla așa. Când era departe însă, lucrurile deveneau clare. Atunci își dădea seama și de cât de mult greșise față de ea, își reproșa lipsa de sinceritate și se simțea vinovat. Însă, când revenea în prerie, când

o revedea, bucuria lui era așa de mare, încât uita totul. Chiar dacă trăiau cu intensitate pasiunea trupurilor lor, chiar dacă discutau liniștiți lucruri mărunte sau importante, pacea, împlinirea pe care le simțea alături de ea, erau unice, extraordinare.

Și pentru acest motiv cuvintele i se opreau pe buze de fiecare dată când voia să-i spună cine este în realitate și cum se numește. Nu se putea niciodată hotărî să risipească seninul acestei fericiri care i se părea din zi în zi mai prețioasă.

Fiindcă știa că dacă îi va spune adevărul, această stare miraculoasă se va destrăma. Știa că în ziua în care Lisa va afla care este identitatea lui, timpul își va relua neîndurător curgerea lui obișnuită și clipele strălucitoare, clipele fără de sfârșit de până acum, nu vor mai exista !

Și atunci, de ce să-i mărturisească cine este, ca să grăbească astfel, el însuși, un deznodământ, care, de la sine, din nefericire, nu va mai întârzia prea mult ?

Fiecare zi petrecută la adăpostul minciunii era o zi în plus de fericire furată timpului. Da, vara se va sfârși, dar până atunci, el va profita de fiecare secundă.

Soneria telefonului îi întrerupse visarea. O privire scurtă către ceas îi arătă că trecuse o jumătate de oră de când aici, la biroul său, se gândise intens la o femeie care ignora trece-

rea timpului... O dorință violentă să o revadă acum, imediat, îl cuprinse. Ce făcea el aici, când îi rămâneau atât de puține zile pentru a se bucura de prezența ei ?

Telefonul sună pentru a patra oară. El ridică receptorul cu un gest nervos.

— Alo, cine e ? spuse cu bruscheţe.

— Ah, dar câtă amabilitate ! exclamă o voce feminină în aparat.

Auzind glasul lui Cindy, sora sa, Ryan se însenină. Să vorbească cu ea îi făcea totdeauna plăcere.

— Bună, Cindy, ce faci ?

— Foarte bine.

— Şi iubirile tale ?

— Hm, ceva mai puțin bine... Ultimul meu admirator a bătut recordul de viteză. Nici nu ajunsesem pe pragul restaurantului că el şi punea întrebări precise în legătură cu familia, cu situaţia ei financiară, firește... Din precauţie, mă prezentasem cu numele de familie al mamei... şi totuşi...

— Se pare că n-a fost suficient...

— Nu, pretendenţii sunt din ce în ce mai snobi şi din ce în ce mai puţin dezinteresaţi...

Ryan mormăi aprobator. Cindy nu avea nevoie să precizeze ; aceşti „pretendenţi" erau vânători de zestre care o urmăreau cu asiduităţile lor pe sora lui.

— Vino să locuiești cu mine, Cindy. Am să te ajut să-i selecționezi. Îi recunosc de la mare distanță.

— Păcat că tata nu știe deloc să facă asta ! În ceea ce te privește !

— Cum ? Iar a început ? Nu-mi spune nimic ! Lasă-mă să ghicesc. E vorba de o persoană înaltă, brunetă, bine făcută și în mod special dăruită cu talentul de a cumpăra rochiile cele mai scumpe de la cei mai mari creatori de modă.

— Ei, ești grozav ! Ai văzut-o ?

— Nu, Cindy, nu era nevoie !

Râsul șăgalnic al surorii lui îi făcu bine.

— Nu prea ți se poate ascunde nimic ! spuse ea.

— Dar nu e greu de ghicit. Mama era înaltă și brună, știa să aprecieze lucrurile elegante. Tata o caută încă în toate femeile pe care mi le destinează.

— Atunci, dacă e așa, ar trebui să le facă neapărat și un test de inteligență !

Ca și mama lor, Cindy era spirituală, spontană. Și avea o fire tot așa de veselă. Ryan surâse gândindu-se că Cindy s-ar înțelege foarte bine cu Lisa. Dar surâsul lui dispăru imediat, știind că cele două femei nu vor avea ocazia să se întâlnească vreodată.

— Ia spune, Ryan...

— Da...

— Ţi-o aminteşti pe colega mea de cameră de la universitate, Susan Parker ?

— Nu prea...

— Ryan, tu organizezi un bal, săptămâna viitoare, nu-i aşa ?

Intenţia care se degaja din frazele surorii sale aduse un surâs contrariat pe buzele lui Ryan.

— Într-adevăr.

— Am chef să vin şi eu... şi s-o aduc pe Susan cu mine. De când am terminat universitatea, ea a câştigat o mulţime de bani ca manechin de modă...

— E clar ! E frumoasă şi bogată, nu-i aşa ?

— Da, exact !

— Ei bine, puţin îmi pasă ! Voi fi fericit să te văd, Cindy. Dar, te rog, uită proiectele tale de peţitoare !

— Ceea ce înseamnă că prietenele mele nu sunt binevenite la tine ?

Ryan se pregătea să răspundă aspru, dar renunţă de dragul ei.

— Cyndi, tu eşti surioara mea cea mică, la care ţin foarte mult. Dar te rog, nu mai insista în privinţa peţitoriei ! De acord ?

După o scurtă tăcere se auzi din nou glasul lui Cindy :

— Totuşi, ar trebui să...

— Cindy ! Nu mă interesează nimeni !

— Bine, bine, dacă tu crezi într-adevăr ceea ce spui, insistă ea.

— Cred !

— Ai întâlnit pe cineva ?

Câteva clipe de liniște se așternură, ceea ce îi dădu lui Cindy de gândit.

Imposibilitatea de a se confesa surorii sale nu a făcut decât să mărească tristețea lui Ryan.

— Ascultă, Cindy, vino când vrei, cu cine îți face plăcere. Voi fi politicos cu prietena ta, asta e tot ce pot să-ți promit.

— Cum arată ?

— De unde să știu ! E prietena ta, nu a mea !

— A, nu ! Nu vorbesc de Susan. Vorbesc de cea pe care ai întâlnit-o.

La aceste cuvinte, imaginea Lisei, adormită în iarbă, cu pletele ei blonde strălucind în soare, îi apăru în fața ochilor. Și tot corpul îi fu străbătut de un dulce fior.

— Numele ei este „femeie" și ea trăiește în afara lumii, în afara timpului...

Cindy rămase tăcută câteva secunde.

— Nu înțeleg, spuse ea. Și nu știu dacă să mă bucur pentru tine. Pari atât de trist...

— Poți să fii fericită pentru mine. E prima dată în viața mea când sunt iubit pentru mine însumi. Ea crede că sunt un cowboy sărac. Și totuși, mă iubește ca și cum i-aș fi oferit coliere de diamante. Pe mine, care nu i-am făcut nici cel mai mărunt cadou...

— Cu excepția ființei tale...

— Da, dar asta era aşa de puţin lucru pentru celelalte femei.

— Şi este foarte puţin lucru şi pentru mulţi bărbaţi, sublinie Cindy, mâhnită deodată, amintindu-şi de propriile ei experienţe. Sunt aşa de mulţumită pentru tine, Ryan ! Şi sunt grăbită s-o întâlnesc.

— Mă tem că acest lucru nu va fi posibil.

— Nu va veni la bal ? Oh, nu, desigur, fiindcă nu ştie cine eşti. Oh, Doamne !

Cu toată tristeţea lui, Ryan, surâse gândindu-se la Lisa.

— Ea nu ar veni nici dacă aş putea s-o invit. Nu are nici un ban, nu are cu ce să-şi cumpere o rochie de bal. Mie puţin mi-ar păsa şi dacă ar veni într-un jeans peticit, dar nu aş putea suporta să se simtă jenată în mijlocul celorlalte.

— Oferă-i o rochie ! Spune-i că ai câştigat banii la poker.

— Ea ar vrea imediat ca eu să-mi cumpăr haine, nu ea...

— E cumva o sfântă ?

Senzualitatea, dăruirea fără rezerve a Lisei, se potriveau prea puţin cu această definiţie.

— Nu chiar. Dar e prea generoasă ca să accepte ca eu să cheltuiesc banii pentru o rochie de bal, crezând că mie îmi lipsesc atât de multe.

— Trebuie neapărat să o cunosc.

— Sunt dezolat. Vara se va sfârşi prea repede. Te iubesc, Cindy, dar nu într-atât încât să renunţ la o oră de fericire alături de ea pentru tine.

Ryan nici nu a vrut să asculte protestele surorii sale.

— Dar cu ce seamănă această fiinţă extraordinară ?

— Lassiter îmi spunea, cu foarte puţină vreme în urmă, că probabil aşa arăta Eva în clipa creaţiei...

— Ah, dacă l-a impresionat pe Lassiter, trebuie să fie o seducătoare...

— Nu, nu, ce îţi închipui e greşit ! Lassiter o descria astfel nu ca un bărbat care se simţea provocat, ci doar cu admiraţie curată şi respect...

— Trebuie că ai pierdut orice urmă de luciditate ca să crezi aşa ceva despre Lassiter ! Doar îl ştim prea bine, nu se putea să se fi schimbat atât de mult !

— Dacă n-ai văzut-o, nu ai cum să-nţelegi ! Ea radiază atâta inocenţă, că Lassiter a renunţat spontan la comportamentul lui obişnuit.

Cindy râse din nou cu râsul ei cristalin.

— Aha, acum înţeleg ! Căci trebuie într-adevăr multă naivitate ca să nu ghicească cine eşti. De unde vine ?

— De ici, de colo... Din lumea întreagă...

— Și totuși...

— Este o călătoare...

— Vrei să spui că face parte din clanul select al celor foarte bogați care au un avion „la scară", în orice clipă ? Și atunci cum de nu știe cine ești tu ? Dar... nu, nu poate fi asta... Spuneai că nu are un ban, că nu-i pasă de toalete, de lux... Atunci ?

— Cindy, nu vreau să mai discut...

— Nu ești drăguț deloc ! Nu îmi spui nimic ! Nici cum arată, nici numele ei, nici unde trăiește...

— Ți-am spus... Trăiește într-un loc unde timpul nu există...

— Dar unde ai întâlnit-o ?

— Aici.

Cindy reflectă câteva secunde.

— Și cu ce seamănă acest loc în afara timpului ?

— Nici un cuvânt nu poate...

În vocea lui Ryan se simțea o atât de amară resemnare încât îi sfâșie inima lui Cindy.

— O, Doamne... Ryan, ar trebui să fii fericit și tu pari așa de trist...

— Iarna se apropie, scumpa mea surioară. Și în curând va fi foarte frig pe înălțimi... Vara a fost prea scurtă, mult prea scurtă anul acesta...

— Și draga ta prerie îți va lipsi, nu-i așa ?

— Da.

Privirea lui Ryan se opri deodată pe vârful muntos care domina preria McCall.

— Ah, mi-am adus aminte. Trebuie să plec urgent ca să duc un film pentru fotografii, înainte să se întunece.

— Bine, atunci nu te mai reţin. Pe săptămâna viitoare.

— Pe curând.

Când puse receptorul în furcă, gândurile îi erau departe de sora lui. Strecurând un film foto în buzunar, se îndreptă cu paşi mari către grajduri. Timpul care îl despărţea de sfârşitul verii, de sfârşitul visului lui, i se păruse brusc că se scurtase. Această impresie devenise deodată atât de puternică, încât a simţit cum o presimţire rea îl copleşeşte, tot mai mult, cu fiecare secundă care trece.

Ceva urma să i se întâmple Lisei ! Poate că era rănită ? Poate că avea nevoie de el, îl striga...

Ori poate că ea descoperise cine este ? Nu ştia ce, dar se întâmpla ceva rău, cu siguranţă !

Chinuit de nelinişte şi nerăbdare, incapabil să se calmeze, Ryan îl supuse pe Devil, frumosul său cal negru, la grele încercări, de-a lungul dificilei ascensiuni către prerie. Iar când ajunse acolo, i se strânse inima şi mai mult căci nimeni nu îl aştepta, ca de obicei, lângă foc. Iar focul, acum abia pâlpâia...

Nebun de îngrijorare, descălecă și înaintă către incinta rezervată. Deodată, o sclipire aurie îi apăru în fața ochilor. Radiind de bucurie, Lisa alerga către el prin iarbă.

Când i se aruncă în brațe, o strânse la piept cu o fervoare disperată. Îi fusese atât de frică ! Nici nu-și dăduse seama cât de mult se temea că o va pierde !

Profund tulburat, își strecură mâna sub cascada blondă a părului ei, își cufundă fața în el, se îmbătă de parfumul ei proaspăt și sălbatic, care nu semăna cu nici un alt parfum.

Nu, era imposibil ! Vara aceasta nu trebuia să se termine... vara aceasta nu se va sfârși niciodată...

CAPITOLUL X

Lisa mai ezita încă. Totuşi, cele cinci linii marcate pe calendarul ei personal indicau foarte clar că era timpul să se decidă. Balul va avea loc poimâine. Când a plecat, dimineaţă devreme, Ryan a avertizat-o că va fi foarte ocupat şi că nu va putea reveni decât peste câteva zile. Deci, dacă ea nu îi va duce chiar azi cămaşa cea nouă, el nu va mai avea când s-o invite să-i fie parteneră la bal.

Cu mâinile tremurând, Lisa apucă sacul de hârtie brună în care aşezase cu grijă cămaşa. Fusese gata să i-o ofere lui Ryan înaintea plecării lui, dar preocuparea ei ca totul să fie perfect o împiedicase. Pentru ultima oară încălzise vechiul fier de călcat din fontă, pe jăratic, ca să dea un aspect mai îngrijit şi mai strălucitor lucrului ei.

Acum nu îi mai rămânea decât să dezlege căluţul murg care părea că abia aşteaptă să pornească la drum, căci bătea nerăbdător pământul cu piciorul. Lassiter îi adusese calul în ziua în care se lovise în pietrele din râu.

Ea ezitase îndelung să-i ceară acest serviciu, dar handicapul provocat de lovitură o obligase, căci trebuia neapărat să poată continua să inspecteze întinderea destul de vastă care îi fusese încredinţată spre supraveghere.

În aceeaşi seară, Ryan venise s-o întâlnească mai devreme decât de obicei. Îngrijorat, el s-a asigurat că ea ştia să călărească la perfecţie, înainte să murmure că „patronul" ar fi putut să se gândească mai devreme să-i lase un cal.

Apoi i-a indicat că, dacă din nefericire, ea ar fi avut vreun necaz şi ar fi fost în imposibilitate să vină la ranch, nu avea decât să-i dea drumul lui Nosy, care ştia drumul spre casă. Revenirea calului ar fi fost imediat înţeleasă ca un semnal că ea are nevoie de ajutor.

Judecând după soare, trebuia să fie cam ora două, după-amiază. Şi din nou — poate a zecea oară — Lisa îşi spuse, pentru a se linişti, că McCall nu se va supăra că a utilizat calul, deşi nu era o situaţie gravă, o urgenţă. Va înţelege, desigur...

Hotărându-se în fine, Lisa ieşi din cabană şi începu să-l înşeueze pe Nosy.

*

Animalul era într-o stare cam jalnică. Aplecat asupra rănilor sale, Ryan, mânios, a-

runca printre dinți niște vorbe care ar fi făcut să roșească și pe cel mai nesimțitor dintre cowboy.

— Patroane, ești aici ? strigă Lassiter, de departe.

— După tine unde crezi că sunt de mai mult de o oră ? mârâi Ryan, agasat că e încă o dată deranjat.

De la începutul legăturii sale cu Lisa, petrecuse atâta timp în prerie, încât munca sa la ranch rămăsese așa de mult în urmă, că oamenii lui nu mai conteneau să-l solicite cu tot felul de probleme pentru a recupera timpul pierdut.

— Și tot cu îngrijitul vacii ăleia stupide te ocupi ?

— Bineînțeles că nu ! Eu brodez, nu vezi ? Brodez, tricotez...

Tot vorbind, Ryan întindea cu grijă o pomadă antibiotică pe rănile făcute de sârma ghimpată a gardului pe care vaca se încăpățânase să-l sară.

— Această vacă aspiră la libertate, comentă Lassiter, amuzat de nervozitatea lui Ryan.

— Voiai să îmi spui ceva sau ai venit ca să mă uluiești cu cunoștințele tale în psihologia animală ?

După tonul lui McCall, Lassiter a înțeles că era mai bine să lase gluma de-o parte.

— A sunat surioara, l-a informat pe Ryan. Tatăl tău vine cu ea aici, pentru bal. Vor sosi împreună, doar dacă vreo reuniune importantă nu o să-l mai reţină. În cazul acesta va trebui să te duci să-l iei de la aeroport. Va fi însoţit de nişte prieteni. Vreo opt persoane, după câte am înţeles. Domnişoara Cindy a încercat să-l convingă să vină singur, nu însoţit. Însă n-a reuşit !

Ryan strânse din dinţi, gata să izbucnească. Dar se stăpâni ! Ce vină avea Lassiter ? Nu era răspunzător de veştile enervante pe care le adusese.

— Magnific ! exclamă Ryan, cu un surâs forţat. Va fi foarte amuzant să văd mutrele invitaţilor tatălui meu când vor intra în sala de bal, care nu e decât o magazie bine măturată şi în care orchestra modestă n-o să le cânte decât melodii tradiţionale...

Mulţumit să vadă că Ryan se destinde, Lassiter surâse la rândul lui.

— Sigur că va fi amuzant ! De când n-a mai venit domnul McCall tatăl, pe aici ?

— De zece ani.

— Au fost multe schimbări în timpul ăsta.

— Da şi nu ! Fiindcă un ranch, oricâte îmbunătăţiri i-ai aduce, rămâne un ranch !

Ryan examină încă o dată partea pe care pusese pomada, apoi se instală ca să continue îngrijirile pe celălalt flanc al animalului.

— Ţinând cont de starea ei, ar fi tocmai bună pentru fripturi, nu s-a putut împiedica Lassiter să glumească.

— Fripturi în care toţi şi-ar rupe dinţii ! ironiză la rândul lui Ryan, cu o voce plină de afecţiune care contrasta cu vorbele spuse.

Ataşamentul lui pentru acea vacă era bine cunoscut. Fusese prima care fătase în ranch. Şi de atunci, în fiecare an, ea făta câte doi viţei, perfect sănătoşi. Ryan spunea că ea este „porte-bonheurul" ranchului.

— L-am anunţat pe veterinar. Dar n-a putut să vină imediat. A promis că va fi aici de cum va termina cu caii lui Nelson, adăugă Ryan.

De afară se auzi o voce care-l chema insistent pe McCall, pe „patron".

— Vezi ce vor de la mine, îi ceru Ryan lui Lassiter.

Acesta reveni peste câteva clipe.

— Shorty întreabă cât de adânc trebuie să sape pentru instalarea proţapului.

— Cum ? Dar e texan, ori nu e ? Ce întrebare e asta ?

— Shorty e născut în Oklahoma. E fiul unui agent de bursă ! Dar s-a adaptat foarte bine. După Jim, e cel mai priceput la cai, dintre cowboy.

Ryan suspină.

— Bine, bine... Du-te şi dă-i toate lămuririle...

Şase noi întreruperi îl mai perturbară pe Ryan în timp ce-i dădea îngrijiri animalului rănit. Între munca obişnuită de la ranch cu problemele ei şi preparativele pentru petrecerea cu dans, se părea că nimeni nu era în stare să se lipsească de îndrumările lui, mai mult de 10 minute.

După ce termină în fine cu rănile vitei „iubitoare de libertate" după cum glumea Lassiter, el se ridică, îşi întinse muşchii obosiţi înainte să se ducă să-şi spele mâinile într-un colţ al magaziei. Şi în timp ce savura plăcuta răcoare a apei curgând pe mâini, imaginea râuleţului, lângă care stătea atât de des cu Lisa, îi apăru parcă în faţa ochilor. Şi oricât de intensă îi era dorinţa să se ducă s-o întâlnească, nu ştia cum ar fi putut să împace această escapadă cu nenumăratele probleme care-i ocupau fiecare clipă.

Şi, pentru prima oară, acum, simţea că-şi detestă munca fiindcă îl împiedica să fie lângă Lisa...

Se pregătea să mai arunce o privire vitei de rănile căreia se ocupase, când, o voce bine cunoscută îl făcu să tresară. I se părea că visează... Şi totuşi, apelul se repetă...

— Ryan, eşti aici ?

Nu, nu i se năzărise... Se întoarse şi o zări în mijlocul aleii centrale, înălţată pe vârful picioarelor pentru a putea să vadă mai bine în interiorul magaziei.

— Lisa ! Ce s-a întâmplat ? Ce faci aici ?

Tânăra femeie se răsuci brusc către el. Surâsul îi dispăru de pe faţă văzând expresia contrariată a lui Ryan. Se încordă şi degetele ei se crispară pe sacul de hârtie ce-l ţinea în mână.

— Ştiu că eşti ocupat, şi nu vreau să-ţi fac vreo neplăcere cu patronul tău, spuse ea în grabă, dar am ceva pentru tine şi am vrut să-ţi dau acest lucru eu însămi. Iată pentru ce am venit. Uite, aici este ce ţi-am adus, mai adăugă ea şi-i întinse sacul de hârtie brună.

Prea uimit pentru a reacţiona, Ryan rămase fără grai câteva secunde. Încă o privea pe Lisa cu stupefacţie când vocea clară a lui Jim alungă tăcerea care se lăsase între cei doi.

— Patroane... eşti aici ?

— Da, răspunse spontan McCall.

Surprinsă, Lisa, făcu ochii mari. Înţelegea acum mai bine reacţia lui Ryan la vizita ei. Patronul lui era aici, foarte aproape, şi ea perturbase munca cowboy-ului. Caracterul dificil al patronului îi fusese destul de des descris de cei care urcau în prerie, ca să-şi dea seama că apariţia ei i-ar putea cauza probleme lui Ryan, şi-i părea foarte rău.

— Shorty voia să ştie câţi cărbuni şi câţi buşteni trebuie să prevadă. Devil a pierdut

o potcoavă şi Lassiter mi-a spus să anunţ că veterinarul va mai întârzia încă puţin, turuia Jim, apropiindu-se.

Contrastul între lumina de afară şi penumbra din magazie îl făcea să clipească din ochi, căutând să-şi limpezească privirea.

— Ah, spuse el văzându-l în fine clar pe Ryan. Aici erai, patroane. Shorty mi-a spus că a zărit calul Lisei legat lângă adăpătoare. Poate că trebuie să mă duc să văd despre ce e vorba... Dar... şi Jim nu mai fu în stare să rostească nimic când a descoperit prezenţa Lisei, alături de McCall.

— Eu sunt... sunt dezolat... N-am vrut să... Nu ştiam... Venisem să spun... se bâlbâia Jim, simţindu-se vinovat şi totuşi neavând nici o vină în dezvăluirea secretului lui Ryan.

Lisa n-a auzit ce i-a răspuns acesta sau dacă i-a răspuns ceva lui Jim. Descoperirea bruscă a adevăratei identităţi a „cowboyului sărac" pe care îl iubea, era un şoc aproape de nesuportat.

— Tu eşti...

Simţea că nu mai are aer, că nu mai poate respira. Şopti cu greu, cu un fir de voce tremurătoare :

— ...eşti McCall ?

— Da...

Vocea joasă a lui Ryan, paloarea lui trădau tensiunea lui lăuntrică.

— Îmi pare foarte rău... tot încerca Jim să se scuze, repetând aceleaşi fraze, vrând să rupă tăcerea apăsătoare care se instalase. Eu n-am vrut să stric gluma patronului...

Ryan aproape că nu-l auzea, atent să observe strălucirea de interes care trebuia, după cele aflate, să apară în ochii Lisei.

Lisa era copleşită însă de durerea pe care o trezire în ea ultimele cuvinte ale lui Jim. Deci acesta nu a vrut „să strice gluma patronului"...

Nici nu şi-a dat seama de dispariţia discretă a cowboyului. Acum îi revenise în minte prima ei întâlnire cu Ryan. El îi spusese atunci : „Eşti... eşti diferită... La un inel cu diamante e inutil să te gândeşti. Dar dacă o altă frumoasă bijuterie ţi-ar conveni, am putea petrece câteva foarte agreabile momente împreună..."

Acum ea înţelesese, dar prea târziu, în ce fel era diferită.

Fiindcă se dovedise a fi o idioată !

Ryan o avertizase clar că aştepta doar un singur lucru de la ea. Dar n-a vrut să înţeleagă. S-a încăpăţânat să creadă în visul pe care şi l-a făurit şi anume că întâlnise un cowboy sărac numit Ryan, care-i fusese predestinat, creat pentru ea dintotdeauna, din eternitate.

Dar minunea în care crezuse nu era decât o glumă ! O simplă glumă ! Atât ! Ea, Lisa, cu toate elanurile sufletului ei, iată ce fusese... Din primul moment... O glumă !

Oh, cum să accepte acest gând care-i sfâşia inima, tot mai mult, cu fiecare clipă ce trecea ?

Ryan... Ryan era „patronul", moştenitorul bogat care nu voia să se însoare şi al cărui tată aştepta cu atâta nerăbdare să-i dăruiască un nepot ! El era acel McCall a cărui avere putea cu greu să fie evaluată ! Ca şi cuceririle feminine atât de numeroase, încât nu puteau fi numărate...

Lisa fremătă când privirea i se opri pe sacul de hârtie brună în care se afla împăturită cu grijă, cămaşa... Cămaşa pe care o lucrase cu atâta dragoste şi pe care i-o adusese ca să-i facă o bucurie...

Acum, când cunoştea identitatea lui Ryan, putea să-şi imagineze limpede cum ar reacţiona el în faţa unui obiect atât de artizanal ! O cămaşă cusută, în întregime, de mână... o cămaşă călcată cu un fier de fontă încălzit pe jăratic... Cât despre nasturi...

Lisa simţi că i se aprind obrajii de jenă, gândindu-se la nasturii tăiaţi, şlefuiţi şi lustruiţi de ea ! Cum ar putea să îi explice lui Ryan, „patronul bogat", că s-a străduit atât,

dorind din tot sufletul să-i facă plăcere şi că niciodată nu i-ar fi oferit un astfel de cadou dacă ar fi ştiut cine este ?

Deodată, o altă idee, încă şi mai dureroasă decât precedenta, îi trecu prin minte. Motivul pentru care Ryan nu o invitase la bal era fără îndoială acela că McCall nu putea să aibă ca parteneră o tânără oarecare, fără „un nume", fără avere, lipsită de educaţia lumii civilizate şi crescută departe de mondenităţile societăţii selecte.

Tot ce se petrecuse între ei nu fusese decât un prilej de a face haz. O glumă în care ea crezuse cu toată fiinţa ei ! Adică o glumă reuşită, într-adevăr !

Lisa îşi stăpâni cu greu hohotul de râs care voia să izbucnească, care o sufoca... Fiindcă ştia că acesta putea să se transforme într-un torent de lacrimi. Dar în lumea civilizată emoţiile trebuie totdeauna ascunse ! Iar de acum înainte, ea trebuie să se conformeze acestor legi.

Şi totuşi, totuşi nu putea să nege evidenţa ; niciodată nu va fi în stare să surâdă şi să-l felicite pe Ryan pentru umorul său, pentru gluma atât de amuzantă !

Nu era capabilă de o asemenea ipocrizie, nu era destul de sofisticată pentru asta. Şi nu va fi niciodată ! Ea era ca natura, supusă soarelui şi ploii, râsului şi lacrimilor, şi nu avea nici o protecţie în faţa adversităţii.

Iar acum, în aceste momente în care era total descumpănită, lovită, numai natura putea să-i aducă reconfortarea de care avea nevoie.

Într-o clipă se întoarse şi fugi către calul pe care-l lăsase în apropiere. Sări în şa, cu uşurinţă şi graţie, dovedind încă o dată că era obişnuită cu caii încă din copilărie. Nosy se cabră, gata să răspundă nerăbdării ei, însă o mână puternică prinse frâul, împiedicându-l să pornească în goană.

— Calm, Nosy, calm... rosti Ryan, lângă Lisa.

Când ridică ochii, faţa ei palidă, de pe care pieriseră nu numai culorile, dar parcă şi lumina, trăsăturile ei crispate, l-au cutremurat. Cu bărbia ridicată, Lisa fixa intens vârful muntos care străjuia preria. Tot corpul ei vibra de nerăbdare, de dorinţa de a se avânta către acea oază de linişte, către acel refugiu de pace care îi va fi de ajutor ca să se regăsească, ajutor de care avea acum atâta nevoie.

Ryan o privea şi parcă-i citea gândurile. O înţelegea. Şi el simţea dorinţa arzătoare de a porni către tăcerea binefăcătoare a preriei, către căldura mângâietoare a acestei veri în afara timpului, care îi adusese fericirea. Dar totul se sfârşise acum ! Din cauza lui Jim, a unei stupide întâmplări...

El strânse şi mai tare în mâini frâul pe care Lisa încerca să i-l smulgă.

— Lisa, începu el, cu o voce răguşită, am încercat de multe ori să-ţi spun...

— Dar nu mi-ai spus nimic totuşi... îi răspunse ea fără să-l privească. Presupun că asta ar fi stricat gluma atât de amuzantă. Acum, înţeleg, adăugă ea, încercând să surâdă în pofida durerii care o copleşea.

— Dar eu nu am tăcut pentru a continua gluma, Lisa, te asigur. Mai ales, după ce am devenit amanţi...

Auzind acest cuvânt, Lisa a tresărit, ceea ce l-a întristat şi mai mult pe Ryan. Era atât de vulnerabilă, fără nici o apărare. Atât de inocentă ! Şi totuşi, această inocenţă el i-a răpit-o... De fapt, ea i-a dăruit-o...

Sau, mai bine zis, i-a dăruit-o unui cowboy numit Ryan... De ce nu i-a spus cine este ? Ce ar putea acum să facă pentru a fi iertat ?

Continuând să ţină frâul cu o mână, Ryan a pus un deget sub bărbia Lisei şi a obligat-o să-şi întoarcă faţa către el.

— Nu ştiu pentru ce mă simt atât de vinovat, spuse el cu glasul blând. Aveam un motiv puternic să nu-ţi spun cine sunt...

Lisa evită să-l privească.

— Da, desigur, îl asigură politicos, tot încercând să pună stăpânire pe frâul calului. Pot să plec acum sau vrei să ţi-l înapoiez pe Nosy ?

Atitudinea Lisei, faptul că se închisese în sine, începu să-i stârnească mânia.

— Ştii foarte bine de ce n-am spus nimic, aşa că nu face pe neştiutoarea, spuse el cu duritate, crispându-şi şi mai puternic mâna pe frâul calului.

— Da, pentru că voiai să continui gluma...

— Nu-i adevărat ! Ştii că nu-i adevărat ! Nu ţi-am spus cine sunt, am ascuns asta, fiindcă nu voiam să mă priveşti ca pe o partidă tentantă. Unde e greşeala ? Am greşit fiindcă am vrut să mă apăr şi să apăr ceea ce era atât de frumos şi pur între noi ? Şi află că mi s-a adus la cunoştinţă pentru ce ai venit în America ; pentru ca să găseşti un soţ care să ducă aceeaşi viaţă ca şi părinţii tăi sau, care să fie suficient de bogat ca să-ţi evite neplăcerile unei munci neinteresante !

Expresia din ce în ce mai uluită a tinerei femei, pe măsură ce îi vorbea, îl făcu să devină şi mai furios, să se lase copleşit de mânie :

— N-ai fost educată ca să trăieşti într-o lume civilizată şi-ţi dai seama de asta foarte bine, adăugă el cu asprime. Şi atunci cauţi un bărbat bogat sau un antropolog. Totuşi, mi te-ai dăruit mie care nu eram nici unul, nici altul dintre aceştia. Ştiai însă că atunci când vara se va sfârşi, vei pleca şi te vei arunca în braţele acelui tânăr savant pe care profesorul Thompson ţi l-a rezervat... Nu, nu e cazul să mai joci rolul de inocentă. Eu am fost cinstit.

Nu ţi-am promis nimic. Nici căsătorie, nici nimic altceva...

Simpla idee a unui bărbat necunoscut care o aşteaptă pe Lisa îl umplea de o furie nebună. Şi de ce această vară trebuia să se sfârşească ? De ce ?...

Avea nevoie de Lisa ca de aerul pe care-l respira. Fără ea, viaţa lui nu ar mai fi avut nici un sens.

Şi totuşi, timpul zbura inexorabil. În curând o va pierde pe Lisa şi, odată cu ea, lumina care-i schimbase viaţa, făcându-l să descopere o fericire nouă, deplină, nebănuită.

Nu-şi imaginase că o vară poate sfârşi aşa de repede şi că aceasta îi va face atât de rău, îi va provoca atâta durere. Perspectiva despărţirii lor era sfâşietoare şi îl făcea de pe acum să simtă că înnebuneşte.

Lisa încercă, încetişor, să desfacă frâul din mâna crispată a lui Ryan, ca să elibereze calul pentru a putea porni spre culmi, spre prerie...

— Nu ! strigă el, mai puternic decât ar fi vrut. Nu, Lisa ! Nu ai să poţi pleca lăsându-mă aşa, fără nici un cuvânt, nu poţi să te comporţi ca şi cum n-aş exista...

Impresionată de tulburarea lui Ryan şi de sinceritatea emoţiei care răzbătea din vorbele lui, Lisa consimţi, în fine, să-l privească. Ochii ei violeţi exprimau o imensă tristeţe. Încet,

căutându-şi cu grijă cuvintele, ea i se adresă cu o voce pe care o stăpânea cu greu ca să nu tremure :

— Nu cunosc nici un tânăr antropolog, spuse ea, clar, de la început. Părinţii m-au trimis în America ca să mă mărit, dar nu acest lucru m-a făcut să vin aici. Am venit fiindcă voiam să văd limpede în mine însămi. Eu un aparţineam nici uneia dintre etniile pe care le-am cunoscut trăind alături de părinţii mei şi în mijlocul cărora am fost crescută. Am fost totdeauna „fata albă", diferită de celelalte fete şi femei ale triburilor, conştientă că existau alte tradiţii, alte moduri de viaţă, şi alţi zei decât Dumnezeul în care credeam eu.

Am sperat că aici, în America, unde m-am născut, în ţara aceasta formată din atâtea popoare şi unde tradiţiile evoluează zi de zi, mă voi simţi, în sfârşit, la mine acasă. Dar m-am înşelat ! Nu mă voi adapta niciodată modului de viaţă modern din această ţară. Şi apoi, pentru prima dată de când mă ştiu, aici m-am simţit săracă, lipsită de ceea ce e atât de important pentru toţi cei din jur, dar care pentru mine nu avea deloc importanţă.

— Dar, Lisa, asta nu schimbă cu nimic ceea ce există între noi, şopti Ryan, cu căldură şi tandreţe în glas.

Lisa închise ochii pentru a nu dezvălui emoţia intensă pe care aceste cuvinte o făcuseră să se nască în ea.

— Ce vrei să spui ?

— Tu eşti profund rănită acum şi te simţi atât de mâhnită, pentru că îţi închipui că eu m-am amuzat bătându-mi joc de buna ta credinţă, dar n-a fost deloc aşa. Am vrut să păstrez pură, neatinsă de bănuiala unei priviri interesate, legătura dintre noi. Fiindcă pe mine, simpla menţiune a cuvântului căsătorie, inclusiv când e vorba de căsătoria mea, mă irită teribil.

Dar dincolo de aceste neînţelegeri, nimic nu e schimbat între noi. Nu pot să te privesc fără să fiu tulburat de tine, fără să te doresc cu toată fiinţa mea, şi cred că acelaşi lucru se petrece şi cu tine...

Cum să negi realitatea pe care o descriau aceste cuvinte ? Prezenţa lui Ryan, aproape de ea, o făcea şi acum să vibreze de o emoţie profundă, răscolitoare.

Febra care strălucea din nou în ochii Lisei, îi aduse în suflet o undă de bucurie şi Ryan se mai destinse puţin. Sfârşitul verii va sosi curând, mult prea curând... Dar le mai rămâneau totuşi câteva zile de fericire pe care le puteau trăi.

— Oh, Lisa, sosirea ta de azi la ranch, a avut totuşi şi ceva pozitiv. Pentru că ştii acum

cine sunt, nimic nu mă mai împiedecă să te invit la bal.

La aceste cuvinte, Lisa se gândi îndată la sacul brun pe care Ryan îl mai ţinea încă în mână şi în care se afla cămaşa... Dacă nu voia să moară de ruşine, nu trebuia cu nici un preţ, ca el să deschidă pachetul şi să descopere „opera" ei de artă. Nu, bogatul McCall, nu trebuia să vadă darul pregătit de ea, cu atâta trudă şi cu atâta speranţă.

— Mulţumesc, spuse ea scurt, căutând cu înfrigurare o soluţie imediată. Dar eu nu ştiu să dansez.

Şi îi surâse, nădăjduind că el va înţelege că nici un orgoliu, nici o mânie, nu-i determinaseră refuzul. Ci doar simpla certitudine că ea nu va fi la locul ei în această petrecere.

Dar Ryan nu era într-o stare de spirit care să-i permită să înţeleagă anumite nuanţe.

— Am să te învăţ, îi promise el, cu o voce tandră.

Ea continua să refuze, în tăcere, dând din cap, când deodată, vocea lui Lassiter se făcu auzită :

— Patroane, vino la telefon, eşti chemat din Houston.

Ocazia de a putea pleca, în fine, era prea frumoasă ca să n-o folosească.

— Du-te să vorbeşti, spuse Lisa, trăgând uşor de frâu ca să-l desprindă din mâna lui Ryan.

Dar el nici nu se gândea să-i dea drumul.

— Nu, nu înainte ca să accepți invitația mea !

— Nu cred că e o idee bună, încercă Lisa să mai protesteze, dar mai slab de data aceasta. Eu nu știu încă mai nimic despre obiceiurile americane.

— Ce importanță are ? Eu nu-ți cer să vii ca să iei note despre aspectele civilizației noastre...

— Patroane, vino la telefon, îl chemă Lassiter, acum pentru a treia oară.

— Vin imediat ! strigă Ryan.

Calul începu să se agite nervos la strigătul lui Ryan, dar acesta îl ținea strâns de frâu și n-o pierdea pe Lisa din ochi.

— Vino la bal, te rog, insistă el. Dacă nu ai o rochie, am să-ți ofer una.

După tot ce auzise din gura lui McCall, nici nu putea fi vorba să accepte așa ceva.

— O, nu, nu vreau nici rochie, nici inel cu diamante. Am tot ce-mi trebuie, răspunse ea sec.

În mod evident, Lisa era la fel de încăpățânată ca el.

— Bine, vino cum vrei, în jeans, dacă-ți face plăcere, nu-mi pasă ce haine o să porți. Și dacă nu vrei să dansezi, o să ascultăm muzica împreună... Dar n-o să am timp să vin să te iau... Îmi rămân prea multe lucruri de rezolvat pentru acest bal...

Lisa surâse, văzând cum Lassiter şi apoi Jim, fiecare din altă direcţie, se apropiau grăbiţi. Era clar că Ryan nu mai putea să-i acorde nici o secundă în plus, fără ca să-i descumpănească pe oamenii săi. Consacrase desigur prea mult timp vizitelor în prerie ! Această idee îi era nespus de plăcută inimii ei, totuşi, sentimentul că-l abătuse pe Ryan de la responsabilităţile lui o necăjea puţin.

— Lassiter va veni să te ia mâine după masă, adăugă Ryan fixând-o pe tânăra femeie.

Acceptând, Lisa ştia că face o greşeală. Dar cum putea să reziste oare la perspectiva de a petrece o seară cu bărbatul pe care-l iubea ?

Uşurat de faptul că, în sfârşit, Lisa a fost de acord să vină la bal, Ryan a oftat prelung.

Dar Lisa îl fixa cu o privire atât de neliniştită, atât de lipsită de veselia ei obişnuită, încât el întinse mâna către faţa ei şi o mângâie delicat.

— Lisa, te rog, nu mai fi supărată pe mine... Sunt sincer dezolat că n-am fost în stare să-ţi spun mai de mult...

Cum el dăduse drumul frâului, Lisa se aplecă deodată şi îi luă din mână sacul de hârtie brună, apoi îndemnă brusc calul să pornească. Se depărtase destul de mult când se răsuci către el, auzindu-l cum îi spune :

— Lisa, nu veniseşi aici ca să-mi aduci acel sac ?

Dând negativ din cap, îi răspunse cu un ton care voia să pară natural, firesc :

— Era un dar pentru un cowboy numit Ryan. El trăieşte în prerie.

Ascultând ce-i spune, inima lui Ryan se strânse de durere.

— Lisa, strigă el, ce ai vrut să-mi dăruieşti ?

— Nimic de care să ai nevoie... Nimic de care să ai nevoie...

Multă vreme rămase nemişcat, încremenit, ca şi cum sângele nu i-ar mai fi circulat prin vine. Apoi încercă să-şi revină, să se convingă singur că nu trebuia să se simtă atât de mâhnit.

Lisa a fost tulburată de cele întâmplate şi a preferat să nu-i mai dea cadoul pe care i-l destinase. Dar esenţialul era că se vor revedea a doua zi. Fiindcă totuşi, vara vrăjită încă nu se sfârşise !

Cu toate acestea, sentimentul că a pierdut iremediabil ceva, persista. „Nu, nimic nu s-a schimbat" îşi repeta el în gând, ca să se liniştească, adăugând „ea mă doreşte, mă iubeşte pentru mine însumi, şi chiar dacă ştie acum cine sunt, averea mea n-o interesează deloc".

Dar, fără voie, umbrele îndoielii nu-l lăsau să fie sigur pe deplin nici de ceea ce îşi repeta, nici de ceea ce inima lui îl îndemna să creadă.

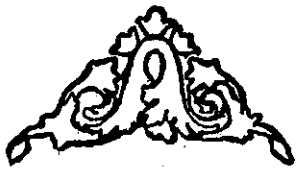

CAPITOLUL XI

În ziua balului, Lisa a descoperit, când s-a trezit în zori, un peisaj nou, aproape ireal, scânteind sub picături de rouă argintie. Iar cerul, cristal străveziu de un albastru intens, se arcuia deasupra plopilor a căror frunză devenise de aur şi lângă care brazii păreau întunecaţi. Frigul venise deodată. Răsuflarea Lisei forma acum un mic fuior de ceaţă albă, vaporoasă.

Un lung moment ea rămase nemişcată pe pragul cabanei, pierdută în contemplarea acestui nou sezon, apărut dintr-odată.

Un frison o aduse la realitate. Şi atunci abia ea se gândi la Ryan... La Ryan care nu era cel pe care-l crezuse, ci McCall, „patronul"...

Totuşi, nu trebuia să-l numească în gând cu acest termen, nu trebuie să adune în suflet repros şi amărăciune la adresa lui. Nu putea schimba nimic, lucrurile erau aşa cum erau. Nu-i mai rămânea decât să se adapteze la această schimbare, oricât i-ar fi fost de greu, şi să urmeze modelul naturii, care se îmbrăca cu

cele mai luxoase podoabe ca să încheie o etapă, dăruindu-i verii ce trecea o ultimă străfulgerare de frumusețe.

Asta era ceea ce trebuia și ea să facă !

Îmbrăcată în vechiul ei jeans și într-o bluză, se îndreptă către foc. Vibrând sub razele de soare, un ușor halou tulbura puritatea aerului, dezvăluind căldura pe care o degaja jăraticul încă nestins. Lisa își pregăti o cafea a cărei mireasmă se făcu simțită, parfumând atmosfera. Savurând căldura lichidului care încălzea corpul ei înfrigurat, ea observă îndelung metamorfoza preriei pe care soarele o făcea, puțin câte puțin, să iasă din imobilitatea pricinuită de orele atât de reci ale nopții.

Cu aparatul de fotografiat în mână, ea se decise în sfârșit să se îndrepte către porțiunile numerotate. Probabil că era ultima oară când se mai dedica acestei activități. De acum înainte frigul se va instala și va opri creșterea vegetației. Dar natura era prudentă. Încă de la început, când iarba proaspătă apărea în primăvară sub zăpada care se topea, ea pregătise viitorul. Și iată că acum, fiecare plantă, fiecare fir de iarbă oscilând sub vântul rece venit de pe înălțimi, purta semințe, garanția reînvierii viitoare a preriei.

Lisa nu mai avea de făcut decât să adune câteva eșantioane pentru profesorul Thompson.

Emoționată de apropiatul sfârșit al misiunii sale în prerie, tânăra femeie se strecura tă-

cută pe acest teritoriu pe care-l iubea atât de mult, întârziind printre plantele ce fremătau uşor. Apoi, revenind în cabană, puse în ordine eşantioanele culese, clasă ultimele fotografii şi notă cu grijă observaţiile făcute, ceea ce i-a luat destul de multă vreme.

Era aproape amiază atunci când a terminat totul. Venise acum momentul să se despartă de aceste preocupări, să se smulgă din acest domeniu care o încânta, din acest timp care nu trebuia măsurat, în care se simţea atât de bine.

Pusese apă la încălzit, aşa că se grăbi să-şi spele părul, apoi îşi pregăti un dejun frugal. Deodată auzi galopul unui cal care se apropia.

Cu inima bătând, aşteptă câteva secunde înainte să se întoarcă... şi îl descoperi pe Lassiter. El îi surâdea cu atâta căldură încât se străduí să nu arate că se simte dezamăgită.

Ryan o prevenise totuşi că îl va trimite pe Lassiter ca să o conducă la ranch. Atunci la ce se aşteptase, de ce se simţea mâhnită ?

— Bună ziua, Lisa, o salută cowboyul dându-se jos de pe cal.

— Bună ziua, Lassiter. Ai mâncat de prânz ?

— Da, din păcate. Patronul nu voia să întârzii aici înainte de a te însoţi până la ranch. Am plecat chiar în momentul în care tatăl lui îl sunase la telefon. Îi cerea să vină să-l în-

tâmpine la aeroport... Ca să spun drept, nu prea cred că McCall o să fie în toane bune când va reveni astă-seară.

— Înţeleg... Ei bine, bea măcar o ceaşcă de cafea, în timp ce eu îmi pregătesc lucrurile. Şi te rog să fii sigur că n-am să-i spun lui McCall că ai stat câteva minute aici.

Chipul Lisei avea o expresie atât de neobişnuită, că Lassiter o privi atent, puţin îngrijorat.

— Lisa, te simţi bine ?.o întrebă.

— Foarte bine, mulţumesc. Nu sunt nici bolnavă, nici rănită, nu există nici o problemă îngrijorătoare... Nu am nevoie aici măcar de un film nou pentru fotografii, adăugă Lisa, schiţând un surâs forţat cu care îşi sublinia mica încercare de a glumi.

Lassiter îi zâmbi cu toată prietenia. Apoi o privi cum stinge focul cu multă grijă. Totuşi era ceva schimbat la Lisa, nu putea să-şi dea seama ce, dar ea nu mai era Lisa de dinainte.

— Mi se pare că a fost foarte frig, în noaptea asta, spuse el ca să alunge tăcerea neobişnuită care se aşternuse. Plopilor le-a îngălbenit frunza brusc...

— Da...

— Se pare că totuşi va mai fi cald o bucată de vreme...

— Ce te face să crezi asta ?

— Azi-noapte vântul a fost foarte puternic.

Vântul bătea dinspre sud. Ceea ce anunţă că vom avea prilejul să ne bucurăm de o vară indiană...

— Vară indiană ? Ce înseamnă asta ?

— Înseamnă un răstimp de graţie, între primele nopţi friguroase şi veritabila venire a iernii.

Lisa ridică ochii şi privi iarăşi către plopi. Frunzişul lor auriu oscila încetişor sub briza uşoară.

— O falsă vară... murmură Lisa, numai pentru sine. Ca un rămas bun al zilelor calde, un rămas bun al strălucirii... Arborii o ştiu şi de aceea îşi îmbracă cele mai frumoase veşminte.

Parcă cu regret, ea intră în cabană şi o clipă mai târziu reveni, gata să-l urmeze pe Lassiter. Îşi răsucise părul într-un coc şi într-un rucsac mic purtat pe umeri, pusese lucrurile de care avea nevoie.

Lassiter, care o privea cu atenţie, în continuare preocupat de schimbarea pe care o simţea în Lisa, înţelese deodată ceea ce îl intrigase ; ochii tinerei femei, întotdeauna plini de viaţă, de voioşie, era lipsiţi acum de strălucirea şi de veselia lor obişnuită.

— Lisa... să ştii că nu a vrut să te rănească, îi spuse blând.

Tânăra femeie, care lupta cu tristeţea şi cu gândurile dureroase şi care încerca să se mângâie privind frumuseţea şi pacea naturii ce o

înconjura sperând să se împărtășească din armonia ei, se întoarse către Lassiter.

— Iartă-mă, n-am fost atentă... Ce-ai spus ?

— Vorbeam de patron... E adevărat că are un caracter dificil, că nu menajează, la vreo greșeală, nici oamenii, nici animalele. Dar nu e rău niciodată ! Nu a vrut ca gluma lui să te rănească, să te facă să suferi.

Privirea extraordinară a Lisei se lumină o clipă de un surâs prudent, irizat de razele de soare.

— Nu mă îndoiesc de asta. Și dacă n-am știut întotdeauna să găsesc partea amuzantă, să râd și eu, e pentru că nu înțeleg încă prea bine toate subtilitățile umorului texan...

Trecând peste ironia fină a Lisei, Lassiter o întrebă cu gravitate :

— Îl iubești, nu-i așa ?

Fața Lisei se crispă.

— Pe McCall ?

Lassiter aprobă cu un semn din cap.

— Nu, răspunse Lisa, pornindu-și calul către drumul ce ducea spre ranch. Eu iubeam un cowboy numit Ryan !

Neștiind ce să spună, Lassiter preferă să converseze despre tot felul de lucruri mărunte de-a lungul întregului drum ; despre dinții care-i ieșeau copilului lui Jim, despre vaca aventurieră care voia să sară peste garduri de sârmă ghimpată... Ajungând la destinație, tânăra femeie părea oarecum destinsă.

Mai multe mașini luxoase se aflau în curtea ranchului. Și lângă ele se înșiraseră și câteva camionete, venite din domeniile învecinate. O imensă prelată fusese fixată în prelungirea magaziei, ca să ofere un adăpost în eventualitatea unei ploi. Invitații se salutau zgomotoși, veseli, în timp ce alții, nou-veniți, scoteau din mașini tăvi și pachete cu tot felul de bunătăți pe care le duceau spre bucătărie.

Și toată lumea cunoștea pe toată lumea.

Un zâmbet melancolic apăru o clipă pe fața Lisei. Și de data aceasta ea va fi străină, va fi cea care nu aparținea nici unui clan. Binevenită, firește, dar totuși intrusă...

O exclamație o trezi din reverie.

— Nu văd mașina patronului, explică Lassiter, ca răspuns privirii ei întrebătoare. Asta înseamnă că tatăl său n-a putut să ia primul avion. Și mai înseamnă că patronul a trebuit să aștepte. Oh, ce păcat, spuse cowboyul vădit contrariat. Va fi în culmea proastei dispoziții când se va întoarce... Să mergem, să-ți arăt unde te vei instala, conform instrucțiunilor pe care mi le-a dat.

— Ce vrei să spui ?

— Patronul mi-a spus să-ți duc lucrurile în camera lui, răspunse Lassiter, evitând să o privească pe Lisa, ai cărei obraji se și îmbujoraseră. Este camera cea mare de lângă salon. Restul casei e ocupat de sora lui, de tatăl

său şi de prietenii care vor veni cu ei, adăugă el repede. Nu era altă posibilitate.

Lisa se strădui să nu-şi arate iritarea, să aibă o atitudine firească.

— Nu e grav, spuse ea cu calm. Oricum, eu nu voi dormi aici. Nu voi ocupa camera decât timpul necesar pentru a-mi face toaleta şi a mă îmbrăca.

— Dar patronul a spus...

— Trebuie să-l las pe Nosy în grajd sau aici, afară ? îi tăie vorba, cu destulă duritate.

Ideea că Ryan, sau mai bine zis McCall, a presupus că ea se va instala în camera lui, o umplea de o furie surdă.

Pentru prima oară de când descoperise cine era el cu adevărat, sentimentul de a fi insultată înlocuia tristeţea şi descumpănirea.

Putea să accepte, oricâtă amărăciune i-ar fi produs aceasta, sfârşitul verii şi al fericirii ei, fără mânie. Viaţa printre indigeni o învăţase că trecerea sezoanelor, precum şi schimbările care intervin într-o existenţă, se aseamănă cu inevitabila alternanţă a întunericului şi luminii.

Dar a nu fi considerată decât ca ultima cucerire, dintre multiplele succese feminine ale lui McCall, nu, asta nu putea să suporte !

Furia Lisei, care înlocuise jena ei, nu trecuse neobservată de Lassiter.

— Am să-l duc eu pe Nosy la grajd. Va fi mulţumit să se înfrupte şi el dintr-o altă hrană decât cea pe care a avut-o în aceste săptămâni petrecute în aer liber.

— Mulţumesc, spuse Lisa, dându-se jos de pe cal. Şi te rog, lasă şaua agăţată lângă uşă.

— Patronul mi-a spus s-o duc în interior, în magazie, fiindcă n-o să mai ai nevoie de ea.

În mod vizibil stânjenit, Lassiter adăugă, dregându-şi vocea, jenat :

— McCall conta pe faptul că vei rămâne aici.

— În camera sa ? Cu el ? Iată ceea ce mi se pare foarte puţin rezonabil, ba chiar de-a dreptul curios, din partea unui bărbat cu care am făcut cunoştinţă ieri abia... Probabil că m-a confundat cu altcineva...

Lassiter a vrut să răspundă... dar s-a văzut limpede că nu a rostit ceea ce se pregătise, ci, alegându-şi cuvintele, a adăugat :

— Nu mi-a spus unde va dormi el însuşi... Mi-a indicat doar ce încăpere să-ţi atribui. Şi să ştii că niciodată el nu a invitat vreo altă femeie să-şi petreacă noaptea aici. Niciodată !

— Ah, dar mi-aş reproşa foarte tare să fiu eu aceea care pune capăt acestui record ! Mai ales după o atât de scurtă întâlnire. Ne-am cunoscut ieri abia, adu-ţi aminte !

Râzând, fără voia lui, de umorul amar şi muşcător al Lisei, Lassiter a pornit să-l ducă pe Nosy la grajd, în timp ce tânăra femeie se

îndrepta către casă. Interiorul acesteia a surprins-o puţin. Cu excepţia biroului, perfect echipat şi dotat cu un impunător ordinator, mobila era dintre cele mai rudimentare, chiar pentru privirea indulgentă a Lisei.

În imensa cameră a lui Ryan, se aflau doar un pat mare de lemn, un dulap şi o comodă veche care lăsau în jurul lor mult spaţiu gol. Pe peretele din fund, o uşă se deschidea spre baie. Lisa intră, închise uşa şi scoase din rucsac materialul de culoarea ametistului pe care-l adusese. Îl aşeză cu atenţie pe un umeraş, se dezbrăcă şi se strecură sub duş.

Apa caldă curgând din belşug pe trupul ei îi dădea impresia unui lux inimaginabil. Se simţea în acele clipe regină într-un palat somptuos. Lisa închise ochii şi savură pe îndelete senzaţia de bine, de relaxare, care o învăluia. Când ieşi de sub duş şi se uscă, vaporii din camera de baie făcuseră să dispară în mod miraculos pliurile materialului delicat, şi acesta arăta neted, întins, de parcă fusese proaspăt călcat. Un uscător de păr roz alungă urmele de umezeală din părul ei. Acesta aparţinea lui Ryan ? El utiliza săpunul parfumat şi şamponul cu miros de floare pentru duş ? Sau, contrar celor spuse de Lassiter, acestea erau destinate vizitatoarelor pe care Ryan le invita aici ?

Foarte mâhnită, la posibilitatea ca aceste gânduri care-i treceau prin minte să reprezin-

te o realitate, Lisa își perie îndelung buclele blonde care deveniră o cascadă aurie mătăsoasă învăluind-o până la talie. Adusese un rimel natural pe care-l aplică pe gene, apoi puțin roșu, extras de ea dintr-o plantă, îi completă machiajul. Nu-i mai rămăsese, înainte să se îmbrace, decât să se parfumeze cu amestecul de petale de trandafir și de mosc, amestec subtil, fascinant, al cărui secret îl aflase de la femeile indigene.

Răsucindu-și părul mătăsos, își făcu un coc lejer pe care-l prinse pe ceafă cu doi piepteni de abanos, delicat încrustați cu fildeș. Apoi încălță niște pantofi brodați și drapă cu pricepere în jurul corpului, ca un sari, țesătura suplă de aceeași culoare cu cea a ochilor ei.

— Lisa, ești aici ? Te rog, deschide-mi. Trebuie să fac un duș, și cealaltă cameră de baie e ocupată de Cindy.

Lisa tresări. Inima îi zvâcnea în piept... Cum, Ryan își sosise ?

O privire pe fereastra băii o făcu să înțeleagă că era mai târziu decât își închipuia. După-amiaza trecuse într-o viteză nebună. Și acum trebuia să apară în fața lui Ryan și să îi surâdă... Dar acest lucru i se părea imposibil. Emoția o paraliza...

— Lisa, știu că ești în cameră... Te rog, deschide-mi... insistă Ryan.

Vocea lui Lassiter o salvă.

— Patroane, bine că ai venit ! Blaine îmi spune că trăsnita aia de vacă nu stă locului şi s-a tot sucit până când a reuşit să-şi deschidă câteva răni. Să-l chemăm pe veterinar sau vrei să vezi ce se întâmplă şi eventual s-o pansezi ?

Răspunsul lui Ryan confirmă din plin temerile pe care le avusese Lassiter : era în cea mai proastă dispoziţie ! Îi auzi paşii apăsaţi îndepărtându-se, în timp ce îşi lăsa furia să se exprime în cel mai sonor mod posibil.

A aşteptat până când a fost sigură că poate să iasă din cameră fără să riste să-l întâlnească. Când intră în salon, era gata să se ciocnească de o tânără subţire, zveltă, a cărei pieptănătură modernă a părului scurt, de culoarea cafelei, ca şi ţinuta de regină, îi frapară privirea. Mai observă, de asemeni, superba brăţară de diamante pe care o purta.

— Doamne ! exclamă necunoscuta. De când Ryan trăieşte într-un harem ?

— Ryan ?

— Da ! McCall, dacă preferi. Fiul lui Edward McCall, al treilea purtător al numelui, şi proprietarul acestui ranch ca şi a mii de alte lucruri.

— Ah ! Am înţeles. Bună întrebare asta cu haremul. Ar trebui să răspundă el personal. Întreabă-l, data viitoare când îţi va oferi o brăţară cu diamante, ripostă Lisa, adoptând spontan accentul texan.

— Nu înţeleg...

— Ah, Susan, aici erai ! exclamă o tânără intrând grăbită în salon. Mă întrebam unde ai dispărut.

Îmbrăcată cu o rochie mulată pe corp, de mătase roşie, în mod evident creaţie a unei mari case de modă, noua venită, foarte brună, rivaliza ca frumuseţe cu prietena ei, Susan.

— Oh, cu adevărat că posedă chiar un harem ! exclamă Lisa, fără voia ei.

— Lassiter ? Nu putem să-i reproşăm că îşi utilizează farmecul. Sunt atâtea femei singure ! întări cele spuse de Lisa tânăra în rochie roşie, crezând că la acesta se referea Lisa.

— Noi nu vorbeam de Lassiter, ci de Ryan, de McCall numărul trei, dacă preferi, preciză Lisa, sec.

— Ai putea adăuga, de asemeni, „fratele lui Cindy".

— Poftim ?

Susan arboră un surâs larg şi se întoarse spre Cindy.

— Cindy, cred că ar trebui să te prezinţi, înainte ca această tânără persoană să te agreseze verbal, şi pe tine.

Lisa era absentă. Privirea ei nu înceta să treacă de la una la alta, cercetând cele două tinere atât de frumoase. Oare ce aer avea ea, alături de aceste femei superbe, atât de perfect adaptate împrejurărilor ? N-ar fi trebuit

să vină niciodată la ranch, la balul ăsta ! Totul îi arăta ce greşeală făcuse. Ce caută ea aici, străină acestui loc, străină acestor oameni care se cunoşteau toţi şi care erau aşa de evident în mediul lor, între ei ?

Absorbită de aceste gânduri, nu auzi decât ultimele cuvinte schimbate între cele două tinere femei :

— Sariul e superb şi pune admirabil în valoare culoarea ochilor ei. Oare acest ten luminos, şi această privire de nuanţa ametistului nu dovedesc o origine scandinavă ? Cindy, va trebui să o ascunzi în seara asta, altminteri nimeni nu mă va mai privi !

Uluită să descopere că o femeie ca Susan ar putea să se teamă că o s-o eclipseze, Lisa fu stupefiată cu totul când tânăra brunetă i se adresă :

— Cred că e timpul să mă prezint. Sunt Cindy McCall, sora lui Ryan... Înseninarea pe care o văd pe chipul dumitale mă flatează, spuse ea, surâzătoare, observând expresia Lisei. Îmi dau seama că o rivală ca Susan e mai mult decât suficientă. Dar, din nefericire, mă tem că nici una dintre voi nu va avea vreo şansă. Fratele meu pare foarte interesat, ca să nu zic cucerit, de o necunoscută. Dar nu e singurul celibatar de la această petrecere, aşa că nu vă pierdeţi curajul. Balul se anunţă a fi o reuşită...

Tulburată, Lisa închise ochii ca să-şi ascundă durerea pe care o simţea ; vasăzică mai era şi o altă femeie în viaţa lui Ryan !

I se păru că lumea s-a prăbuşit în jurul ei. Că totul s-a întunecat...

— Nu vrei să te prezinţi, să ne cunoaştem ? auzi o voce ironică adresându-i-se.

— Mă numesc Lisa Johansen...

— Ai văzut ! Am avut dreptate ! E un nume scandinav, exclamă triumfătoare Susan.

Lassiter li se alătură. Se aplecă spre Susan şi îi spuse ceva la ureche. Privirea tinerei femei se lumină dintr-odată în timp ce se ridica şi-şi strecura mâna în mâna cowboyului.

— Te rog s-o aduci înapoi în zori, glumi Cindy, privind cuplul care se îndepărta.

— De acord, în zori ! Dar la ce dată ? Ai vreo preferinţă pentru o zi anume ? replică Lassiter.

Râzând, Cindy dădu din cap, fără să răspundă.

— Nu te supără cu nimic plecarea lor ? întrebă Lisa, surprinsă să nu descopere nici enervare, nici reproş, în privirea ei.

Cindy ridică din umeri.

— Lassiter şi Susan ? Doamne, nu, nicidecum ! Sunt destul de mari ca să ştie ce fac. Am sperat că Ryan va fi atras de ea, dar nu mai e nici o şansă acum când e îndrăgostit de altcineva.

— Şi unde e această persoană ?

Vocea Lisei tremura uşor punând întrebarea.

— Cine ?

— Cea pe care Ryan o iubeşte...

Un zâmbet visător apăru pe buzele tinerei brunete.

— Cunoşti vreun loc, pe aici, unde timpul nu există ?

— N-am înţeles...

— Ryan mi-a spus că numele ei este „femeie" şi că ea nu există în lumea noastră prozaică... Că ea trăieşte undeva, în afară de lume, în afară de timp... Acolo, în locul acela miraculos, se întâlnesc ei doi... Iată de ce eu nu pot să o văd... să o cunosc...

Lisa simţi că ochii i se umplu de lacrimi amare. Deci despre ea îi vorbise Ryan surorii lui ! Şi în astfel de termeni ! Da, avusese dreptate ! Aici, ea nu exista ! Ea aparţinea preriei şi unui cowboy numit Ryan. Niciodată nu ar fi trebuit să i se alăture lui McCall şi să vină la acest bal, supunându-se privirii surorii lui, a prietenilor săi...

— Dar eu ţin aşa de mult să-i văd împreună, eu vreau să văd ce înseamnă să fii iubit pentru tine însuţi şi nu pentru contul tău din bancă.

În vocea lui Cindy răsunau aceleaşi accente disperate pe care le auzise în glasul fratelui ei „O dată, o dată în viaţă, vreau să ştiu că sunt eu, Ryan, cel care e iubit !"

Nu înţelesese atunci exact ce voia să spună. Acum înţelegea şi acest lucru trezea în ea o incredibilă durere. Suferea pentru Ryan. Ea îl iubea aşa cum el şi-a dorit dintotdeauna să fie iubit, dar Ryan nu va accepta niciodată să creadă că e adevărat. Pentru că el nu era un cowboy sărac, ci Edward Ryan McCall, moştenitor al unei imense averi şi lipsit tocmai din această cauză, de dragoste.

— Oh, priveşte la acest copilaş adorabil ! exclamă deodată Cindy.

În acelaşi timp mândru dar totuşi nu prea sigur că poate să-şi asume o asemenea grea responsabilitate, Jim înainta către tinerele femei, ţinând cu mare grijă în braţe pe micul său băieţel.

Văzând-o pe Lisa se lumină la faţă de încântare şi mulţumire.

— Bună ziua... Betsy, mi-a spus că vei fi foarte bucuroasă să-l vezi pe Buddy... şi noul său dinte !

Fixând-o pe Lisa, cu ochii lui mari albaştri, copilaşul îşi agita vesel mâinile. Tânăra femeie îi surâse şi, la rândul său, bebeluşul îi zâmbi, făcând să i se vadă dintele lui cel nou... După care se apucă să-şi muşte degetul mare.

— Îi va ieşi curând un nou dinte, explică Jim, pe jumătate mândru, pe jumătate resemnat. Asta înseamnă că ne putem aştepta iarăşi la câteva nopţi nedormite...

Şi parcă vrând să-i întărească spusele, expresia lui Buddy se modifică deodată. Un prim strigăt îl alarmă pe Jim. Stângaci, el îl ridică mai sus în braţe. Era limpede că se simţea mult mai puţin la îndemână în această situaţie decât pe un cal sălbatic. Parcă dându-şi seama că nu poate fi ajutat cu nimic de tatăl său, Buddy începu să plângă făcându-l pe Jim să devină din ce în ce mai stânjenit, mai consternat.

— Îmi dai voie ? spuse Lisa, întinzând braţele pentru a lua copilul.

Jim i-l dădu cu un suspin de uşurare.

— O, desigur. E aşa de mic, încât mereu mi-e frică să nu îi fac vreun rău.

Acum, Lisa legăna uşor băieţelul vorbindu-i încetişor, cu o voce dulce. Copilul părea fermecat de cei doi piepteni de abanos din părul ei. Mâinile lui curioase încercau să-i prindă. Văzând că nu poate ajunge la ei, se înroşi de enervare şi scoase un ţipăt ascuţi.

Înduioşată, Lisa nu ezită. Mai bine să-l distreze pe băieţel şi să ascundă pieptenii, înainte ca să înceapă din nou să plângă. Cu un gest rapid îi scoase din păr şi cocul, desfăcându-se, făcu să se reverse buclele blonde până în talie.

Fascinat de desfăşurarea suplă a voalului auriu, mătăsos, care cădea în cascade pe umerii Lisei, copilul începu să bată din palme, în timp ce tatăl lui spunea jenat :

— Oh, îmi pare rău... Buddy a stricat frumoasa pieptănătură pentru bal... Sunt dezolat...

— Nu te necăji, Jim. Nu-i nimic ! Buddy, ca toţi copiii, iubeşte tot ce străluceşte, de ce să-l fi lăsat să plângă...

O şuviţă din părul Lisei aluneca uşor, mângâind faţa băieţelului. Surâsul lui se transformă într-un râs voios, descoperindu-i gingia roşie şi inflamată... Lisa strecură încetişor un deget în gura bebeluşului şi începu să maseze delicat locul dureros, murmurând o liniştitoare melopee africană.

Cindy o privea fascinată. Tot aşa de absentă faţă de lumea exterioară ca şi copilaşul pe care-l legăna, Lisa, cu aureola buclelor aurii strălucind în jurul ei, evoca o creatură de basm, o misterioasă zână venită dintr-o lume magică.

Deodată cuvintele fratelui său îi reveniră în minte : „Numele ei e «femeie» şi ea trăieşte în afara lumii, în afara timpului"... Deci, Lisa era...

Cindy abia îşi revenise din surpriza pe care i-o provocase această descoperire, când vocea lui Ryan îi făcu pe toţi trei să tresară. Ridicând încet ochii, Lisa întâlni privirea lui Ryan, intensă, plină de pasiune.

— Dar unde a dispărut fiul meu ? se auzi un glas masculin strigând de pe culoar.

— Aici... e aici cu mine, tată... spuse Cindy, întorcându-se către uşă.

— Şi ce face el aici, de ce stă cu tine ? Lynette şi Betty doar n-au venit tocmai din Florida ca să ţină companie unui bătrân ca mine !

Felul în care îl privi Ryan ar fi îngheţat pe loc, pe oricine, pe oricine în afară de tatăl său, care se prefăcu că nici nu observă enervarea de pe chipul lui. Surâzător, se îndreptă către fiul său, ţinând pe după umeri pe cele două tinere, de o frumuseţe strălucitoare.

— Vi-l prezint pe Ryan, fiul meu, spuse el, jovial. Fiinţa cea mai încăpăţânată care există ! Ofer luna de pe cer, aceleia care va putea să-l convingă să-mi dăruiască un nepot.

Un hohot de râs general îi sublinie cuvintele.

— I-am spus să înceteze cu aceste insistenţe. I-am spus să nu vină însoţit iar de tot felul de domnişoare... Prezint-o pe Lisa, poate că va înţelege... îi şopti Cindy lui Ryan.

— Oh, Doamne, nu ştiu ce îmi vine să fac. Aş vrea să-l dobor pe loc, ca să înceteze o dată pentru totdeauna cu presiunile astea penibile... spuse Ryan, exasperat...

— N-are rost să te enervezi ! Ştii că nu poţi să-l schimbi ! Dimpotrivă ! Este aşa de disperat că nu are nici un nepot până acum, încât zilele astea a venit cu câţiva pretendenţi şi la mine...

— Ah, de aceea erai și tu așa de grăbită să-mi prezinți o prietenă ! Furia lui Ryan ajunsese în mod evident la culme, așa încât Cindy preferă să intervină.

— Tată, ți-o prezint pe Lisa Johansen. Ea este...

Dar vocea i se stinse pe buze când se întoarse către Lisa, căci îl descoperi numai pe Jim, ținând copilașul adormit în brațe. Lisa dispăruse.

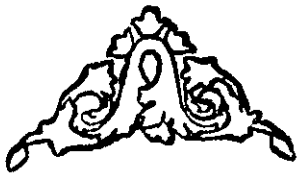

CAPITOLUL XII

Luna plină scălda natura într-o lumină argintie, strălucitoare. Totuşi, Ryan preferă să renunţe de această dată la drumul abrupt pe care urca de obicei, alegând drumul obişnuit, încă umed de la ploaia care se pornise după-amiază. Urme proaspete de copite indicau trecerea recentă a unui cal. Fără îndoială, acesta era Nosy, calul Lisei.

Concentrându-se ca să nu piardă urmele, Ryan încerca să-şi alunge toate gândurile. La ce bun să-şi reînvie durerea cu penibilele amintiri ale evenimentelor din ultimele ore, cearta violentă cu tatăl său, tristeţea care o citise în ochii Lisei, furia surdă pe care o simţise, dându-şi seama că femeia pe care o iubea plecase, fără un cuvânt, fără nici un semn care să-i fie destinat...

— Vara... vara nu s-a sfârşit, îşi spunea lui însuşi, copleşit totuşi de neliniştе. Ea n-a putut să plece aşa de repede...

Goniţi de vânt, norii uşori defilau cu repeziciune voalând pentru o clipă luna, îna-

inte de a dispărea, lăsând un cer curat, degajat, semănat cu stele scânteietoare. Fremătând sub briză, frunzişul susura încetişor. Întreaga natură părea că trăieşte un vis ciudat, prinsă în lupta vrăjită dintre căldură şi frig, a unei veri care întârzia nevrând parcă să lase locul toamnei.

În prerie părea că timpul se oprise, ea rămânând neschimbată parcă, în aşteptarea unui viitor miracol. Un cal necheză în depărtare şi Devil îi răspunse, accelerându-şi alura pentru a ajunge mai repede, sus în prerie.

Da, de data aceasta s-a auzit într-adevăr nechezatul unui cal care se apropia ! Ridicându-se imediat, Lisa dădu la o parte pătura cu un gest nervos. De când revenise în preprie, de abia a putut să doarmă. Sperase tot timpul, fără să fie încredinţată că aşa va fi, că Ryan o să urce în prerie ca s-o întâlnească, după terminarea balului. Galopul pe care îl auzea acum, i s-a părut că-l aude de multe ori, atunci când visa cu ochii deschişi sau când adormea pentru câteva clipe, aşa încât şi acum se întrebă dacă nu cumva i se pare.

Dar de data aceasta era real !

Alergă la uşă şi o deschise, cu inima bătând. La început nu văzu decât siluetele plopilor care fremătau încetişor sub briză, reamintindu-i, încă o dată, orele de fericire pe care le petrecuse alături de Ryan...

— Lisa...

Îl zări în fine şi alergă către el, incapabilă să-şi ascundă bucuria. Când o strânse puternic în braţe, lipind-o de pieptul lui, el simţi arsura unei lacrimi fierbinţi...

— Mi-a fost atât de teamă că n-ai să vii, o auzi murmurând, cu vocea înecată de lacrimi.

— De ce ai plecat ?

Dar numai plânsul şi sărutările Lisei, şi braţele ei care îl strângeau cu toată forţa, au răspuns întrebării lui.

— Draga mea... şopti el, stăpânindu-şi cu greu emoţia care-l copleşea, scumpa mea, totul e bine, sunt aici, am venit... Suntem împreună...

Ducând-o în cabană, o aşeză pe pat, îmbrăţişând-o năvalnic. Ce însemnătate mai aveau acum mânia şi întrebările care-l chinuiseră, în faţa durerii Lisei şi a nevoii pe care o arăta de prezenţa lui.

Încetul cu încetul, sub mângâierile lui Ryan, lacrimile Lisei încetară.

— Îmi pare rău, murmură ea oarecum liniştită. Aş fi vrut să fiu ca plopii aceştia ; să-mi păstrez aceeaşi strălucire senină, orice s-ar întâmpla. Dar n-am putut... Îmi pare foarte rău...

Răsuflarea caldă a lui Ryan îi atinse buzele, genele încă umede... Lipind-o mai strâns

de el, își cufundă fața în valul mătăsos al pletelor ei blonde, impregnându-se de parfumul ei, de febra trupului ei.

Cuibărită în brațele lui, tânăra femeie închise ochii, savurând bucuria imensă de a fi lângă omul pe care-l iubea, lăsându-se în voia acestor clipe minunate.

Când gura lui Ryan coborî pe gâtul ei delicat, se înfioră toată.

— O, Lisa, murmură el, de ce ai plecat ? Spune-mi ce s-a întâmplat...

Tânăra femeie clătină încet capul și Ryan se pierdu în ochii ei, strălucind totodată de dorință și de lacrimi.

— Ce importanță are ? îi șopti, lipindu-și obrazul de obrazul lui. Tu ești acum aici !

— Dar...

Buzele calde și catifelate ale Lisei îi atinseră buzele și făcură să tacă orice întrebare.

Prea tulburat, amețit, pentru ca să se mai poată controla, Ryan respiră adânc. Îi surâse Lisei, cu un surâs atât de plin de dragoste, atât de tandru și strălucitor, încât ea simți cum se înfioară de plăcere.

— Oh, Lisa, murmură el, dacă vom continua așa, nu garantez că vom mai putea să stăm de vorbă... și... ar trebui... fiindcă noi...

Dar n-a mai reușit să termine fraza începută.

Deoarece Lisa, zâmbindu-i printre lacrimi, începuse să-i mângâie ușor, cu un deget, con-

turul buzelor, cu o dezmierdare subtilă, nespus de senzuală, care-l învăluia ca o vrajă.

Apoi, aplecându-se asupra lui, îi sorbi răsuflarea, într-un sărut pătimaş, însetată de gura lui, însetată pentru totdeauna...

Acum voia ca ea să-i ofere fericirea pe care el i-o oferise, să fie ea iniţiatoarea acelui extaz al simţurilor pe care Ryan i-l dezvăluise. Accentuând presiunea buzelor ei asupra gurii lui, cu corpul fremătând, lipită de corpul lui, amândoi simţeau cum sunt cuprinşi de un val de pasiune copleşitoare.

Abia îşi desprinse buzele, pentru o clipă, de gura lui, că Ryan o atrase din nou lângă el, dornic de trupul ei, de mângâierile ei, de întreaga-i fiinţă.

— Mai sărută-mă, Lisa... Te rog... Încă o dată... Mereu... Am atâta nevoie de tine ! Cât te-am căutat la ranch... dar plecaseşi... nu erai nicăieri... Mi-era aşa de dor de tine !

Mânia, suferinţa, pe care le încercase în acele momente, erau perceptibile şi acum în tensiunea din vocea lui. Poate că şi-a dat seama limpede, abia atunci, cât erau de aproape de sfârşitul verii şi de sfârşitul fericirii de a fi împreună !

— Eram o străină în lumea ta, eram o străină printre cei de acolo, rosti ea, respirând precipitat. Eu sunt în armonie doar cu locul acesta, în această prerie, alături de un cowboy numit Ryan !

Cuvintele Lisei se terminară cu un nou sărut înflăcărat. Încetişor, degetele ei se strecurară sub cămaşa lui Ryan, mângâind pielea fierbinte şi făcându-l să tresară. Cu un geamăt, el o cuprinse de talie şi strângând-o puternic îi şopti :

— Vino, Lisa...

O ghidă deasupra lui. Îngenunchind peste trupul viril pe care-l făcu prizonier între coapsele ei, Lisa se aplecă spre torsul lui dezgolit pentru care atingerea răsuflării ei uşoare deveni o tulburătoare mângâiere.

Ryan era ameţit de dorinţă. Privirea-i aţintită asupra Lisei, strălucea de o febră arzătoare, incontrolabilă.

Simţindu-i întreg corpul vibrând, îmbătată de puterea pe care o avea asupra lui, Lisa era nebună de fericire că putea să îl facă fericit.

Mâinile ei delicate întârziau pe trupul musculos al bărbatului pe care îl iubea atât de mult. Deodată, în înceata lor alunecare, ele întâlniră cureaua, care le împiedica explorarea.

— Oh, nu te opri, te rog, Lisa, continuă... murmură Ryan cu o voce voalată, abia auzită...

Cu gesturi lente, ea îl dezbrăcă, apoi îşi lăsă mâinile să urce de-a lungul picioarelor, de-o parte şi de alta a şoldurilor lui, ocolind anume obiectul dorinţei sale. Gemând sub mângâierile ei, Ryan nu mai reuşi să-şi stăpânească un profund suspin de voluptate.

Părul lung al Lisei ce îi atingea corpul, suflul dulce al respirației ei pe care-l simțea adiind pe piele, aprindeau un incendiu în toată ființa lui.

Gemând, se abandonă cu totul buzelor ei care porniseră să-i exploreze corpul. Gura Lisei, devenind din ce în ce mai îndrăzneață, îi oferi, în fine, mângâierea pe care o aștepta. Un strigăt răgușit răspunse dezmierdării ei.

Dar Ryan voia să trăiască odată cu ea clipa magică a plăcerii sublime. Ridicându-se pe jumătate, luă capul Lisei între mâinile sale și îl atrase către buzele lui. Și în timpul sărutului pătimaș, îi cuprinse în căușul palmelor sânii ei rotunzi, fremătători.

— Lisa, scumpa mea... murmură Ryan, în timp ce cu o răsucire îi lăsă corpul să alunece sub trupul său și într-un elan pătimaș, o făcu să devină a lui.

Arcuindu-se spre el, tânăra femeie își acordă ritmul cu acela al bărbatului pe care-l iubea.

Purtați de aceeași arzătoare dorință, ei se lăsară cuprinși din ce în ce mai puternic de delirul simțurilor lor înflăcărate, până la extazul care i-a antrenat împreună în paroxismul unei fericiri neînchipuite, inimaginabile.

Apoi, încă îmbrățișați, somnul i-a dus lin, pe tărâmul minunat al viselor lor...

*

Când Lisa s-a trezit, în zorii acelei dimineţi împodobite în culorile toamnei, Ryan dormea liniştit alături de ea. Cu grijă, cu mii de precauţii ca să nu-i alunge somnul, ea se dădu jos din pat. Apoi, după ce adăugă câteva lucruri mărunte în rucsacul pe care-l pregătise de cu seară, îl puse pe umeri, deschise uşa încet şi se strecură afară din cabană.

Răcoarea din zori o făcu să se înfioare. Era mai frig decât cu o zi înainte, ceea ce nu lăsa nici o îndoială că vara se sfârşea, chiar dacă o căldură amăgitoare, spre orele amiezii, ar mai fi făcut să dureze încă un timp iluzia ei, sub numele de vară indiană...

Da, se terminase vara arzătoare în care ea a cunoscut o fericire pe care n-o va mai regăsi niciodată...

Cu inima grea, l-a înşeuat pe Nosy şi l-a dus de frâu până la începutul drumului, adică destul de departe de cabană. Acolo, cu lacrimile în ochi, a încălecat şi l-a făcut să pornească spre lumea necunoscută, înspăimântătoare, care o aştepta, lumea în care ea va trebui să trăiască fără Ryan.

*

Strigătul ascuţit al unei păsări îl făcu pe Ryan să se trezească din somn. Cu ochii încă închişi, o căută pe Lisa, dar mâna lui nu în-

tâlni decât pătura. Locul ei era gol ! Neliniştit, se ridică brusc şi alergă la uşă. Acoperită de un strat de rouă, natura părea pietrificată de frig. Deasupra focului nu se ridica nici un fir de fum... Nici un semn de viaţă, nici o urmă a Lisei nu se vedea nicăieri.

— Lisa ?

Numai tăcerea îi fu singurul răspuns.

— Lisa ? repetă el chemarea.

Doar foşnetul aripilor unei păsări tulbură o clipă calmul preriei.

Înfrigurat, Ryan îşi dădu deodată seama că stătuse dezbrăcat în peisajul îngheţat. Dar frigul care-l cuprinsese nu era doar fizic. Reintrând în cabană, se îmbrăcă în grabă, neliniştit să verifice dacă Lisa nu s-a îndepărtat prea mult, dacă nu i s-a întâmplat ceva, sau dacă plecase doar ca să inspecteze plantele pe care le avea în grijă.

— O, Doamne, murmură, pentru el însuşi, punându-şi cizmele. Am ajuns să mă cam satur văzând că de cum întorc privirea o clipă, dispare de lângă mine ! Imediat ce o regăsesc, am s-o închid într-o colivie ! Preria nu are totuşi atâta nevoie de ea cum am eu ! Şi lucrul acesta va trebui să-l înţeleagă !

Amintirea nopţii îl asaltă deodată, tăindu-i respiraţia. Niciodată nu mai cunoscuse o femeie care să-l vrăjească precum Lisa, nici atât de dulce, de tandră, care să i se abandoneze

atât de total, și, nici așa de îndrăgostită cum era, o femeie fără nici un gând ascuns, fără nici un calcul...

Lisa nu-i ceruse nimic, nu aștepta nimic de la el! Și el nu-i dăduse nimic! Și totuși, în ncaptea care trecuse alergase spre el, cu inima plină de o dragoste adevărată, profundă, inestimabilă. Și era dragostea pe care ea o purta unui cowboy numit Ryan...

Dar senzația neliniștitoare pe care se forțase să o ignore de la trezirea lui însingurată, deveni mai puternică, și odată cu ea, întrebarea pe care nu mai putea s-o mai ocolească.

Lisa iubea un bărbat numit Ryan. Dar el nu era Ryan. El era patronul. Era Edward Ryan McCall, numărul trei...

Aceasta era realitatea care o făcuse pe Lisa să plângă cu o seară înainte? Așteptase ceva din partea lui? Și totuși nu-i ceruse nimic! Și, odată lacrimile uscate, îl iubise cu o pasiune, cu o dăruire deplină, ca și cum el i-ar fi oferit tot ceea ce ar fi putut să-și dorească...

Nervos, Ryan ieși din cabană și cercetă cu o privire atentă preria, în căutarea unui semn oarecare care ar trăda prezența Lisei. Dar numai plopii păreau vii, frunzișul lor auriu scânteind ușor, sub mângâierea vântului.

Dar ce spusese Lisa, în legătură cu acești arbori și cu semnele pe care i le adresau? Din ce în ce mai neliniștit, mai inspectă încă o dată

cu privirea natura înconjurătoare, — înainte să intre în cabană — luptând cu temerile care simţea că îl îngheaţă.

— Nu mai poate să întârzie ! O să revină, încerca el să-şi dea curaj. Afară e foarte frig şi ea nu are nici o haină mai groasă ca să se protejeze. Trebuia măcar să se gândească să împrumute bluzonul meu...

Dar ştia prea bine că Lisa avea obiceiul de a conta numai pe ea însăşi, aşa că probabil că nici nu-i trecuse prin gând s-o facă. Deodată ideea de a-i oferi o scurtă îmblănită, confortabilă şi călduroasă, îl făcu să surâdă. Acest cadou neaşteptat îi va face desigur foarte multă plăcere tinerei femei. Şi va căuta ca scurta să aibă o culoare asortată cu ochii ei...

Încă surâzând la această perspectivă, se îndreptă cu paşi mari către foc. Dar surâsul i se destrămă descoperind că locul era acum pustiu. Pietrele din jur, care delimitau spaţiul, fuseseră îndepărtate. Ibricul de cafea dispăruse, ca şi orice urmă a lucrurilor mărunte pe care Lisa le aşeza în jurul focului.

Părea că niciodată tânăra femeie nu trăise aici, că niciodată nu copsese pâine şi nu făcuse cafea pentru cowboy, la un foc care îşi înălţa flăcările strălucitoare şi prietenoase, ca un semn de bun-venit pentru toţi cei ce urcau în prerie.

Întorcându-se cu o mişcare nervoasă, Ryan înţelese deodată ce îi provocase sentimentul că se petrece ceva rău. Nici o urmă de paşi nu alterase roua limpede, care acoperea preria cu un strat îngheţat, uniform. Lisa nu se putea să se fi dus către porţiunile numerotate fără să lase nici un semn al trecerii ei pe iarba încremenită de gerul dimineţii. Deschise gura ca să strige încă o dată numele ei, dar nici un sunet nu îi ieşi de pe buze, în afara unui strigăt înăbuşit, neîncrezător...

Înţelesese... Lisa plecase...

Dar era imposibil ! Nu se putea să-l fi părăsit astfel !

Aproape în fugă, Ryan reveni în cabană, cu inima bătând, şi se repezi către dulapul pe care-l deschise cu un gest brusc. Dar dulapul era gol... absolut gol ! Lisa îşi luase toate lucrurile. Cu excepţia unui pachet, al unui sac de hârtie brună, uitat desigur, pe cea mai înaltă etajeră.

Minute întregi, ca hipnotizat, ochii lui rămaseră fixaţi pe hârtia întunecată. Căci recunoscuse pachetul. Şi, imaginea Lisei îi reveni imediat în faţa ochilor şi îl făcu să revadă suferinţa înscrisă în privirea ei violetă, atunci când i-a smuls pachetul din mâini, sfâşiindu-i inima. În clipa aceea, ea îi spusese că acest dar fusese destinat unui bărbat numit Ryan, şi nu unui anume McCall care nu avea nici o nevoie de el.

Cu mâinile tremurând apucă pachetul abandonat şi îl deschise. O stofă gri, luminoasă, delicată ca mătasea, alunecă printre degetele lui nesigure.

Ducându-se către uşă, el o despături în lumina soarelui şi descoperi o somptuoasă cămaşă bărbătească de un gri strălucitor. Finețea extraordinară cu care fusese lucrată o făcea să fie de o asemenea calitate, încât nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Ţesătura evoca, prin finețea ei, un fum, un abur luminos, lejer, dintre aceia care se destramă la prima unduire de vânt. Contactul degetelor lui cu suprafața, parcă mătăsoasă, a unui nasture, îi atrase atenţia. Părea de necrezut dar îşi dădu seama că e vorba de nasturi lucraţi din os sau din fildeş, şlefuiţi cu o deosebită migală şi decoraţi cu finețe.

— Cum şi-a procurat Lisa aşa ceva ? se întrebă uluit.

Nici o casă de mode celebră nu-şi pusese semnătura pe acest veşmânt. Şi totuşi, cămaşa depăşea în calitate tot ce purtase până atunci. Finisarea absolut perfectă, croiala elegantă, materialul luxos, deosebit, care desigur se mula perfect, o făceau, fără îndoială, să cadă foarte bine pe corp.

Observând cu atenţie felul în care fusese încheiată, văzu că era în întregime cusută de mână, dar împunsăturile erau aşa de egale, atât de perfecte, de exacte, că părea aproape

imposibil ca cineva să fi avut atâta răbdare și asemenea măiestrie pentru a le executa.

Ryan privea uluit și nu putea să creadă că Lisa, ea însăși, confecționase această minune, și ajutându-se doar de uneltele improvizate, rudimentare, pe care le avea la îndemână, acolo, în pervie. Și parcă nu se putea nici ca ea să fi tăiat, să fi șlefuit și lustruit nasturii, până când să le dea acea suprafață satinată, extraordinară. Cum reușise, oare câte ceasuri petrecuse asupra acestei cămăși, din zori până când întunericul o obliga să-și întrerupă lucrul ? Părea absolut imposibil... Și totuși, ea a făcut toate acestea pentru el ! Și apoi, când a descoperit identitatea celui pentru care muncise din toată inima, a fugit, luând cu ea cadoul confecționat cu atâta dragoste.

Cuvintele pe care i le spusese atunci i-au revenit în minte, de parcă le auzea acum :

— Dar ce e în acest sac ?

— Nimic de care să ai nevoie !

Ryan închise ochii, incapabil să suporte durerea pe care această descoperire o stârnise în sufletul lui. Da, de acum avea răspuns la toate întrebările. Cu excepția uneia dintre ele. Și aceasta îl tulbura.

— De ce ai plecat, Lisa ?

Răspunsul ei fusese limpede.

— Eram o străină în lumea ta, printre cei de acolo. Eu sunt în armonie doar cu locul a-

[illegible], cu aceeași pasiune, alături de un cowboy numit Ryan!

Dar, lui nu-și mărturisea ce semnificau pentru acele cuvinte. Iar acum, i se făcu deodată frică de ceea ce ele îi făceau să înțeleagă.

Vara se sfârșise și Lisa a descoperit că Ryan nu exista altundeva decât în această prerie pe care ea trebuia s-o părăsească odată cu trecerea verii.

Cămașa pe care o găsise mărturisea clar ceea ce fusese prea orb ca să vadă. Se apărase pe sine cu atâta îndârjire de teama că vreo intrusă ar putea pătrunde în viața lui, încât o rănise pe Lisa, rănise intolerabil sentimentele ei exprimate atât de sincer, fără nici o ipocrizie, și asta fără măcar să-și dea seama. Fără să-și dea seama până în această clipă...

— Ce este în acest sac? o întrebase...

— Nimic de care să ai nevoie!

Cuvintele răsunau dureros în urechile lui, în timp ce privirea continua să fixeze stofa gri. Încet, el își scoase cămașa pe care o purta ca să îmbrace cămașa luxoasă pe care Lisa o confecționase cu mâinile ei pentru un cowboy sărac, pe care îl iubea, un cowboy numit Ryan.

Veșmântul îi venea la perfecție, și aluneca pe corpul lui ca o dulce mângâiere, de parcă mâinile Lisei erau acelea care îl dezmierdau.

*

După o scurtă ezitare, Lisa îl ghidă pe Nosy pe drumul care ducea spre ranchul familiei Leighton. Lassiter i-l arătase întâmplător, în ajun când coborau către bal.

Dar iată că Nosy îşi încetini mersul ca pentru a-şi arăta dezaprobarea. Îndemnându-l cu glasul, îi dădu şi pinteni uşor, dar degeaba. Refractar, neascultător, animalul se supuse până la urmă, dar pentru a încetini imediat ce simţea că i se lasă frâul mai larg. Era evident că Nosy voia să se ducă la el acasă şi nu era mulţumit că e îndrumat într-o altă direcţie.

Tresărind la fiecare muşculiţă, ezitând la fiecare mică pietricică, lăsându-şi urechile pe spate, a enervare, calul îşi exprima limpede nemulţumirea.

— Ascultă, îi explică Lisa cu o voce blândă, ştiu că nu e ăsta drumul care duce la ranchul tău. Dar e drumul pe care eu trebuie să merg...

— Eşti sigură ?

Lisa tresări puternic şi ridică brusc capul. Privirea-i neîncrezătoare se opri pe silueta din faţa ei. Făcându-l pe Devil să stea nemişcat de-a curmezişul drumului, Ryan o observa... Calul lui respira zgomotos ca după un mare efort, şi acest lucru era subliniat de faptul că era ud de sudoare şi rămurele şi frunze rămăseseră agăţate de şa, evident smulse în timpul unei curse rapide printre arbori.

— Cum m-ai ajuns... ?

— Am coborât pe o scurtătură !

— N-ar fi trebuit să vii, protestă Lisa, reţinându-şi lacrimile cu greu. Voiam să păstrezi amintirea unei femei surâzătoare.

— Trebuia să te găsesc. Ai uitat ceva foarte important.

Încet, îşi descheie bluzonul, făcând să apară în faţa ochilor plini de emoţie ai Lisei cămaşa pe care o purta, cămaşa pe care ea i-o făcuse.

— Nu înţelegi, spuse Lisa, abia putând să vorbească, în timp ce lacrimile începură să-i alunece pe obraji. Am lucrat-o pentru un cowboy numit Ryan. Dar el nu există decât în prerie... şi eu de asemeni...

— O, Lisa, greşeşti. Eu sunt la fel de real şi în prerie, şi în afara ei. Şi tu la fel. Vino, draga mea...

Vocea blândă a lui Ryan, cuvintele lui mângâietoare o făcură pe Lisa să se înfioare...

— Nu ştiu... nu cred că...

— Eu cred ! spuse hotărât, dar cu vocea vibrând de tandreţe.

Înăbuşindu-şi un strigăt, oscilând între teamă şi speranţă, Lisa închise ochii. Trebuia să se hotărască. Dar cum să continue să-l privească pe Ryan, fără să cedeze la violenta atracţie, la dragostea care-o îndemna spre el. Oh, era aşa de aproape şi totuşi atât de inaccesibil...

Deodată, tânăra femeie se simţi smulsă din şa, în timp ce braţe puternice se strângeau în jurul ei, legănând-o încetişor. Cu faţa cufundată în buclele ei blonde, Ryan fremătă de fericire în clipa când ea îşi strecură braţele în jurul gâtului lui, pentru a se lipi de el.

— Oh, Lisa, vară sau iarnă, Ryan sau Edward Ryan McCall, ce importanţă au toate astea ?! Te iubesc, Lisa ! Te iubesc atât de mult, că nici nu ştiu cum să-ţi spun, cum să te fac să înţelegi tot ce simt pentru tine...

Numai dulceaţa şi pasiunea sărutărilor lui, căldura îmbrăţişării lui, puteau să exprime cât de profundă este dragostea lui, cum îi era dragă mai mult decât orice. Şi cât de multă nevoie avea de ea.

Surâzând, cu un surâs care adunase tot soarele în el, Lisa murmură la rândul ei, dragostea infinită pe care i-o purta şi care-i umplea inima.

Nebun de fericire, o strânse şi mai tare lângă pieptul său. Acum ştia că niciodată, niciodată nu se va mai trezi singur, într-un pat din care căldura şi dragostea dispăruseră dintr-odată...

*

Martori muţi ai tinerilor căsătoriţi, ploii mărginind magica prerie îşi arătau toată strălucirea, parcă surâzând în acea zi binecuvân-

viața, consacrată unirii celor doi, a tuturor ființelor ce trăiesc în jur. Ryan gîndea cu o văzută înfiorare la umbra frunzișului lor.

Îmbrăcat cu cămașa făcută de Lisa, Ryan răspîndea în jurul lui o bucurie infinită, întocmai ca și tânăra lui soție, în ochii căreia se adunase atâta fericire.

De acum înainte, anotimpurile puteau să se schimbe. Nimic nu va izbuti să distrugă vreodată adevărul pe care împreună îl descoperiseră, Ryan și Lisa.

Când două ființe sunt destinate una alteia, dintotdeauna, din eternitate, nimic, niciodată nu va putea să le despartă.

Fiindcă nici o forță din lume nu este capabilă să se împotrivească unei iubiri adevărate. Marea iubire este indestructibilă.

SFÂRSIT

87

THE BEST

Ryan McCall este complet dezarmat când descifrează în ochii mari ai frumoasei care se afla în poiană, frica unei tinere femei de care nici un bărbat nu se apropiase încă, pe care nimeni nu o îmblânzise. Și, în vara înflăcărată de dragoste, Lisa recunoaște în misteriosul Ryan bărbatul pe care îl aștepta dintotdeauna. Și totuși... în arșița verii...

Niciodată, nimeni nu i se dăruise atât de total și o asemenea plăcere nicicând nu i se mai oferise.

Lisa era parcă o magiciană care-l făcea să descopere noi orizonturi cărora le ignorase până acum existența.

Și această fericire nouă, copleșitoare, pe care i-o datora, cum ar putea să o uite?

Elisabeth Lowell

ISBN 973-9197-45-0

Lei 1800 + 36 TL = 1836